

①

~~D 588~~

Vol 1

1700578

D 003334, Vol. 1

Y1

396

Securitatea

STRICT SECRET

D3334/1

Nr. 4 — 1969

STRICT
SECRET

Exemplar

nr. 1601

4

(8)

1969

PENTRU PATRIA NOASTRĂ, REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA!

Securitatea

BULETIN INTERN PENTRU
APARATUL SECURITĂȚII STATULUI

Sumar

General-maior CONSTANTIN STOICA

Perfecționarea activității aparatului de securitate în lumina documentelor Congresului al X-lea al P.C.R.

4

General-maior NICOLAE PLEȘIȚĂ

Asigurarea securității personale a conducătorilor de partid și de stat.

11

Căpitan T. DOBROTĂ

Unele aspecte ale activității de cercetare științifică

17

* * *

Aplicațiile tactice — înaltă școală a măiestriei militare, confruntare a cunoștințelor teoretice cu viața, examen al priceperii cadrelor noastre de a rezolva, în condiții apropiate de realitate, situații complexe, caracteristice luptei moderne.

22

Locotenent-colonel C. NICULESCU

Atitudine hotărâtă împotriva manifestărilor de birocratism și formalism

49

- Secundar Nr. 3/1969
serie 1631-1650
- Secundar Nr. 4/1969.
serie 1606-1625

Prin Ord. Nr.
12/0097098 din
10.09.1971. au fost
distribuite unele proces-
verale Nr. 00619 din
18.05.1971.
- Buletin intern (Nr. 1(5) serie
1601-1620
- Secundar Nr. 2 august 1969.
20 buc (un cu serie)

Maior MANEA STANCIU

Urmărirea unor diplomați pe timpul deplasărilor 54

Locotenent-colonel ION LĂZĂROIU

Vă prezentăm cazul „George” 59

Locotenent-colonel IOAN POPA

Studiul documentelor incriminate, factor esențial în identificarea autorilor de înscrisuri cu conținut dușmănos 64

Colonel G. ALEXANDRESCU

Efectuarea actelor premergătoare în vederea sesizării din oficiu și a începerii urmăririi penale 69

* * *

De peste hotare 73

* * *

„Societatea Academică Română” 76

Locotenent-colonel M. BOZIANU

Adevărul despre „Cicero” (sau ce înseamnă micile defecțiuni în realizarea unui plan excepțional) 80

Locotenent-major VASILE MIHĂILĂ

Instantanee 85

* * *

Activitatea de propagandă — la nivelul cerințelor actuale . . . 87

Locotenent-colonel VLADIMIR FILIP

Ce s-a întâmplat la ora 1,07 ? 93

Locotenent-colonel MARIAN MOLEA

Maior ION ANGHELESCU

Identificarea criminalistică a vocii 101

Colonel DUMITRU AVRAMESCU

Amestecuri explozive improvizate și folosirea lor 109

* * *

De vorbă cu cititorii 116

* * *

Index legislativ 117

**COLEGIUL
DE REDACȚIE**

General-maior CONSTANTIN STOICA — **președinte**, general-maior NICOLAE STAN — **vicepreședinte**, general-maior ALEXANDRU DUMITRAȘCU, general-maior OVIDIU DIACONESCU, colonel MIOC ANCULIA, colonel EMILIAN GEORGESCU, colonel CONSTANTIN IANCU, colonel VLADIMIR BIRIȘ, locotenent-colonel CONSTANTIN MAZILU, locotenent-colonel ION GEAGLĂ, maior MIHAI DIMA — **redactor șef**.

PESTE CÎTEVA ZILE VOM SĂRBĂTORI ANIVERSAREA A 22 DE ANI DE LA PROCLAMAREA REPUBLICII. EXPRESIE A ÎMPLINIRII UNOR NĂZUINȚE STRĂVECHI ȘI A DEPLINEI DEMNITĂȚI CETĂȚENEȘTI. ZIUA DE 30 DECEMBRIE MARCHEAZĂ RUPEREA DEFINITIVĂ DE TRECUT, UN PAS IMPORTANT ÎN SCHIMBĂRILE DE ESENȚĂ CE AU URMAT.

CU OCAZIA ACESTEI SĂRBĂTORI APROPIATE ȘI A NOULUI AN, 1970, COLEGIUL DE REDACȚIE MULȚUMEȘTE PE ACEASTĂ CALE TUTUROR COLABORATORILOR PENTRU ACTIVITATEA DESFĂȘURATĂ, URÎNDU-LE ATÎT LOR, CÎT ȘI TUTUROR CITITORILOR NOȘTRI, NOI SUCESE ÎN ACTIVITATEA VIITOARE, DE APĂRARE A CUCERIRILOR REVOLUȚIONARE ALE POPORULUI ROMÂN.

PENTRU SEARA RAMURILOR DE BRAD, PENTRU CLIPA CUPELOR DE LUMINĂ ȘI SPERANȚE, PRIMIȚI, DRAGI CITITORI, URĂRILE NOASTRE DE SĂNĂTATE, DEPLINĂ FERICIRE PERSONALĂ ȘI REALIZAREA TUTUROR DORINTELOR DUMNEAVOASTRĂ.

C

ongresul al X-lea al P.C.R. — eveniment cu profunde semnificații în viața României socialiste — a făcut bilanțul realizărilor înfăptuite de poporul român în sfertul de veac care s-a scurs de la eliberarea patriei și a elaborat programul transformărilor viitoare, în perspectiva anilor 1970—1980. Congresul a stabilit obiectivul fundamental al etapei care urmează și anume: lărgirea și perfecționarea continuă a bazei tehnico-materiale, făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate. Realizarea programului de dezvoltare aprobat de Congresul al X-lea deschide perspective mărețe în fața întregului popor, a națiunii noastre socialiste.

Construcția societății socialiste multilateral dezvoltate pe pământul României ridică numeroase aspecte concrete în toate domeniile de activitate, punind pe prim plan imperativul perfecționării, ridicării calitative a întregii activități. În cadrul sistemului organelor statului, aparatul de securitate acționează cu sprijinul activ și multilateral al maselor populare, în direcția apărării cuceririlor socialiste dobândite și a asigurării condițiilor necesare pentru desfășurarea normală a activității economice, științifice și social-culturale. Pentru îndeplinirea cu succes a acestor importante atribuții, aparatul securității statului trebuie să-și perfecționeze neconținut formele și metodele de activitate, să-și ridice competența, în vederea depistării și prevenirii la timp a acțiunilor puse la cale de elementele ostile societății noastre socialiste. Ca expresie a continuității programului de măsuri adoptate de partid în direcția îmbunătățirii continue a muncii aparatului de securitate, Congresul al X-lea a stabilit sarcini concrete, în sensul ridicării calitative a întregii munci a aparatului nostru, astfel încât să devină posibilă creșterea eficienței în toate domeniile de activitate. „Măsurile luate

PERFECTIONAREA ACTIVITĂȚII APARATULUI DE SECURITATE ÎN LUMINA DOCUMENTELOR CONGRESULUI AL X-LEA AL P.C.R.

General-maior CONSTANTIN STOICA

Vicepreședinte al Consiliului Securității Statului

de partid și guvern — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congres — pentru îmbunătățirea activității organelor de securitate și ale Ministerului Afacerilor Interne, pentru lichidarea cauzelor care au generat stările de lucruri din trecut — când ele acționau pe deasupra partidului și statului — asigură îndeplinirea în cele mai bune condiții a rolului lor în societate“. Congresul a subliniat necesitatea de a veghea ca organele securității de stat să-și desfășoare activitatea sub conducerea nemijlocită a partidului, să fie strâns legate de mase, să dea socoteală în fața partidului, a instanțelor constituționale, a poporului de felul în care își îndeplinesc îndatoririle. Totodată, a fost subliniată necesitatea cunoașterii și respectării legilor, astfel încât să se asigure un climat de legalitate în toate domeniile.

Pornind de la realitățile contemporane, pe baza unei analize multilaterale a raporturilor interne și internaționale, Congresul al X-lea al partidului a atras atenția asupra faptului că organelor securității statului le revin sarcini deosebit de importante „în lupta împotriva agenților imperialismului, a acelor care ar încerca, sub orice formă, să atenteze la cuceririle revoluționare ale clasei muncitoare, ale întregului popor; ele sînt chemate să asigure ordinea și munca pașnică a națiunii noastre“.

Pe baza indicațiilor conducerii de partid și de stat, Consiliul Securității Statului a stabilit măsuri concrete pentru organizarea mai judicioasă a activității de contraspionaj, care să asigure exploatarea operativă a unor situații favorabile, obținându-se rezultate pozitive. Pentru a se putea preveni, descoperi și lichida la timp acțiunile dușmănoase întreprinse de serviciile de spionaj străine împotriva orînduirii noastre, este necesară întreprinderea unor măsuri mai eficiente pentru apărarea secretului de stat și preîntîmpinarea scurgerii de informații către dușman. „Un accent deosebit

— arăta tovarășul Ion Stănescu, președintele Consiliului Securității Statului, în cuvântarea rostită la Congres — vom pune în continuare pe apărarea secretelor de stat, care, în ultimă instanță, înmagazinează în ele eforturile poporului nostru, capacitatea sa de gândire și de creație”.

Din controalele efectuate de către Consiliul Securității Statului a rezultat că, pe alocuri, rețeaua informativă nu a fost dirijată și instruită în mod corespunzător pentru a ne semnală la timp fenomenele negative în acest domeniu. S-au găsit și ofițeri care nu cunosc lista cu documente ce constituie secrete de stat în obiectivele de care răspund și nici actele normative care reglementează modul de lucru cu aceste documente. Este imperios necesar — în lumina concluziilor și indicațiilor Congresului al X-lea al partidului — să contracarăm obținerea secretelor de către dușman, inițiind măsuri eficiente care să permită cunoașterea și prevenirea oricăror acțiuni ale cadrelor și agenților serviciilor de spionaj îndreptate în acest sens. Întregul aparat, și îndeosebi unitățile specializate, trebuie să se ocupe cu răspundere de păstrarea secretului de stat, să ocrotească locurile unde sint date secrete și să apere pe cetățenii noștri care sint în posesia unor materiale și informații secrete. Una din coordonatele importante ale activității de contraspionaj o constituie contracararea planurilor spionilor din rîndul reprezentanților diplomatici acreditați pe teritoriul țării noastre.

Este cunoscut că, în prezent, în condițiile în care țara noastră și-a dezvoltat relațiile sale cu celelalte state, pot fi folosite toate canalele oficiale existente pentru culegerea informațiilor secrete și desfășurarea unei activități informative potrivnice statului nostru, iar din cauză că uneori nu se întreprind măsuri oportune pentru stabilirea activității elementelor suspecte, devine posibilă finalizarea unor încercări de culegere și sintetizare a unor date cu caracter economic, politic, militar, tehnic și științific. Trebuie să întreprindem toate măsurile ce se impun pentru a ne organiza activitatea de contraspionaj în vederea interceptării mijloacelor de legătură și depistării persoanelor folosite de spioni. Accentul principal în activitatea de contraspionaj trebuie pus pe cunoașterea planurilor serviciilor de spionaj, a intențiilor lor dușmănoase în scopul întreprinderii tuturor acelor măsuri ce se impun pentru împiedicarea transpunerii lor în viață. Mai mult, trebuie să ne străduim să pătrundem informativ în organele de spionaj străine și centrele lor, pentru a stabili modul cum acționează dușmanul și a-i face inofensive acțiunile îndreptate împotriva țării noastre.

Congresul al X-lea al partidului a atras, în același timp, atenția asupra necesității prevenirii activității dușmănoase a elementelor ostile, pentru a împiedica organizarea unor acțiuni cu consecințe negative asupra activității economice și social-culturale. Potrivit indicațiilor conducerii superioare de partid și de stat, Consiliul Securității Statului a adoptat măsuri cores-

punzătoare în direcția selecționării bazei de lucru, care trebuie să fie în permanentă concordanță cu schimbările survenite în concepțiile și poziția prezentă a unor persoane, ceea ce determină includerea sau scoaterea lor din cadrul acesteia. Ca urmare a aplicării acestor măsuri, s-a ajuns la urmărirea mai eficientă a elementelor legionare din țară și din exterior, precum și a altor categorii de elemente dușmănoase, iar rezultatele obținute confirmă justetea aprecierilor Comitetului Central al partidului cu privire la pericolozitatea lor. Luându-se în considerare poziția ostilă prezentă, în baza de lucru au fost incluse și unele persoane care nu erau cunoscute cu antecedente politice sau penale. Constituirea unei baze de lucru alcătuite din elemente care realmente se situează pe poziții ostile are consecințe pozitive asupra calității și eficienței muncii de securitate, în sensul că devine posibilă concentrarea forțelor spre un număr mai redus de persoane, care într-adevăr prezintă pericol pentru securitatea statului, luarea unor măsuri mai calificate și rezolvarea mai operativă a cazurilor ce se află în lucru.

În analiza efectuată, Congresul al X-lea al partidului a subliniat, în același timp, importanța prevenirii fenomenelor negative și a stărilor de lucru periculoase înregistrate în sectoarele de bază ale economiei noastre naționale, care s-au soldat, nu rareori, cu prejudicii materiale însemnate, cu stinjenirea bunei funcționări a unor întreprinderi, a siguranței transporturilor, iar uneori chiar cu punerea în primejdie a unor vieți omenești. În procesul activității desfășurate, în baza atribuțiunilor stabilite prin lege pentru elucidarea împrejurărilor și cauzelor care au generat astfel de fenomene și stări de lucruri negative în diferite obiective economice, organele de securitate au stabilit că unele din cazurile respective s-au datorat comiterii de infracțiuni împotriva securității statului. Tocmai de aceea trebuie pus un accent deosebit pe îmbunătățirea activității de contrainformații economice, pe creșterea gradului de eficiență a acestei activități. Situația existentă în mai multe obiective economice care prezintă un interes deosebit pentru dezvoltarea economiei naționale și pentru apărare, reclamă în mod imperios luarea unor măsuri de natură să ducă la prevenirea fenomenelor negative și stărilor periculoase, care, în ultimă instanță, pot avea repercusiuni negative asupra securității statului. În acele cazuri în care faptele elementelor dușmănoase întrunesc trăsăturile constitutive ale unei infracțiuni contra securității statului trebuie luate măsuri de arestare, cercetare penală și trimitere în judecată. Se știe că, spre deosebire de trecut, munca securității este apreciată după eficacitatea măsurilor pe care le luăm în scopul prevenirii și zădărniciirii oricăror acțiuni dușmănoase. Întregul aparat, rețeaua informativă trebuie să acționeze în scopul preîntâmpinării acțiunilor dușmănoase îndreptate împotriva economiei na-

ționale. Trebuie, în același timp, să crească exigența în toate compartimentele economice, astfel încît — așa cum s-a subliniat la Congresul al X-lea al partidului — să devină posibilă tragerea la răspundere a celor vinovați pentru fapte care prejudiciază interesele generale ale economiei țării, creînd o opinie de masă intransigentă împotriva acestor elemente. Organele securității statului trebuie să-și organizeze și să-și desfășoare activitatea în strînsă legătură cu oamenii muncii, acționînd în interesul acestora, pentru apărarea cuceririlor revoluționare dobîndite în anii construcției socialismului. Fiecare ofițer de securitate, fiecare lucrător al aparatului nostru își justifică funcția și locul în activitatea socială în măsura în care se dovedește capabil să asigure soluționarea problemelor încredințate de către partid și popor.

Executarea în cele mai bune condiții a misiunilor care revin aparatului de securitate presupune pregătirea multilaterală a fiecărui ofițer, însușirea temeinică a documentelor partidului, cunoașterea politicii sale interne și externe, dezvoltarea discernămintului politic, pregătirea profesională, pregătirea de luptă, dezvoltarea cunoștințelor de limbi străine, ridicarea nivelului de cultură generală. Nu este de conceput rezolvarea cu succes a unor sarcini de o asemenea însemnătate politică și socială, fără o pregătire multilaterală, fără spirit de orientare și inițiativă în toate compartimentele activității securității statului, în munca practică a fiecărui lucrător. Pe baza indicațiilor conducerii partidului și statului, Consiliul Securității Statului a întreprins măsuri eficiente care-și vădesc deja roadele. Îmbunătățirea sistemului de învățămînt în școlile C.S.S., perfecționarea formelor de pregătire politică și profesională a ofițerilor la locul de muncă, organizarea unor cursuri speciale de pregătire de luptă la Bran și Săcele, generalizarea învățămîntului de limbi străine, crearea unor condiții care au facilitat pregătirea de cultură generală a aparatului — toate acestea pun în evidență preocuparea deosebită a conducerii Consiliului Securității Statului pentru a traduce în viață indicațiile conducerii superioare de partid cu privire la calificarea și perfecționarea neconținută a tuturor cadrelor noastre. Sîntem conștienți că aceasta reprezintă o condiție importantă a înțelegerii în conținut a fiecărei sarcini ce revine securității de stat, astfel încît rezolvarea ei să se facă cu discernămintul necesar, cu spiritul de răspundere și competența ce trebuie să caracterizeze pe fiecare ofițer.

Una din coordonatele majore ale activității aparatului de securitate, în lumina documentelor Congresului al X-lea al partidului, o constituie ridicarea neconținută a calității muncii. Așa cum s-a arătat la ședința de bilanț de la începutul acestui an, în atenția tuturor cadrelor trebuie să stea permanent problema creșterii nivelului calitativ al muncii noastre. Dezideratul calității este pe deplin justificat în contextul etapei pe care o parcurge în prezent țara și care obligă la eforturi susținute din partea tuturor colecti-

velor de oameni ai muncii în direcția ridicării eficienței întregii activități. Rezultatele dobândite până în prezent pun în evidență existența unor resurse importante — insuficient valorificate — în direcția ridicării, pe mai departe, a calității muncii. Realizarea acestui obiectiv central al activității întregului aparat este pe deplin posibilă, deoarece activitatea noastră se desfășoară sub conducerea și îndrumarea nemijlocită a Comitetului Central al partidului, toate unitățile securității statului beneficiind de sprijinul multilateral al organelor de partid în rezolvarea tuturor problemelor principale ale muncii. Începând din martie 1968 — pe baza Hotărârii Comitetului Executiv al Comitetului Central al P.C.R. — s-a statornicit în mod riguros un cadru nou pentru activitatea pe care o desfășurăm, bucurându-ne de un sprijin multilateral și susținut din partea organelor de partid.

Reglementarea prin lege a activității securității statului, precum și statornicirea obligațiilor ce revin ofițerilor de securitate în prevenirea, descoperirea și curmarea infracțiunilor — ca urmare a adoptării noului Cod penal și a noului Cod de procedură penală — au dat un fundament legal întregii munci de cercetare efectuate de către ofițerii de securitate. Este meritul incontestabil al partidului nostru, al conducerii sale de a fi întreprins în acești ani un întreg șir de măsuri pentru așezarea riguroasă a muncii de securitate pe temelia solidă a legilor țării, pentru întronarea în activitatea securității a principiilor proprii partidului nostru, a respectului față de drepturile și libertățile cetățenești, față de principiile etice ale socialismului. În prezent securitatea statului își îndeplinește în mai bune condiții misiunile ce-i sînt încredințate, perfecționându-și neconținut metodele de muncă. Accentul pus pe calitatea muncii are în vedere implicațiile deosebite pe care le au măsurile întreprinse în domeniul securității statului, deoarece ele angajează partidul și statul. Tocmai de aceea trebuie să luăm toate măsurile pentru a traduce în viață indicațiile ce ne-au fost date de către partid, astfel încît, fiecare acțiune pe care o întreprindem să se întemeieze pe date riguros verificate, pe administrarea tuturor problemelor necesare aflării adevărului în fiecare caz în parte. Conjugîndu-ne eforturile cu cele ale organelor miliției, procuraturii și justiției, trebuie să ne aducem toată contribuția la realizarea deplină a principiului potrivit căruia nici un vinovat să nu scape nepedepsit și nici un nevinovat să nu devină victima unor represii nedrepte și neîntemeiate. Experiența a dovedit că efectele traumatizante ale unor măsuri coercitive întreprinse fără temei nu pot fi complet înlăturate printr-o hotărîre de îndreptare, oricît de umană ar fi aceasta. Esențial este ca asemenea situații să se prevină, ca practicile trecutului să nu se mai repete, ca erorile judiciare să fie împiedicate. Este o cerință majoră a activității practice a fiecărui ofițer al securității statului. Și nu încapă nici o îndoială că principalitatea partidului, respectul adînc față de legile țării, promo-

varea principiului muncii și conducerii colective în activitatea noastră, pregătirea multilaterală a aparatului, a fiecărui ofițer, sînt premisele îndeplinirii acestor cerințe.

Pe măsura înaintării pe drumul socialismului, societatea noastră cunoaște o continuă omogenizare, generată de comunitatea de interese economice, politice și ideologice ale tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate. Întărirea unității social-politice a poporului, dezvoltarea statului socialist, adîncirea democrației și creșterea rolului organizațiilor obștești în viața socială constituie puternice forțe motrice ale progresului neînterupt al societății noastre, ale cimentării orînduirii sociale, ale apărării cuceririlor revoluționare ale poporului. În aceste condiții cîmpul de activitate al elementelor pretabile să atenteze la securitatea statului s-a îngustat și continuă să se îngusteze, acțiunile lor avînd un caracter tot mai izolat, mai sporadic. Aceasta nu înseamnă însă că împotriva orînduirii noastre sociale și de stat au încetat să acționeze forțe care se opun mersului ascendent al României socialiste pe calea progresului și civilizației. Ele acționează în principal din afara granițelor țării, ca exponente ale imperialismului, ale cercurilor reacționare străine. Concluziile ce se desprind din activitatea practică desfășurată de aparatul nostru în ultimii ani demonstrează necesitatea menținerii și ascuțirii vigilenței revoluționare, deoarece, atîta timp cît există imperialismul și reacțiunea se menține pericolul unor fapte îndreptate în direcția subminării orînduirii socialiste. Experiența arată că oficinile de spionaj înceară să recruteze agenți din rîndurile elementelor retrograde pentru a-i folosi în domeniul spionajului economic și militar, pentru acțiuni dăunătoare construcției socialiste, intereselor generale ale poporului. Ele aruncă în luptă elemente bine instruite, dotate cu numeroase și variate mijloace tehnice și materiale pentru realizarea planurilor lor ostile. Acțiunile întreprinse de elementele dușmănoase s-au lovit însă și se vor lovi și în viitor de vigilența maselor muncitoare, de unitatea de monolit a întregului popor în jurul partidului. Nici un fel de uneltiri ale dușmanului nu vor putea abate poporul român de pe drumul pe care pășește sub conducerea partidului, pentru construcția obiectivelor luminoase ale socialismului. Aparatul securității statului, integrîndu-se în mod organic în sistemul organelor statului, în activitatea de ansamblu desfășurată de către toate verigile organismului social-politic românesc — ridicînd permanent gradul de competență al fiecărui ofițer, situînd la loc de cîste obiectivul creșterii calității muncii și urmărind, cu consecvență, respectarea și aplicarea cu rigurozitate a directivelor Congresului al X-lea al partidului, a legilor țării — își va putea îndeplini cu cîste, în spiritul unei înalte responsabilități, al principialității partinice, al unui cult desăvîrșit pentru adevăr, dreptate și omenie, misiunile de mare răspundere încredințate de partid și popor, punînd în slujba națiunii întreaga energie și capacitate pentru continua înflorire a patriei.

O SARCINĂ
DE MARE
RĂSPUNDERE

ASIGURAREA SECURITĂȚII PERSONALE A CONDUCĂTORILOR DE PARTID ȘI DE STAT

General-maior **NICOLAE PLEȘITĂ**

Expresie a democrației socialiste și a unui stil de muncă nou, necunoscut în trecut, în ultimii ani conducătorii noștri de partid și de stat se află frecvent în mijlocul maselor, pe care le informează și cu care se consultă în principalele probleme ale politicii interne și externe a statului nostru. Toate acestea le-au atras încrederea, prețuirea și dragostea întregului popor, care vede în conducătorii de partid și de stat pe reprezentanții cei mai de seamă ai năzuințelor sale, ai operei de ridicare a României socialiste pe cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației.

După cum este cunoscut însă, suc-

cesele obținute de România în construcția socialistă, creșterea prestigiuului și autorității partidului, întărirea rolului său conducător, politica statului nostru de apărare a independenței și a suveranității naționale, politică ai căror exponenți sint conducătorii de partid și de stat, nu sint pe placul unor puteri străine, a cercurilor reacționare de peste hotare și a elementelor ostile din interior. Acțiunile acestora îndreptate împotriva orînduirii noastre socialiste se răsfrîng în mod implicit și asupra conducătorilor de partid și de stat, ei întrucîpînd, pe plan juridic, conducerea su-

perioară a partidului și puterea supremă în stat.

Unitatea indestructibilă dintre partid, guvern și popor, atașamentul deplin al întregii noastre națiuni față de partidul comunist, vigilența mereu sporită a tuturor oamenilor muncii și hotărîrea fermă a acestora de a apăra ființa statului și pe reprezentanții săi legali constituie condiția esențială a zădărniciirii unor eventuale încercări ale dușmanilor interni și externi de a atenta la securitatea personală a conducătorilor de partid și de stat.

În acest sens, aparatul de securitate este primul chemat să acționeze cu fermitate și hotărîre, pentru descoperirea și prevenirea la timp a unor astfel de acțiuni, prin care ar putea fi puse în pericol viața și integritatea corporală a conducătorilor de partid și de stat.

De aceea, Consiliul Securității Statului acordă o atenție deosebită muncii desfășurate pe această linie. În ultimii ani, apărarea conducătorilor de partid și de stat a făcut obiectul unor analize, s-a trecut la reorganizarea întregii activități a Direcției a XI-a (într-o nouă concepție, în care metodologia, căile și mijloacele de realizare a măsurilor de securitate și gardă să aibă un caracter cît mai eficient), s-au elaborat lecții și materiale documentare etc.

În contextul acestor preocupări, recent, activitatea în acest domeniu a făcut din nou obiectul unei largi analize la Consiliul Securității Statului. Cu acest prilej s-a constatat că au fost luate o serie de măsuri de natură să asigure aplicarea prevederilor Decretului nr. 295/1968 ; munca pe această

linie a cunoscut o îmbunătățire, dovadă fiind îndeplinirea cu succes a unor măsuri de amploare ca „Amiciția“, „Azur“, „Prosperitatea“, „Dunărea“ și altele. Se realizează, cu bune rezultate, cooperarea cu celelalte unități de securitate centrale și teritoriale, participarea acestora fiind din ce în ce mai efectivă, atît la acțiunile mai sus menționate, cit și la alte misiuni ce au avut loc în Capitală și în țară.

A rezultat însă că, cu toate măsurile luate, au fost situații în care nu s-a acționat cu fermitate, promptitudine și în mod unitar, pentru prevenirea pătrunderii unor persoane suspecte în imediata apropiere a conducătorilor de partid și de stat, precum și pentru contracararea intențiilor unor elemente turbulente sau huliganice de a crea acte de dezordine și stări de spirit necorespunzătoare.

Astfel, cu prilejul vizitelor ce au avut loc în luna iulie a.c., în unele județe din țară, au fost situații în care o serie de persoane au ajuns la conducătorii de partid și de stat, pentru a le înmîna neoficial scrisori și memorii sau pentru rezolvarea altor probleme personale, pătrunzînd prin sistemul de securitate existent, fără ca ofițerii din cadrul acestuia să intervină.

Sintetizînd cauzele care au dus la astfel de situații, se poate aprecia că ele sînt determinate de : o insuficiență cunoaștere a situației operative, care ar fi dat posibilitatea depistării la timp a unor astfel de persoane ; deficiențe în organizarea sistemului de

apărare ; o instruire necorespunzătoare a ofițerilor din dispozitivul de apărare și neexecutarea întocmai de către aceștia a sarcinilor și consemnelor încredințate. Cu privire la ultimul aspect, trebuie arătat că nu au fost puține cazurile cînd ofițerii de pe itinerarii sau din locurile și obiectivele vizitate au devenit simpli spectatori și, lăsîndu-se furați de momentul festiv, au scăpat de sub observație sectorul de responsabilitate și persoanele din jur.

Experiența unor misiuni a demonstrat că, printr-o mai bună organizare a activității pe această linie, este posibilă cunoașterea la timp și prevenirea unor asemenea stări de lucruri. Iată de exemplu, cu ocazia unei misiuni din județul Dolj, în luna septembrie a.c., luîndu-se măsuri din timp, au putut fi identificate 19 persoane, care intenționau să înmîneze scrisori. Cu sprijinul organelor locale de partid, aceste persoane au fost împiedicate să-și pună în aplicare intențiile. De asemenea, în cadrul acțiunilor „Azur” și „Prosperitatea”, tot ca urmare a măsurilor întreprinse, au fost depistate din vreme un număr însemnat de persoane cu astfel de intenții, iar în timpul desfășurării misiunilor, prin modul de acțiune al ofițerilor, s-a reușit ca nici un element să nu pătrundă prin dispozitivele de securitate, atît pe itinerarii, cît și în locurile și obiectivele unde s-au desfășurat activitățile protocolare.

Un alt aspect, deosebit de grav, constă în aceea că au fost situații în care anumite elemente au pătruns prin dispozitivele de securitate în

obiective, unde au rămas o perioadă de timp, fără ca prezența lor să fie semnalată de ofițerii de securitate.

Astfel, la 16 februarie 1969, cu ocazia Conferinței Naționale a cadrelor didactice, a pătruns în Sala Palatului R.S.R., împreună cu invitații, numitul Uță Constantin, fost legionar, bolnav mintal, care a rămas peste noapte în incinta clădirii, cu intenția ca a doua zi, în prezența conducătorilor de partid și de stat, să ia cuvîntul de la tribună.

Un alt caz este cel al numitului Florea Mihai, element schizofrenic, despre care se știa că în repetate rînduri a încercat să ajungă la conducerea de partid și de stat, pentru a reclama unele probleme personale ireale, rod al imaginației sale bolnăvicioase. Acesta, în ziua de 21 august 1969, a pătruns în incinta Sălii Palatului R.S.R. După pătrunderea în sală, cel în cauză s-a instalat într-una din loji, unde a dormit peste noapte. A doua zi, un ofițer din sistemul de securitate al sălii, observînd ținuta lui Florea Mihai (era într-o cămașă sport) l-a întrebat cine este și, cu toate că i s-a părut suspect, s-a mulțumit cu explicația dată de acesta, că ar fi deputat. Ca urmare, Florea Mihai a rămas în continuare în sală și, după terminarea ședinței festive, s-a strecurat printre oficialități și a înmînat un memoriu secretarului general al P.C.R.

Aceste două evenimente deosebite au făcut obiectul unor cercetări și analize care au condus la următoarele

concluzii privind cauzele care le-au generat : în ambele situații, instruirea ofițerilor care au fost desemnați să asigure dispozitivul de securitate s-a făcut superficial și nu s-a controlat felul în care aceștia și-au însușit conținutul și modul de executare al consemnelor ce le reveneau în cadrul misiunii ; în cazul lui Uță, accesul făcându-se pe bază de invitații, nu s-a executat un control riguros la intrarea în sală, cel în cauză nefiind cel puțin observat când a intrat printre participanți, deși avea o ținută vestimentară în totală discordanță cu cea a invitaților ; în ambele situații, după preluarea sălii, nu s-au aplicat prevederile din planul de măsuri, de a se face controlul de securitate în întreaga incintă a Sălii Palatului, situație în care cei în cauză ar fi fost descoperiți. În cazul lui Florea, care deja era cunoscut, trebuia ca ofițerii din dispozitiv să fi fost instruiți să-l identifice după fotografie și metoda portretului vorbit, măsuri care ar fi permis ofițerului care l-a reperat în sală, să nu se îndoiască de prezența lui suspectă și să fi trecut imediat la reținere. În aceste cazuri nu s-a cooperat cu unitățile informative de securitate, în atenția cărora trebuie să fie cei în cauză, pentru a se fi cunoscut la timp și preveni intențiile lor.

Din cele mai sus prezentate, rezultă că asemenea fisuri în sistemul de securitate și gardă, dacă ar fi cunoscute și exploatate de elemente ostile sau iresponsabile, pot crea situații cu consecințe deosebit de grave pentru

securitatea personală a conducătorilor de partid și de stat. În eventualitatea punerii la cale a unui atentat, ușurința cu care atentatorii s-ar infiltra în dispozitivul de apărare, ar da posibilitate acestora, fie să-și pregătească din timp locul de unde să acționeze direct, fie să uzeze de anumite mijloace, ca : mașini infernale, bombe, substanțe radioactive etc., fără a se putea acționa pentru contracararea intențiilor lor.

De aceea, în ședința Consiliului Securității Statului, am fost aspru criticați pentru neajunsurile ce le-am manifestat în stilul și metodele noastre de muncă, pentru modul defectuos în care s-au organizat controalele de către ofițerii cu funcții de răspundere, începînd cu conducerea direcției, asupra felului în care s-au aplicat prevederile unor planuri de măsuri în misiunile ce le-am avut de îndeplinit. Cu acest prilej s-a ordonat luarea unor severe măsuri disciplinare împotriva celor vinovați. Totodată au fost hotărîte unele îmbunătățiri de ordin organizatoric și s-au dat prețioase indicații în ce privește activitatea noastră de viitor.

Analiza ce a avut loc a relevat și faptul că la Direcția a XI-a au fost concentrate o serie de materiale de evidență și informative care nu se încadrează în profilul de muncă al acestei unități. Astfel, s-au centralizat date privind unele persoane cu antecedente politice sau penale ori care au anumite manifestări dușmănoase prezente și care trebuie, potrivit ordinilor, să facă de fapt obiectul

activității informative a celorlalte unități de securitate.

Aceasta a determinat ca ofițerii Direcției noastre să-și disperseze eforturile spre rezolvarea unor probleme informative ce erau de competența altor unități și care au necesitat un mare volum de muncă, în loc să-și concentreze atenția spre urmărirea acelor elemente care, prin atitudinea prezentă și preocupările ce le au, vizează direct securitatea conducătorilor de partid și de stat.

În scopul lichidării unor asemenea stări de lucruri și pentru asigurarea unei depline securități a conducătorilor de partid și de stat, prin Ordinul Președintelui Consiliului Securității Statului nr. 174, din 28 septembrie 1969, se precizează cu claritate rolul și locul Direcției a XI-a în ansamblul măsurilor de securitate și gardă, precum și sarcinile și competența celorlalte unități de securitate centrale și județene în acest domeniu.

Un rol important în organizarea și executarea măsurilor de securitate și gardă revine activității informative desfășurate pe toate liniile de muncă, în vederea identificării și urmăririi active a acelor persoane care, prin manifestările, comportarea și preocupările pe care le au, sînt suspecte de acțiuni îndreptate împotriva conducătorilor de partid și de stat sau sînt pretabile la asemenea activități.

Data fiind pericolozitatea ce o prezintă acest gen de activitate dușmănoasă — indiferent de forma pe care o îmbracă — se impune cu necesitate, așa cum se precizează și în ordin, lucrarea elementelor respective, prin toate mijloacele muncii de securitate, așa încît, într-un timp relativ scurt,

să se stabilească intențiile acestora și să se întreprindă măsuri energice pentru înlăturarea oricăror posibilități de a se comite fapte de natură să pună în pericol securitatea personală a conducătorilor de partid și de stat sau buna desfășurare a activităților la care participă.

În legătură cu această problemă, este necesar să se rețină importanța ce trebuie acordată verificării la timp, aprofundate și cu simț de răspundere a informațiilor, avînd în vedere că neglijența sau superficialitatea pot avea efecte deosebit de dăunătoare.

De asemenea, ofițerii trebuie să acorde atenție nu numai semnalărilor privind intenții de atentat, ci și oricăror informații din care rezultă anumite preocupări de orice natură, ale unor elemente dușmănoase din interior sau exterior, vizînd securitatea personală a conducătorilor de partid și de stat.

Mai multă preocupare trebuie acordată aplicării prevederilor ordinului nr. 174/1969, referitoare la măsurile ce trebuie întreprinse în legătură cu persoanele bolnave mintal și cu cele care dețin sau sînt suspecte că dețin arme și muniții ori lucrează în sectoare unde se folosesc substanțe explozive, radioactive, toxice sau bacteriologice.

În executarea ordinului, este necesar să se acționeze cu mult discernămint, pentru a fi selecționate, în ceea ce privește bolnavii mintali, numai acele persoane care, prin gravitatea bolii, atitudinea și comportamentul lor, prezintă într-adevăr un pericol social evident. Asupra acestora trebuie luate măsurile de siguranță care

se impun, cooperind în acest sens cu organele procuraturii, miliției și medico-sanitare. De la caz la caz, se poate face apel la familiile lor, pentru a-i încredința în grija și răspunderea acestora. În mod deosebit trebuie să stea în atenția noastră acei bolnavi mintal care se manifestă dușmănos, au fost depistați ca autori ai unor scrisori anonime cu conținut calomniator sau de amenințare, ori au alte asemenea preocupări, vizând securitatea conducătorilor de partid și de stat. Acest lucru este cu atât mai necesar cu cât se cunoaște că, în comiterea unor acte criminale la adresa unor conducători de state și guverne sau a unor personalități de seamă, au fost folosite astfel de elemente dezechilibrate mintal, iresponsabile de faptele și acțiunile lor.

În ce privește celălalt aspect, se impune identificarea tuturor persoanelor, cunoscute în evidențele securității statului, care dețin arme și muniții ori lucrează în locurile mai sus amintite și trecerea de îndată la lucrarea lor informativă pentru a le stabili poziția prezentă, manifestările și preocupările pe care le au.

Cele despre care se stabilește că desfășoară activitate dușmănoasă, chiar dacă dețin în mod legal arme și muniții, să fie semnalate organelor de miliție pentru a se lua măsurile care se impun.

O deosebită importanță pentru deplina securitate a conducătorilor de partid și de stat, o reprezintă cooperarea dintre Direcția a XI-a și celelalte unități centrale și teritoriale de securitate. Cooperarea se materializează în schimbul operativ și permanent de informații despre elementele, faptele și evenimentele ce fac obiectul acestei activități, precum și în măsurile ce se întreprind în co-

mun, în Capitală și în teritoriu, cu prilejul unor acțiuni la care participă conducătorii de partid și de stat.

În acest sens, trebuie arătat că, deși s-au făcut progrese însemnate față de trecut, mai sînt încă situații cînd Direcția a XI-a intră cu întîrziere în posesia unor date și informații, mai ales în legătură cu deplasarea unor elemente în București sau spre locurile unde se desfășoară activități la care participă conducătorii de partid și de stat. De asemenea, în cadrul unor acțiuni în teritoriu, nu întotdeauna ofițerii Direcției a XI-a și-au sincronizat măsurile cu cele luate de unitățile de securitate județene, în scopul asigurării unui sistem de securitate și gardă cît mai eficient. Asemenea minusuri trebuie grabnic înlăturate, pentru ca activitatea de cooperare să asigure conjugarea tuturor eforturilor, folosirea întregului potențial informativ și a tuturor mijloacelor muncii de securitate, pentru prevenirea, descoperirea și contracararea unor încercări ale dușmanilor interni și externi de a atenta, într-o formă sau alta, la securitatea personală a conducătorilor de partid și de stat.

Realizarea acestei importante sarcini impune, așa cum prevede și ordinul nr. 174/1969, din partea tuturor ofițerilor, subofițerilor și angajaților civili din Consiliul Securității Statului, să-și îndeplinească cu răspundere sarcinile ce le revin pe această linie și să acționeze cu fermitate și promptitudine, atunci cînd constată intenții sau fapte de natură să pericliteze securitatea personală a conducătorilor de partid și de stat, încercări ale unor elemente turbulente sau huli-ganice de a crea situații de dezordine și stări de spirit necorespunzătoare.

UNELE ASPECTE
ALE ACTIVITĂȚII DE
**CERCETARE
ȘTIINȚIFICĂ**

Întrucît știința capătă un rol din ce în ce mai important în făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră, ea este chemată să-și aducă contribuția și în cadrul muncii aparatului de securitate, pentru perfecționarea activității desfășurate în vederea prevenirii, descoperirii și lichidării oricăror uneltiri

ale dușmanilor interni și externi, îndreptate împotriva orînduirii noastre sociale și de stat.

Activitatea de cercetare științifică ce se desfășoară în unitățile Consiliului Securității Statului constituie o necesitate obiectivă, ea trebuind să ajute, în ultimă instanță, la rezolvarea problemelor complexe, ridicate

de muncă practică. Pentru aceasta, activitatea de cercetare științifică ce se desfășoară în cadrul unităților noastre este subordonată unor obiective practice de mare importanță, cum ar fi : dezvoltarea și adâncirea legăturilor deja existente ale aparatului securității statului cu masele de oameni ai muncii și cu organizațiile obștești, în vederea îndeplinirii în condiții cât mai bune a sarcinilor ce revin organelor noastre ; asigurarea legalității socialiste în activitatea unităților Consiliului Securității Statului ; întărirea vigilenței și a conspirativității muncii ; aplicarea în practică cu maximum de eficiență a ordinelor și a instrucțiunilor referitoare la muncă de securitate ; perfecționarea organizării muncii de apărare a secretelor de stat, de prevenire a acțiunilor de spionaj, a infracțiunilor de sabotaj, diversiune, subminarea economiei naționale, precum și a altor infracțiuni contra securității statului ; creșterea eficacității muncii de recrutare, dirijare, educare și verificare a rețelei informative în vederea îmbunătățirii componenței sale și a aportului ei la îndeplinirea sarcinilor ; perfecționarea activității de supraveghere operativă în scopul măririi eficacității acestora concomitent cu reducerea numărului de cadre angrenate la această activitate ; modernizarea evidenței de securitate, precum și valorificarea fondurilor de arhivă ; crearea de apăratură tehnico-operativă cât mai perfecționată în scopul dotării tehnico-materiale a unităților, în raport cu cerințele actuale și de perspectivă ale muncii ; așezarea pe baze științifice, precum și sporirea eficacității întregii activități de selecționare și formare a cadrelor necesare aparatului de securitate ; dezvoltarea prin-

cipilor de bază ale organizării și ducerii acțiunilor de luptă de către trupele de securitate în conformitate cu cele mai noi realizări din domeniul tactic-operativ și al tehnicii de luptă, precum și a cooperării acestora cu unități ale M.A.I., M.F.A. etc., în scopul realizării sarcinilor ce revin organelor noastre ; stabilirea modului de acțiune al unităților Consiliului Securității Statului în situații deosebite etc.

Desigur, gama problemelor ce impun un studiu organizat și aprofundat, în vederea găsirii celor mai eficiente rezolvări, este foarte largă, cele enunțate fiind doar orientative și menite să evidențieze faptul că cercetarea științifică în unitățile noastre constituie o necesitate obiectivă și că trebuie să aibă, cu precădere, un caracter aplicativ. În esență, se poate spune că scopul urmărit este acela de a rezolva sarcinile trasate de partid aparatului nostru, în conformitate cu realizările științei și tehnicii contemporane și la nivelul celei mai înalte experiențe acumulate în munca de informații și contrainformații, atât pe plan național, cât și pe plan internațional, întrucât, numai în acest fel, cercetarea științifică își va aduce contribuția la perfecționarea și creșterea eficacității muncii de securitate, la înlăturarea empirismului, formalismului, a manifestărilor de rutină și a birocratismului care frânează munca.

Printr-un ordin al tovarășului Președinte al Consiliului Securității Statului a fost înființată Comisia de coordonare a activității științifice. Această comisie funcționează pe două subcomisii : o subcomisie care se ocupă de coordonarea activității de cercetare în unitățile informative și contrainformative, în unitățile de

trupa, precum și în alte unități ale Consiliului Securității Statului; o altă subcomisie se ocupă de coordonarea activității științifice în unitățile însărcinate cu construirea de aparatură tehnico-operativă, precum și cu folosirea acesteia și a altor mijloace tehnico-operative.

* * *

Comisia de coordonare a activității științifice a întocmit un plan al activității de cercetare, plan ce a fost discutat și aprobat de către conducerea Consiliului Securității Statului. În elaborarea acestuia s-a ținut seama, în primul rând, de cerințele protecționării muncii de securitate, lucru oglindit de înseși temele cuprinse în el, teme ce reprezintă, de fapt, probleme majore ale unităților în munca de cercetare științifică. Astfel, în planul activității științifice al comisiei au fost incluse unele probleme cu caracter tehnic, cum ar fi: „Receptor miniatură de alarmare pe unde ultrascurte”; „Studii și realizarea unui tip îmbunătățit de microfon cristal”; „Cercetări de informatică în cadrul diverselor sectoare ale Consiliului Securității Statului în vederea introducerii sistemelor moderne de stocare, manevrare și prelucrare a datelor”; „Cercetări privind reacțiile fotochimice, fluorescență și cuplavă”; „Studii privind realizarea unui pistol cu gabarit redus și cu performanțe tehnice corespunzătoare sarcinilor ce revin ofițerilor de securitate”. De asemenea, în plan au mai fost incluse și teme care, în majoritatea lor, sînt axate pe probleme ce se referă la activitatea de urmărire informativă specială și de urmărire penală, în lumina noulor legislații, precum și teme care se referă la alte aspecte ale

muncii de securitate. În acest sens, pot fi menționate temele: „Unele probleme pe care le ridică activitatea de dovedire cu mijloace de probă a infracțiunilor de sabotaj și subminare a economiei naționale”; „Documentarea activității agentului dușman, deținător de secrete, care lucrează fără rețea”; „Contribuții asupra unor probleme privind cercetarea la fața locului efectuată de către ofițerii de securitate în cazurile de diversiune și sabotaj”; „Unele considerații privind cercetarea penală a învinutului în stare de libertate”; „Contribuții la stabilirea metodicii de cercetare a infracțiunilor de trădare și spionaj”; „Prevenirea scurgerii de informații tehnico-științifice din instituturile de cercetări și proiectări”; „Organizarea și desfășurarea filajului în sistemul zonal”; „Modul de acțiune al organelor de contrainformații militare în perioada premergătoare și în timpul războiului popular”.

Pentru realizarea în bune condiții a temelor propuse, s-a trecut la organizarea judicioasă a întregii munci de cercetare, în care scop, în cadrul unităților, s-a stabilit nominal componența colectivelor pentru fiecare temă din plan, elaborindu-se totodată și planul de lucru al colectivului. În planurile de lucru s-au prevăzut sarcini concrete pentru fiecare membru al colectivului privind informarea și documentarea asupra temei de cercetat, efectuarea experimentelor, elaborarea planului lucrării și redactarea acesteia etc.

Din analiza modului în care se desfășoară munca de cercetare științifică în unitățile noastre, rezultă că marea majoritate a temelor cuprinse în planul comisiei de coordonare a activității științifice, cit și a celor cuprinse în planurile de cercetare științifică ale unităților, vor fi reali-

zate la termenele prevăzute. Totodată se poate arăta că sînt unități care au abordat nu numai problemele ce le reveneau din planul Comisiei de coordonare sau din planul de cercetări științifice al unității, ci și probleme suplimentare, a căror studiere și rezolvare a izvorît din necesitățile muncii și care au fost încununete de succes.

Astfel, la tema „Receptor miniatură de alarmare pe unde ultrascurte”, unitatea care o are înscrisă în plan și-a propus să realizeze un receptor destinat alarmării prin radio a cadrelor Consiliului Securității Statului și care să fie construit în proporție de 80—90% din piese fabricate în țară, lucru ce va crea posibilitatea asimilării și producerii aparatului de către industria noastră, cît și realizarea unor însemnate economii de valută. Pînă în prezent, în cadrul acestei teme s-au terminat fazele de cercetare și experimentare de laborator, lucrîndu-se în continuare la realizarea prototipului necesar.

La problema „Studiul și realizarea unui tip îmbunătățit de microfon cristal”, colectivul însărcinat cu realizarea acestei teme a reușit ca, prin buna organizare a muncii, să termine lucrarea cu aproximativ două luni mai devreme față de termenul de realizare prevăzut în planul de cercetare. Demn de menționat este și faptul că, după realizarea temei propuse, colectivul însărcinat cu realizarea acesteia a trecut ulterior și la înglobarea unor circuite integrate în noul tip de microfon, fără a-i mări însă dimensiunile. În acest fel s-a realizat și un tip de microfon cu am-

plificator, lucru ce nu a fost prevăzut inițial în planul de cercetare. Întrucît rezultatele experimentale obținute cu acest tip de microfon au fost bune, s-au luat măsuri pentru continuarea cercetărilor în vederea îmbunătățirii performanțelor, precum și pentru a se trece la producția de serie.

În cadrul problemei „Cercetări de informatică în cadrul diverselor sectoare ale Consiliului Securității Statului în vederea introducerii sistemelor moderne de stocare, manevrare și prelucrare a datelor”, documentarea și informarea necesară colectivului însărcinat cu această problemă s-a executat atît în cadrul unor centre existente în țară, cît și în exterior. Ulterior, pe baza acestora, s-a trecut la introducerea în cadrul Centrului triere-dispecherat, cercetare, documentare și arhivă, precum și la alte unități, a unor aparate mecanizate tip „Vedorapid”, cu ajutorul cărora stocarea, manevrarea și prelucrarea datelor este mult îmbunătățită, obținîndu-se în același timp și o mărire a operativității primirii datelor de la punctele de control și trecere a frontierei.

În prezent se continuă cercetările în vederea extinderii sistemului „Vedorapid” de stocare, manevrare și prelucrare a datelor și la unitățile din teritoriu.

Vorbînd despre tema „Organizarea și desfășurarea filajului în sistemul zonal”, se poate spune că rezultatele experimentelor efectuate sînt multumitoare, urmînd să se treacă la experimentarea acestui nou sistem de filaj pe o scară mai largă — la nivelul unei zone — și pe o perioadă de timp mai mare.

Trebuie menționat și faptul că, în activitatea desfășurată de către colectivele de cercetare din cadrul unităților noastre, s-au manifestat și unele lipsuri care se datoresc în mare parte unei organizări defectuoase a muncii de cercetare, sau faptului că, în cadrul unor unități, conducerea acestora nu acordă importanța cuvenită muncii de cercetare științifică.

Asfel, una din teme, intitulată „Documentarea activității agentului dușman, deținător de secrete, care lucrează fără rețea”, deși a avut ca termen de prezentare a formei definitive data de 30 septembrie a.c., totuși, până la începutul lunii octombrie a.c., colectivul de cercetare al problemei, condus de maiorul Ștefănescu Mircea, din cadrul Direcției a III-a, însărcinat cu executarea acesteia, nu depășise faza de documentare.

Deși cu ocazia instructajului amintit se arată că, pentru obținerea unor rezultate cât mai bune în munca de cercetare, este necesar ca aceasta să se desfășoare în mod sistematic, pe totă perioada, adică să nu fie amânată până în ultimul moment, totuși, în cadrul unor unități mai sînt colective de cercetare care nu respectu graficele de executare ale termenelor propuse și care, cu o lună sau cu două luni înainte de a prezenta lucrările, se găsesc cu acestea doar în faza inițială, de documentare sau de strîngere a materialelor necesare. Cum este, de exemplu, cazul temei intitulate „Prevenirea scurgerii de informații tehnico-științifice din instituțiile de cercetări și proiectări”, temă care are ca termen de finalizare data de 30 decembrie 1969, dar la care, până în luna octombrie, colectivul de cercetare

al problemei, condus de maiorul Tăulescu Traian din cadrul Direcției a II-a, însărcinat cu executarea acesteia nu depășise faza de documentare și de strîngere a materialelor necesare.

Pentru justificarea acestor lipsuri, se invocă uneori drept cauze executarea de către cadrele unităților a unor sarcini care au apărut pe parcurs — cum au fost acțiunile „Azur”, „Prosperitatea” sau faptul că unele dintre cadre au fost convocate la cursurile de la Bănești Săcele.

Menționăm că sarcinile care au apărut pe parcurs nu pot fi invocate drept scuze în normalizarea temelor din planurile de cercetare. Temele propuse, dată fiind importanța lor pentru munca practică, trebuie realizate întotdeauna la termenele stabilite și în cele mai bune condiții.

Ca o lipsă a activității de cercetare științifică desfășurată pînă în prezent este faptul că unitățile din teritoriu nu au fost antrenate în această muncă într-o măsură mai mare, lucru ce a făcut ca acestea să nu poată aduce o contribuție deosebită la realizarea temelor propuse. Pentru remedierea acestui lucru, în viitor, în virtutea atribuțiilor de coordonare, îndrumare și control al muncii de profil din teritoriu și avînd o vedere de ansamblu asupra întregii activități, unitățile centrale au datoria de a stabili cele mai importante teme pentru activitatea de cercetare științifică, în raport de cerințe, atât la centru, cît și în teritoriu și să concentreze forțele cele mai capabile din unitatea centrală și din teritoriu pentru studierea și experimentarea problemelor propuse.

Căpitan T. DOBROTA

APLICAȚIILE TACTICE

înaltă școală a măiestriei militare, confruntare a cunoștințelor teoretice cu viața, examen al priceperii cadrelor noastre de a rezolva, în condiții apropiate de realitate, situații complexe, caracteristice luptei moderne

La sfârșitul lunii octombrie, pe baza indicațiilor conducerii superioare de partid, Consiliul Securității Statului a organizat și desfășurat pe teritoriul județelor Argeș, Teleorman, Vâlcea, Olt, Dolj, Gorj și Mehedinți o aplicație de amploare cu tema: „Acțiunile Securității Statului duse în cooperare cu alte forțe, pe timp de război, împotriva inamicului de cercetare-diversiune și a elementelor dușmănoase din interiorul țării”.

Aplicația a fost concepută să se desfășoare în condițiile existenței conflictului armat pe teritoriul unui stat vecin. Astfel, s-a creat situația că inamicul a declanșat agresiunea în sud-estul Europei și pînă la începerea aplicației a ajuns pe aliniamentul Munților Balcani.

După ripostele ofensive ale forțelor armate participante la Tratatul de la Varșovia, inamicul și-a regrupat forțele și, dezvoltînd ofensiva pe direcția generală Nord, are posibilitatea să ajungă la granița de sud a țării noastre și chiar să încerce crearea unor mici capete de pod la nord de fluviul Dunărea.

Forțele armate ale Republicii Socialiste România au trecut la organizarea apărării la nord de Dunăre cu Armata I de arme intrunite și au fost în măsură să oprească inamicul la sud de fluviu, lichidînd capetele de pod realizate prin forțarea acestuia.

Concomitent cu desfășurarea acțiunilor de luptă de către trupele regulate, pe frontul de Sud, inamicul a întrebuințat și forțele de cercetare-diversiune, concomitent cu activizarea elementelor dușmănoase din teritoriul încă neocupat de el.

În concepția aplicației, s-a stabilit ca inamicul de cercetare-diversiune să îndeplinească următoarele misiuni mai importante: descoperirea obiectivelor asupra cărora urmează să se execute lovituri nucleare; descoperirea și distrugerea muniției nucleare și a mijloacelor de transport ale acesteia; paralizarea transporturilor în spatele frontului inamic, prin distrugerea podurilor și a trecerilor permanente peste cursurile de apă, a viaductelor, tunelelor și a altor lucrări de artă pe comunicațiile principale sau în puncte obligatorii de trecere; executarea unor acte de diversiune la principalele obiective industriale; activizarea și folosirea elementelor dușmănoase din interior și antrenarea acestora în producerea unor acte de diversiune; ocuparea prin forță a unor trecători pe direcțiile principale de acțiune și menținerea acestora pînă la venirea grosului forțelor.

În acest cadru general, în care a fost concepută aplicația, s-au putut crea o multitudine de momente, care au solicitat multilateral toate forțele participante.

Direcția aplicației a acordat o mare atenție creării momentelor, deoarece au participat forțe numeroase, de diferite genuri de arme, și anume: forțele Consiliului Securității Statului din cele șapte inspectorate de securitate ale județelor și trei batalioane de securitate; efectivele Școlii militare de ofițeri de securitate, ale Grupului de aviație și o companie de parașutiști a Comandamentului trupelor de securitate; forțele M.A.L. din zonă (trupe de pază, pompieri și miliție din cele șapte județe) și Gărzile patriotice.

În dinamica aplicației au fost create și momente specifice muncii

informativ-operative, pentru a căror rezolvare organele de specialitate au fost obligate să acționeze ca în situații reale. Concomitent cu executarea acestor „misiuni” în cadrul aplicației, lucrătorii de securitate au trebuit să-și îndeplinească și sarcinile lor operative de zi cu zi.

Important de reținut este faptul că pe tot parcursul aplicației, ponderea acțiunilor au constituit-o momentele care s-au referit la munca de securitate, iar pentru rezolvarea acestora, inspectoratele județene au trecut la aplicarea placurilor privind cooperarea, atît între ele, cit și cu celelalte forțe participante.

Prin modul în care a fost organizată și s-a desfășurat, această aplicație a căpătat noi dimensiuni, în raport cu cele desfășurate anterior, fiind și mai apropiată de realitatea vieții de campanie în condițiile războiului modern.

În fața unui inamic bine pregătit, în competiție cu terenul, cu timpul și desigur cu ei înșiși, participanții la aplicație au înregistrat reușite certe, în care, concentrînd tot ce este mai bun în ființa lor, au reușit să ia hotărîri bune, să acționeze oportun.

În dorința de a contribui la îmbogățirea cunoștințelor și la perfecționarea deprinderilor practice ale ofițerilor din unitățile noastre, la cultivarea gândirii lor creatoare, capabile să găsească, într-o situație dată, soluția cea mai bună într-un timp scurt, publicăm în acest număr cîteva articole în care sînt tratate principalele aspecte din această aplicație, unele în mod critic, precum și concluziile și învățămintele care se impun a fi fructificate în viitor.

APLICAȚIILE TACTICE

SUCESUL DEPINDE ȘI DE GRĂ- DUL DE INSTRUIRE A REȚELEI

Pregătirea din timp a măsurilor de ducere a acțiunilor informative și de luptă în condiții de campanie — așa cum au fost cerute de tema aplicației — constituie îndatoriri principale și permanente ale tuturor șefilor, care poartă întreaga răspundere pentru gradul de pregătire profesională și de luptă al întregului efectiv din subordinea lor.

Dar nu numai șefii de colective, ci

întregul personal operativ trebuie să ia toate măsurile pentru a asigura continuitatea muncii informative în aceste noi condiții.

Direcția principală a activității întregului aparat al unităților de securitate va fi axată pe sarcinile informative nou ivite. Aceste sarcini trebuie să fie studiate, analizate și prevăzute din timp, ținîndu-se seama de acțiunea inamicului, de forțele și mijloacele proprii ale acestuia.

În asemenea situații, în activitatea unităților se impune o intensificare a muncii informative, precum și rezolvarea unor noi situații. Executarea unor misiuni speciale, care nu se execută însă în necunoscut, ci pe baza celor stabilite și prevăzute din vreme.

Deci, pentru intensificarea muncii informativ-operative este necesar să

se ia măsuri de realizare a unui contact mai strâns cu rețeaua informativă, prin efectuarea de întâlniri mai dese cu aceasta și prin instruirea ei asupra modului în care trebuie să acționeze în raport de situația creată și cum să transmită informațiile obținute.

În procesul muncii cu rețeaua informativă trebuie să i se precizeze acesteia din timp cum va proceda pentru realizarea legăturii și furnizarea informațiilor în situațiile cînd : aparatul operativ se dislocă într-o localitate, iar informatorul rămîne în localitatea de reședință ; cînd se dispersează și instituția sau întreprinderea în care lucrează informatorul ; cînd informatorul este concentrat sau cînd este trimis într-o misiune pe timp îndelungat.

Următoarele exemple vor fi edificatoare pentru a demonstra modul în care s-a procedat la Inspectoratul de securitate Dolj cu ocazia aplicației ce a avut loc la sfîrșitul lunii octombrie a.c.

Inspectoratul de securitate a fost pus în stare de alarmă și, după un timp, în baza situației ce se crease, s-a dislocat într-o localitate dinainte stabilită. Pe parcursul aplicației, legătura cu rețeaua informativă nu a fost întreruptă, ba dimpotrivă, s-a intensificat. Astfel, rețeaua informativă din obiectivele turistice, hoteluri, restaurante, gazde O.N.T., a fost instruită în ziua de 29 octombrie a.c. (imediat după alarmarea unității) asupra următoarelor probleme : să organizeze o strictă evidență a tuturor cetățenilor străini ce-și vor face apariția în Craiova sau în județ ; să verifice cu atenție documentele care sînt prezentate de străini la intrarea în hoteluri, la O.N.T., gazde particulare, iar, în situația cînd observă anumite nereguli, să anunțe imediat

la un post telefonic (asigurat permanent de cîte un ofițer) folosind următoarea parolă : „Sînt (numele real), de la (locul de unde telefonează — O.N.T., hotel) și am un plic urgent pentru Puiu (ofițerul care deservea obiectivul)“.

Rețeaua din obiectivele turistice a fost, de asemenea, instruită să ne informeze despre interesul unor persoane față de anumite obiective industriale din oraș, precum și despre unele întâlniri care ar urma să se efectueze între asemenea persoane și altele aflate deja în hoteluri, la gazde O.N.T. etc.

Pe timpul aplicației, în punctele turistice neincadrate informativ, ofițerul care le deservea și-a creat persoane de sprijin. Astfel s-a procedat la restaurantul „Minerva“, unde „Iordache Marieta“ ne-a ajutat la stabilirea identității unor cetățeni străini, sau la Cafe-Bar-ul din Craiova, unde barmana „Ileana“ ne-a semnalat apariția în local a altor străini.

În preajma aplicației și pe parcursul ei, am intensificat supravegherea elementelor din baza de lucru, mai ales a celor lucrate în forme speciale. Astfel, pe linia Serviciului I, s-au obținut informații utile despre unii legionari, ceea ce a impus reținerea și anchetarea lor imediată. Pe linia Serviciului II, s-au obținut informații despre unele elemente suspecte din obiectivele industriale, iar pe linia Serviciului III, despre tehnicienii străini suspecti de spionaj și legăturile lor, despre deplasările pe care urmau să le facă.

În funcție de situațiile create am avut în vedere ca, intensificînd munca cu rețeaua informativă, să folosim atît legătura personală cît și legătura impersonală. Prezentăm unele exemple de realizare a legăturii

personale cu rețeaua, prevăzute pentru cazul de alarmare a unității :

Cu informatorul „Craioveanu Barbu” se folosește următorul sistem : el se deplasează de la serviciu spre casă prin grădina botanică a orașului ; pe o alee a fost ales un pom în care ofițerul va înfige o pioneză sau două bolduri (la înălțimea capului), consemn ce înseamnă o întâlnire urgentă. Pioneza înseamnă o întâlnire pentru a doua zi la ora 19, la casa de întâlniri, iar cele două bolduri înseamnă o întâlnire în aceeași zi la ora 20, în același loc. Cu ocazia alarmării unității, în ziua de 29 octombrie a.c., s-a folosit cu informatorul acest sistem, efectuându-se cu el întâlniri în zilele următoare.

Cu informatorul „Calafeteanu Nicu” se ia legătura în felul următor : El trece cu regularitate de la serviciu spre casă, prin fața spitalului situat pe Bulevardul Timiș. Atunci când informatorul observă pe ofițer în jurul orei 15, în fața intrării spitalului, el se prezintă la întâlnire în aceeași zi la ora 19.

În situația dislocării unității apreciem ca deosebit de util și eficace sistemul de legătură impersonală cu rețeaua informativă. Prezentăm în continuare și câteva exemple mai caracteristice de legături impersonale folosite cu prilejul dislocării din 30—31 octombrie a.c. :

Informatorul „Dobrescu Ilie” este instruit ca în momentul când va observa pe un gard de ciment, aflat în apropierea casei sale, semnul mirării făcut cu cretă roșie, să se deplaseze la ascunzătoarea fixată dinainte, de unde trebuie să ridice instrucțiunile privind sarcinile pe care le are de rezolvat și unde depune materialul informativ. În zilele în care s-a desfășurat recenta aplicație ofițerul s-a de-

plasat la locul stabilit de unde a ridicat materiale informative puse de informatorul prevenit prin acel semn. De asemenea, informatorul „Popovici Cornel” este instruit ca în situația când primește parola : „Cunoștința noastră comună a transmis salutări și lui Toma”, să contacteze obiectivul ce-l are în supraveghere, iar peste cinci ore să depună materialele informative într-o ascunzătoare aflată în grădinița „Mihai Bravu”. Sistemul a dat rezultate.

Informatorul „Stanciu Cornel” din orașul Filiași (aflat în zona de responsabilitate a inspectoratului în timpul recente aplicații) a fost încunoscător de ofițer că urmează să-și intensifice activitatea ; în consecință, la ascunzătoarea fixată dinainte, informatorul s-a prezentat în fiecare zi, depunând materiale scrise despre unele elemente din baza de lucru. În mod asemănător s-a acționat în cazul informatorului „Ionescu Florea”.

Considerăm necesar ca, în încheiere, să subliniem următoarele cerințe de care trebuie să se țină seama în realizarea legăturii cu rețeaua informativă în situații deosebite : din timp să fie creat un sistem rapid de luare a legăturii personale cu rețeaua informativă, cât și un sistem de legătură impersonală, care să fie folosit în situația unor dislocări, așa cum am arătat ; legătura cu rețeaua informativă să se realizeze operativ, în mod secret, de așa manieră încât să asigure contactul permanent, instruirea și îndrumarea acesteia ; sistemul de legătură impersonală să permită primirea în timp util a informațiilor de la rețea, în condiții bune de conspirativitate ; informațiile primite să fie verificate operativ, pentru a se putea lua cele mai judicioase măsuri. În situația cotropirii parțiale sau totale

a teritoriului de către inamic, ofițerii care se vor afla în deplină conspirativitate, vor asigura ca legătura cu rețeaua să funcționeze neîntrerupt pe baza unor parole și consemne stabilite din timp. De asemenea, vor activa agentura de rezervă.

Deși, pentru modul în care au acționat cadrele inspectoratului nostru unitatea a fost cotată cu calificativul „bine”, din analiza aplicației a rezultat că pentru viitor se impune c

mai judicioasă organizare a activității informative, prin folosirea, în astfel de situații, a ofițerilor și subofițerilor de rezervă: instruirea nu numai a rețelei din obiectivele economice asupra modului de acțiune, ci și a altor persoane de sprijin, precum și desfășurarea unei intense munci de educare a populației, care să participe efectiv la acțiunile întreprinse de aparatul nostru.

MAIOR ION BODUNESCU

REZULTATELE PUTEAU FI MAI BUNE

Aplicația ce a avut loc recent s-a desfășurat și pe teritoriul județului Argeș și a permis verificarea practică a cunoștințelor, a oportunității și eficienței măsurilor întreprinse de unitatea noastră, pentru prevenirea, descoperirea și lichidarea unor acțiuni dușmănoase, în condiții cât mai apropiate de realitatea luptei moderne.

Este cunoscut faptul că elementele ostile din interior, precum și serviciile de spionaj capitaliste sînt interesate în a cunoaște cît mai multe amănunte despre potențialul economic al țării noastre, în a-și perfecționa formele și metodele de activitate dușmănoasă. Desigur, una din preocupările lor principale este vizarea celor mai importante obiective și studierea posibilităților de acțiune împotriva acestora, în așa-zise „mo-

mente oportune”, prin acțiuni de sabotaj și diversione. De aceea, unul dintre scopurile principale ale aplicației a fost acela de a verifica modul în care este organizată munca informativ-operativă, cum sînt prevenite eventualele încercări de pătrundere în aceste unități a unor elemente diversioniste.

Județul Argeș a cunoscut în ultima perioadă o dezvoltare industrială impetuoasă și diversificată, în prezent fiind în funcțiune obiective de importanță republicană (Rafinăria Pitești, Combinatul petrochimic, Uzina de autoturisme, Combinatul de industrializarea lemnului, Sistemul hidroenergetic Argeș, Uzina mecanică Muscel și altele).

Pentru reușita aplicației, conducerea Inspectoratului de securitate al județului Argeș, prin compartimentul de contrainformații economice, a trecut la aplicarea unor măsuri care să conducă la apărarea contrainformativă a obiectivelor deservite.

Ca primă măsură, a fost punerea în temă cu situația creată a cadrelor de conducere din obiectivele industriale cu scopul de a putea sprijini acțiunile organelor noastre, pe timpul desfășurării aplicației. Aceste

cadre au trecut la instruirea salariaților cu diferite responsabilități, în scopul sporirii vigilenței în sectoarele unde aceștia lucrează. S-a accentuat asupra atenției ce trebuie dovedită în cazurile de verificări ale actelor prezentate de persoanele venite în delegații, precum și a modului de executare a serviciului de zi pe unitate, a activității de pază, control etc.

S-a discutat, de asemenea, cu secretarii comitetelor de partid și U.T.C. din unitățile respective, pentru ca, în sprijinul acțiunilor întreprinse de noi, să mobilizeze comunistii și tineretul. În unitățile unde s-a acordat toată atenția mobilizării tuturor forțelor, rezultatele nu au întârziat să se vadă. La Fabrica de motoare electrice Pitești, de exemplu, persoanelor care nu aveau formele corespunzătoare pentru intrarea în obiectiv, nu li s-a permis accesul.

Unii dintre ofițerii inspectoratului nostru nu au dat indicații suficiente conducătorilor unor obiective, în așa fel încît să-i facă pe aceștia să sesizeze și să ne semnaleze toate problemele care ridicau suspiciuni. Așa se explică faptul că, deși ofițerul de securitate, care deservește Complexul C.F.R., discutasă cu șeful stației Ciumești, acesta nu i-a sesizat vizita unor „delegați de la forul superior“ (a căror identitate n-a verificat-o pe bază de documente). Chiar prin intermediul aceluși șef de stație a fost înlesnită pătrunderea „diversioniștilor“ în obiectivul Uzinei de autoturisme Pitești — pe una din intrările prin care ar fi trebuit

să intre doar materialul rulant C.F.R.

A doua măsură luată a fost punerea în temă și instruirea întregii rețele informative, accentuându-se asupra informatorilor și colaboratorilor care lucrează în puncte vulnerabile, pentru a ne semnală de urgență pătrunderea în obiective a elementelor din „tabăra dușmanului“, în cazul în care aceștia ar fi reușit să înșele, totuși, vigilența pazei. Aplicarea acestei măsuri a condus la obținerea unor rezultate prin semnalarea de către rețeaua informativă a „doi indivizi suspecti“, care intenționau să pătrundă în hala de montaj a Uzinei de autoturisme. Aceștia au fost reținuți.

Trebuie însă menționat că și în aplicarea acestei măsuri s-au manifestat lipsuri, concretizate, în primul rînd, în neinstruirea temeinică a tuturor informatorilor și colaboratorilor. Astfel, la Combinatul petrochimic și la Rafinăria Pitești, elemente „diversioniste“ au pătruns în obiective și în sectoarele vulnerabile, în special în puncte de maximă importanță, cum ar fi : stațiile trafo, camcrele de comandă, centralele termice, depozite de substanțe inflamabile etc. Dacă rețeaua din aceste puncte ar fi fost instruită la nivelul impus de necesități și ar fi fost organizate sisteme rapide de legătură informativă cu ofițerul din obiectiv, ar fi putut să fie sesizate și depistate, în timp util, elementele care prezentau interes operativ.

Instruirea personalului pazei contractuale din obiective asupra îndeplinirii cu conștiinciozitate a îndatoririlor de serviciu a stat, de ase-

menea, în atenția noastră. S-a indicat, în mod concret, verificarea atentă a documentelor de intrare și sesizarea unor persoane „suspecte“ care ar studia posibilitatea intrării sau ar fi în apropierea obiectivului fără a-și justifica prezența în acel loc.

Manifestind vigilență, ofițerul de securitate care deservește obiectivul Uzina mecanică Muscel, cu sprijinul elementelor de pază, a reușit să descopere și să rețină trei elemente care aveau astfel de sarcini. Totuși, aplicația a scos la iveală că o bună parte a salariaților din paza contractuală dovedesc lipsă de vigilență și nu-și fac datoria în mod conștiincios, dovada constituind-o însăși pătrunderea „diversioniștilor“ în obiectivele sus-menționate, unde, până la urmă, au fost prinși.

În momentul declanșării aplicației au fost mobilizate și alte forțe, cum ar fi: Gărzile patriotice și organele M.A.I., cu care, pe planul fiecărui obiectiv, s-au luat măsuri de a se coopera la un nivel corespunzător. Astfel, au fost instruite în mod special persoanele din gărzi asupra sarcinilor ce le revin și, împreună cu ofițerii de securitate, s-au fixat posturile pentru paza și securitatea obiectivelor. Folosindu-se judicios aceste forțe, au putut fi depistate și imobilizate mai multe elemente care voiau să pătrundă în obiectivele sistemului hidroenergetic Argeș.

O altă măsură a fost luarea legăturii (de către ofițerii de securitate ce deserveșc obiectivele) cu perso-

nele de încredere și cu salariați care aveau posibilități de a sesiza apariția unor indivizi suspecti. De asemenea, s-a intensificat munca de supraveghere informativă directă și măsurile de control în obiective. Asemenea activități s-au dovedit a fi eficiente, fiindu-ne sesizată prezența unor persoane care nu făceau parte din obiectivul respectiv, față de care s-au luat măsuri de legitimare și clarificare a prezenței lor.

Nefiind instruiți la timp, salariații de la Complexul C.F.R. Pitești nu au sesizat prezența unor elemente suspecte în apropierea obiectivului respectiv, favorizând astfel îndeplinirea de către unele dintre acestea a misiunilor avute.

Lipsă de vigilență a manifestat și căpitanul Ion Oprea, care deservește informativ obiectivul Rafinăria Pitești. Ofițerul a venit direct în contact cu elementul care avea ca sarcină să pătrundă în obiectiv, dar și-a însușit cu ușurință o legendă prezentată de acesta, permițându-i intrarea.

Atât din situațiile date, cât și din modul de acțiune al ofițerilor, s-au putut trage învățăminte foarte utile în ceea ce privește activitatea noastră de asigurare a securității obiectivelor, de apărare contrainformativă a lor și mai ales necesitatea verificării modului în care măsurile stabilite sînt aplicate în practică de către factorii antrenați în acțiunea respectivă.

General-maior P. CONSTANDACHE

JOCUL INTELIGENȚELOR

Avându-se în vedere amploarea și scopurile aplicației, s-a acordat o atenție deosebită marcării acțiunilor „inamicului”, acest rol fiind încredințat unor ofițeri din cadrul Școlii de limbi străine a C.S.S., unei companii de parașutiști și unor ofițeri și militari în termen din cadrul Comandamentului trupelor de securitate.

În pregătirea inamicului s-a ținut seama de principiile modului de organizare și acțiune al forțelor speciale din componența armatei S.U.A. și a altor state din N.A.T.O. În concepția aplicației au fost prevăzute momente ca: elemente de cercetare-diversiune au fost infiltrate pe teritoriul țării noastre în zona celor șapte județe; ele încearcă pătrunderea în obiective industrial-economice importante, în vederea comiterii de acțiuni dușmănoase; elemente legionare din baza de lucru au dispărut de la domiciliu, regrupându-se în anumite zone acoperite, unde s-au constituit apoi în bande; curieri legionari, veniți în țară cu misiuni din partea unui comandament din străinătate, realizează legături cu conducătorii legionari; unii reprezentanți ai misiunilor diplomatice din București s-au deplasat în zona aplicației și realizează legături directe, impersonale sau radio, cu agenți de-ai lor; agenți ai diplomaților străini aflați în țara noastră realizează legături între ei; specialiști străini aflați pe teritoriul țării noastre s-au

deplasat în zona aplicației și încearcă depozitarea unor lăzi cu armament și muniție; elemente de cercetare și diversiune au trecut la comiterea unor acte de diversiune asupra unor obiective industrial-economice importante, asupra mijloacelor de transport C.F.R., depozite, lucrări de artă etc., prin explozii și incendii; tehnicieni sau vizitatori-turiști străini fac observări directe și fotografii secrete, în zona unor obiective militare sau realizează legături personale și prin radio cu agenții lor; difuzarea de fișici „instigatoare” pe anumite trasee din zona aplicației; cetățeni români, agenți ai serviciilor de spionaj străine, au pătruns în zonă și se prezintă pentru „angajare” în obiective industrial-economice importante, de unde intenționează apoi să acționeze dușmănos; alte elemente din aceeași categorie execută acțiuni de exploatare în orb, pentru culegerea de informații militare: cetățeni români și străini — aflați în slujba serviciilor de spionaj — folosesc, pentru realizarea legăturii și transmiterii de informații, calea trimiterilor poștale; elemente de cercetare-diversiune încearcă să acționeze asupra unor obiective industriale cu producție alimentară, prin introducerea de substanțe toxice în materia primă. Alte asemenea elemente intenționează comiterea unor acte de diversiune asupra centralelor telegrafice, telefonice și a mijloacelor de telecomunicații; elemente de cercetare-diversiune stabilesc legături cu conducători legionari, pentru a le transmite instrucțiuni de activitate.

Cu două zile înainte de începerea aplicației, s-a trecut la instruirea „inamicului”. Individual sau pe grupe, în funcție de modul în care trebuia să acționeze și de misiunile pe care le avea de îndeplinit. Acest

instrucțaj s-a făcut diferențiat.

Astfel, pentru cei ce marceau acțiunea unor detașamente de cercetare-diversiune, instrucțajul a fost făcut de un ofițer din cadrul Comandamentului trupelor de securitate; pentru cei care au acționat ca elemente dușmănoase din interiorul țării, instrucțajul a fost făcut de către un ofițer din cadrul Direcției I; pentru cei care au acționat în obiectivele industrial-economice, transporturi și telecomunicații, de către un ofițer din Direcția a II-a; iar pentru cei ce au acționat ca diplomați sau cetățeni străini, de către un ofițer din Direcția a III-a. În acest fel, s-a căutat ca marcarea momentelor să se realizeze în condiții și împrejurări specifice, cât mai apropiate de realitate.

La instruire s-a făcut precizarea că, o dată ajuns la fața locului, fiecare „inamic” să-și aducă și contribuția personală la reușita misiunii, prin studul terenului și căutarea unor forme de acțiune bazate pe imaginația, inițiativa și inventivitatea fiecărui. Aceasta în special la pătrunderea în obiective. S-a indicat să se evite producerea unor accidente sau „demonstrări” prea puternice cu adversarii. Pentru orientare, „inamicului” i s-au dat exemple asupra unor legende pe care să le folosească în funcție de împrejurări.

„Inamicul” a fost trimis în zonă, în mod eşalonat, în funcție de ziua când trebuia să acționeze.

De menționat că unii „inamici” au fost dotați cu diferite materiale necesare realizării misiunii. Astfel, unora li s-au dat legitimații, delegații sau pașapoarte fictive, în conținutul cărora au fost strecurate, în mod intenționat, o serie de greșeli evidente, menite să pună la încercare vigilența și atenția celor ce urmau să le verifice.

Alții au fost dotați cu materiale „explozive”, substanțe „toxice”, aparate de emisie-recepție, aparate de fotografiat „Minox”, scrisori purtând scrieri convenționale și pe care trebuiau să le expedieze din zonă. De asemenea, unii au fost trimiși în zonă cu autoturisme care aveau „număr diplomatic”.

Acolo unde organele securității statului au luat măsuri corespunzătoare pe linie informativ-operativă, au reușit să realizeze o bună cooperare cu celelalte organe, să atragă de partea lor sprijinul oamenilor muncii și al unor factori de răspundere din obiectivele industrial-economice, au reușit să deoace planurile „inamicului”, acesta fiind depistat și făcut inofensiv.

Redăm câteva exemple din care rezultă acest lucru:

Un grup de trei așa-zise elemente de cercetare-diversiune urmau ca, în ziua de 30 octombrie 1969, să comită o serie de „acțiuni dușmănoase” pe linia ferată Targu Jiu—Petroșani, prin dinamitarea unor porțiuni de cale ferată în tunelele dintre Meri și Lainici. Ajunși în stația Meri în ziua de 29 octombrie 1969, comportarea lor suspectă, ca străini de localitate, și modul cum investigau zona respectivă, au atras atenția unui salariat C.F.R., colaborator al organelor securității, care imediat a anunțat pe ofițerul cu care ținea legătura. La scurt timp după aceasta cei trei „străini” au fost identificați și reținuți. Materialele găsite asupra lor au înlăturat orice dubiu asupra intențiilor pe care le aveau, în auzcheta ei fiind nevoiți să declare că erau, precum și misiunea pe care o aveau de îndeplinit. Similar s-au petrecut lucrurile și cu trei „diversioniști” ce trebuiau să acționeze, în aceeași zi, asupra tunelelor și viaduc-

telor de pe linia ferată Gura Văii — Orșova.

La Uzinele mecanice Muscel din Cîmpulung, „inamicul“, compus tot dintr-un grup de trei elemente de cercetare-diversiune, după ce a făcut recunoașterea terenului, a încercat să pătrundă în uzină cu scopul de a comite „acte de diversiune“. În timp ce tatonau căile de acces în uzină și purtau discuții menite să le faciliteze intrarea, o persoană din legătura organelor de securitate al județului a anunțat prezența lor. Măsurile ulterioare au dus la arestarea acestui „inamic“.

Un exemplu asupra modului în care măsurile luate sînt de natură a contribui la identificarea unor persoane suspecte de pe raza inspectoratului — mai ales în condițiile deosebite create — este cel de la Inspectoratul de securitate al județului Vilcea. În acest caz, „inamicul“, un element de cercetare-diversiune, avea misiunea ca, pe timp de noapte, să pătrundă în Combinatul de industrializare a lemnului din Rîmniciu Vilcea și să incendieze cîteva sectoare importante din acest obiectiv. Ajuns în localitate, „inamicul“ a mers la hotel unde, conform instructajului, a discutat într-o limbă străină, iar la poartă a lăsat un plic ce urma să fie ridicat de „o legătură“ a sa. Sesizînd comportarea suspectă a respectivului, o colaboratoare a anunțat imediat organele de securitate. Examinarea plicului (ce conținea o transmitere secretă) cit și verificarea legendei cu care cel în cauză venise în localitate au dus la concluzia că acesta este un element dușmănos. Reținerea și anchetarea lui au confirmat acest lucru, reușindu-se astfel împiedicarea comiterii „actelor de diversiune“ în obiectivul sus-menționat. De asemenea, pe raza acestui inspecto-

rat de securitate s-a reușit prinderea cu ajutorul colaboratorilor a trei „diversioniști“, în timp ce făceau recunoașterea împrejurimilor Combinatului chimic Rîmniciu Vilcea, unde urmau să pătrundă, cit și a unui alt „diversionist“ care, folosindu-se de o delegație fictivă, a încercat să intre în Direcția județeană P.T.T.R. în scopul comiterii unor acte de diversiune.

În urma verificării atente a documentelor pe care le-au prezentat au mai fost prinși, avînd delegații fictive, încă doi „diversioniști“ ce încercau să pătrundă la Direcția județeană P.T.T.R. Argeș și respectiv la Direcția județeană P.T.T.R. Mehedinți.

Semnificativ este exemplul prevenirii unui „act de diversiune“ ce se preconiza asupra podului de peste Olt (la Piatra Olt). Un salariat C.F.R., observînd trei elemente suspecte care, în mod acoperit, încercau să se apropie de pod, a sesizat organul de miliție din gară, care la rîndul său a anunțat Inspectoratul de securitate al județului Olt. În urma măsurilor întreprinse s-a reușit capturarea „inamicului“ care intenționa „dînamitarea“ acestui pod.

Similar sau în condiții apropiate de cele arătate mai sus, organele securității statului — independent ori în cooperare cu organele miliției și cu sprijinul unor oameni ai muncii — au reușit prevenirea comiterii unor „acte dușmănoase“, care se preconizase a fi comise într-o serie de obiective industrial-economice, în transporturi și în telecomunicații. „Elementele de cercetare-diversiune“ care aveau aceste misiuni au fost capturate.

Astfel au fost făcuți inofensivi „inamicii“ ce trebuiau să acționeze asupra obiectivelor: turnul de comandă ecluze din cadrul Combinatului hidroenergetic Porțile de Fier;

dispeceratul întreprinderii centrale electrice și Combinatul de îngrășă-minte chimice din Turnu Măgurele ; Depoul C.F.R. Roșiori de Vede ; cabina centralizatoare electrodinamică C.F.R. și Combinatul chimic din Craiova ; uzina de produse speciale Sadu ; depozitul de țiței al întreprinderii de extracție petrol din județul Olt etc.

Au fost însă și cazuri în care „inamicul“ a reușit să-și pună în aplicare planurile.

În aplicația la care ne referim, a fost vorba de un inamic marcat, însă ușurința cu care a reușit să acționeze în unele cazuri trebuie să dea serios de gândit, cunoscând că dușmanii reali ai orînduirii noastre nu-și marchează acțiunile dușmănoase, ci le comit într-adevăr.

Dintre cazurile în care „inamicul“ a reușit — parțial sau total — să-și pună planurile în aplicare, redăm pe cele mai semnificative :

În ziua de 29 octombrie 1969, „inamicul“ care avea misiunea de a pătrunde în Uzina de autoturisme Pitești, în vederea comiterii unor „acțiuni dușmănoase“, a reușit acest lucru, prin înșelarea vigilenței celor răspunzători de paza uzinei. Făcînd recunoașterea terenului, „inamicul“ a reușit să cîștige încrederea șefului stației C.F.R. Ciumești, iar acesta a determinat pe un paznic de la poarta de acces C.F.R. să permită „diversioniștilor“ intrarea în uzină sub motivul evitării unui ocol pînă la poarta principală. Paznicul le-a permis să pătrundă în incinta uzinei, deși, în prealabil, menționase că „are dispoziție de la securitate să verifice temeinic orice persoană ce intră pe această poartă“. El a verificat, chipurile, legitimația de inginer C.F.R.

prezentată de unul dintre „diversioniști“, legitimație contrafăcută în mod grosolan chiar de către acesta. O dată intrați în uzină, „diversioniștii“ s-au prezentat la directorul comercial, motivînd față de acesta că doresc să-și cumpere mașini. Directorul le-a pus la dispoziție, spre studiu, un document cu caracter intern, după care i-a lăsat singuri în birou, plecînd la o ședință.

Lăsați singuri, „diversioniștii“ s-au deplasat prin obiectiv timp de două ore, vizitînd unele secții și discutînd cu diverse persoane, printre care și cu un tehnician, informator al organelor securității statului. Apoi, fără să fie sesizați de cineva, au părăsit obiectivul pe la intrarea principală, luînd cu ei și documentul sus-amintit.

La Rafinăria Pitești, „inamicul“ a reușit, de asemenea, să pătrundă și să circule în voie prin obiectiv. La intrare — unde se aflau portarul și un subofițer de miliție — „inamicul“ a povestit, conform legendei stabilite, că are un frate care este originar din Vilcea și lucrează în prezent la Constanța, însă, dorînd să revină în județ, a găsit un salariat din cadrul rafinăriei cu care trebuie să perfecteze un schimb de locuință. A mai arătat că vrea să treacă și pe la Serviciul personal, pentru a se interesa de transferul fratelui. Milițianul, după ce i-a oprit buletinul de identitate, l-a condus la ofițerul de securitate ce se afla în obiectiv. Acesta, după ce l-a întrebat „dacă nu are ceva la el“ și dacă „nu a venit cu alte scopuri“, cu multă ușurință, i-a permis să meargă să-și rezolve problemele invocate. După îndeplinirea misiunii, „inamicul“ și-a luat buletinul de identitate de la poartă și a plecat. Ajuns la hotel, a lăsat la recepție un plic în care se afla ascuns un microfilm pe care tre-

buia să-l ridice o legătură a sa. A doua zi a ridicat tot el plicul, nesusi-zindu-se nimeni de acest lucru.

La Combinatul petrochimic Pitești, un „diversionist“ a recunoscut terenul, studiind posibilitățile de pătrundere. Cu această ocazie, el a fost reperat de unii salariați și sesizat la inspectoratul de securitate al județului Argeș. La un moment dat, a discutat și cu un ofițer de securitate ce se afla în apropierea combinatului, după care s-a retras. A doua zi, dimineața, a revenit la obiectiv și, exploatând momentul intrării în combinat a unui grup de elevi ai școlii profesionale, a pătruns în interior, având astfel posibilitatea să marcheze îndeplinirea misiunii. De asemenea, ieșirea pe poartă a realizat-o ușor, mascându-se într-un grup de muncitori ce erau transportați cu un autocamion în afara combinatului.

Într-una din zile, trei „diversioniști“ au studiat împrejurimile Termocentralei Govora și au stabilit că există porțiuni din perimetru nepăzite, pe unde intră și ies salariați, fără să fie legitimați. Au pătruns și ei printr-un asemenea loc și au avut astfel posibilitatea să acționeze asupra unor sectoare deosebit de vulnerabile, cum sint stația trafo, stația de forță etc. Aceeași cale a folosit-o inamicul și la ieșirea din obiectiv.

Un alt „element de diversiune“, care avea de îndeplinit o misiune la Șantierul naval Turnu Severin, a sosit în acest oraș, a mers la hotel, unde a lăsat un plic care conținea un microfilm pentru o legătură a sa. Pozitiv este faptul că, sesizând comportarea suspectă a acestui element, o persoană din legătura organelor de securitate a anunțat imediat inspectoratul de securitate al județului, care a luat măsuri de supraveghere

a străinului. În drum spre obiectiv — și aici survine aspectul negativ — „elementul de diversiune“ a descoperit că este filat și, mergând cu autobuzul, la un moment dat a sărit din mers, scăpând de urmărire. Ajuns la obiectiv, el a pătruns tot printr-o deschizătură nesupravegheată din perimetrul acestuia, având astfel condiții pentru a-și îndeplini misiunea. Este adevărat că acolo el a fost prins de către cei care îl urmăriseră, dar care au ajuns și ei la obiectiv doar intuind direcția de deplasare a „elementului de diversiune“.

În aceeași zi, un alt „element de cercetare-diversiune“ a reușit să se strecoare neobservat în Combinatul pentru industrializarea lemnului din Tîrgu Jiu. El a colindat nestingherit mai multe secții, printre care și cele vizate pentru a fi „incendiate“, respectiv depozitul de lacuri și vopsele și cel de deșeuri.

Edificator este cazul în care „inamicul“ a reușit să pătrundă în Uzina de aluminiu Slatina.

Așteptînd în preajma obiectivului, a văzut o autobasculantă care urma să intre în uzină. A motivat față de șofer că, în calitate de reporter la emisiunea „Reflector“, dorește să intre în uzină, fără a i se sesiza prezența, numai în felul acesta putînd filma o serie de aspecte negative. Și șoferul l-a ascuns în cabină, sub torpedo. Realizînd pătrunderea în obiectiv sub această formă, el s-a putut folosi apoi de numele reținute din ziar, pentru a se plimba dintr-o secție în alta și a organiza discuții, culegînd informații, studiînd punctele vulnerabile, sistemul de pază al uzinei (pe care i l-a confiat chiar un salariat din pază). Ieșirea din uzină a realizat-o pe altă

poartă, unde elementul de pază, „ocupat” cu o convorbire telefonică, nu l-a întrebat nimic, cu toate că l-a văzut.

De menționat că în uzina, în timp ce discuta cu un salariat, de „inamic” s-a apropiat, la un moment dat, ofițerul de securitate care răspundea de obiectiv. Pentru a preveni orice surpriză, „inamicul” a ieșit înaintea ofițerului și foarte revoltat i-a spus: „Și duminică ți-a oprit, domnule, legitimația și delegația la poartă? Ce înseamnă asta?! De ce se procedează așa?” Ofițerul, după ce a căutat să-l liniștească, i-a spus: „Nu-i nimic, sint niște măsuri speciale, dar nu avea nici o grijă, la plecare ți le ridici de la poartă”. Apoi, fiecare și-a văzut de „treburile”.

Pentru a reuși pătrunderea în Atelierele navale Orșova, un „inamic” s-a folosit de pretextul că dorește să se angajeze ca sudor. Portarul l-a crezut și, fără să-l legitimizeze, i-a permis intrarea în incinta ateliereilor, neînsoțit.

Dacă în acest caz pretextul angajării a fost folosit pentru a realiza o pătrundere de moment într-un obiectiv, pe parcursul desfășurării aplicației au fost create și momente în care „inamicul” avea misiunea de a se angaja în obiective, din interiorul cărora apoi să poată acționa neînșelător în favoarea dușmanului.

Concluziile care s-au desprins din ușurința cu care „inamicul” marcat pentru aceste momente a reușit să însele vigilența unor factori cu munci de răspundere, de la care a obținut angajarea dorită, sint de natură să determine măsuri de sporire a vigilenței. Pentru edificare, redăm câteva cazuri:

La conducerea Șantierului naval Turnu Severin s-a prezentat un „diversionist”, care avea misiunea

de a se angaja în acest obiectiv. Urma ca ulterior să îndeplinească alte „sarcini speciale”. Profinzind că se află în concediu, la soorii, a arătat că dorește să tatoneze posibilitatea angajării sale la șantierul menționat, în calitate de inginer metalurgist. „Diversionistul” pretindea că acolo unde lucrează (la Institutul de proiectări laminare din București), sint perspective ca postul să-i fie restructurat și mutat într-o altă zonă a țării, situație care nu i-ar conveni, deoarece socrii săi din Turnu Severin îl asigură locuința. Directorul șantierului s-a arătat bucuros cu poale angaja un inginer metalurgist, de care avea mare nevoie, și a dat avizul scris al unității pe care o conduce, pentru transferul solicitat. Trebuie spus că singurul act prezentat de presupusul inginer, era o legitimație contrafăcută, care, ca formă și conținut, trebuia să dea posibilitatea sesizării falsului, precum și faptul că respectivul candidat nu avea cunoștințe care să justifice calitatea sub care s-a prezentat.

Un alt „diversionist”, pretinzind că este inginer electromecanic, a solicitat transferul la întreprinderea județeană de electricitate Gorj, motivînd, de ascundere, cu o legitimație contrafăcută, că lucrează în calitate de inginer la Ministerul Energiei Electrice. Pretînsul inginer a ajuns în acest mod la mai mulți factori de conducere din Consiliul popular al municipiului Tîrgu Jiu, care au aprobat angajarea sa.

La Combinatul chimic Craiova, și-a oferit serviciile ca inginer energetician un alt „diversionist”, care pretindea că ar fi inginer sef adjuncat la Trustul de mîlaj greu din București, că este autor al mai multor inovații și absolvent al unui curs de specializare pe linia organi-

Republica Socialistă România
TRUSTUL UTILAJ GREU

LEGITIMAȚIA Nr. 245

Tov.

DIRECTOR

Trim. I 1967

Trim. II 1967

Trim. III 1967

Trim. IV 1967

Legitimația pe baza căreia „diversionistul” a obținut avizul pentru transfer,
pe baza a căreia a fost arestat.

zării producției, făcut la Paris. Și acesta a obținut avizul pentru a fi transferat, deși nu avea cunoștințe ingineresti.

La întreprinderea de panificație din Alexandria, s-a prezentat, de asemenea, un „element de cercetare-diversiune” care, pretinzând că ar fi merceolog în Ministerul Industriei Alimentare, a reușit să obțină transferul.

De menționat că legitimațiile utilizate de toate aceste persoane, ce marcau „elemente de cercetare-diversiune”, aveau greșeli intenționate strecurate, pentru a da posibilitatea sesizării falsului. În plus, o sumară verificare a cunoștințelor acestora, în domeniul în care pretindeau că sînt

specializate, ar fi permis descoperirea lor.

Surprinzător de ușor s-a putut pătrunde și într-un obiectiv de producție alimentară, unde inamicul avea misiunea de a strecura substanțe toxice în materia primă folosită în procesul de producție. Un astfel de moment a fost creat la Fabrica de conserve Caracal. „Inamicul”, pe baza unei delegații false, pe care a mascat-o față de portar stînd cu spatele la lumina becului din cabină, a pătruns în incinta fabricii. Aici a primit un însoțitor, dar nu pentru a-l păzi, ci dimpotrivă, pentru a-l arăta locul care de fapt îl interesa pe „diversionist”. Acesta, printr-o manevră foarte simplă, a

reuşit să se descotoroscească de insec-
tilor şi să marcheze infectarea ali-
mentelor aflate atunci în procesul de
fabricaţie, după care a părăsit obiec-
tivul nestingherit.

Deşi în unele locuri inamicul nu
a reuşit să-şi pună în aplicare pla-
nurile sau a îndeplinit numai o parte
din acţiuni, au existat totuşi multe
lipsuri de care trebuie să ţină seama
în viitor atât organele securităţii, cu
şi cei care asigură paza şi securitatea
obiectivelor.

Astfel, trei „elemente de diver-
siune” urmau să mizeze cabina de
centralizare electrodinamică şi de-
pozitul de combustibil din perime-
trul gării Roşiori de Vede. Prin com-
portarea lor suspectă, cei trei au
fost reperaţi încă de la hotel şi fi-

laţi. Doi dintre ei au fost prinşi în
gară, înainte de comiterea actului
de diversiune. Unul însă s-a strecurat
pe sub vagoanele unor trenuri parcate
în gară şi a scăpat de filaj. Mai
mult, el a reuşit să-şi pună în apli-
care şi acţiunea duşmănoasă, minind
unul din rezervoarele de combusti-
bil ale depoului. Identică a fost si-
tuaţia şi la Turnu Măgurele, unde
unul dintre cei trei „diversionişti” a
scăpat din filaj şi a acţionat asupra
întreprinderii centrale electrice-dis-
pecerat.

Un alt „element de cercetare-di-
versiune”, sosit în oraşul Slatina,
avea ca misiune „încendierea” depo-
zitelor de ţiţei ale întreprinderii ju-
deţene de extracţie petrol. Prin

MINISTERUL INDUSTRIEI ALIMENTARE
DIRECȚIA GENERALĂ A INDUSTRIEI CONSERVIER
26 octombrie 1969

ORDIN DE DEPLASARE Nr. 793

DELEGAȚIE

Tovarășul Dumău, G. G. economist, să delege
pentru a merge la Fabrica de conserve Turnu Măgurele (jud.
Teleorman) pentru verificarea stărilor lucrărilor de inves-
tigații.

DIRECTOR GENERAL

Ing. Ovidiu Ioni

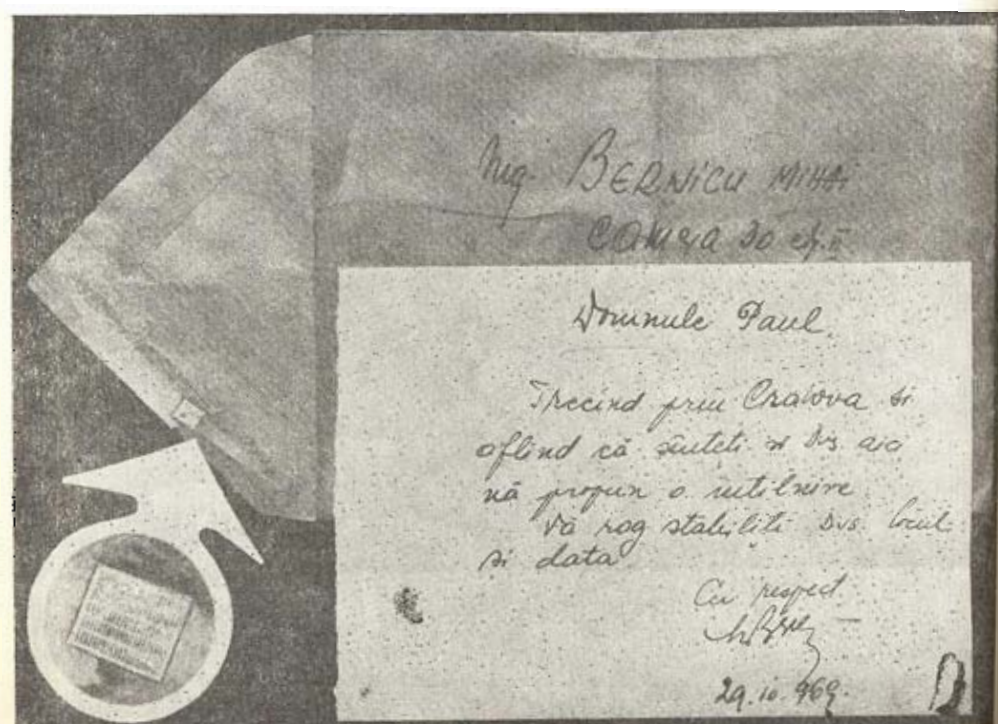
Delegația ce a ajutat pe „diversionist” să pătrundă în obiectiv pentru a „otrăvi”
materia primă a fabricii de conserve. Stampingul este fals, neclar. De asemenea,
de pe coala de hirtie lipsește antetul imprimat al ministerului, iar semnătura
directorului general este ireală

comportarea lui, a atras atenția unei persoane de la hotel, care era în legătura organelor securității. Trezindu-se la legitimarea și verificarea legendei de soare a „mamei”, acesta a fost demascat și silit să recunoască scopul real al venirii în localitate. Cu toate acestea, „diversionistul”, profitând de un moment de neatenție al celor doi ofițeri care îl însoțeau, a reușit să se fugească de la recepția hotelului plicul ce conținea date secrete și pe care urma să îl indice o legătură a sa.

Spațiu nu permite redarea și a altor exemple, însă, ca unele mici excepții, ele s-au asemănat cu cele arătate mai sus.

Trebuie scos în evidență faptul că rezultatul acestei confruntări ce a avut loc între „mame” și amic este cu mult în favoarea amicului. Am relatat însă mai multe exemple în care „mamei” și-a pus în aplicare planurile, apreciind că prin aceasta creăm posibilități mai largi de a se trage concluziile necesare, de a se lua măsuri corespunzătoare, atât în cadrul inspectoratelor unde a avut loc aplicația, cât și în celelalte.

Pie că „mamei” a reușit să nu mărească acțiunile preconizate, apreciem că el a reușit, prin modul în care a acționat, prin varietatea momentelor și a locurilor în care a marcat, să ajungă la lucrul ofi-

Locul unde a fost plasat un microfilm pe un plic lăsat de „diversionist” la recepția hotelului, plic ce urma să îl indice de către o legătură a sa

țeri din toate compartimentele de activitate ale inspectoratelor și astfel să contribuie la reușita aplicației.

Nu trebuie scăpat însă din vedere — și de aceasta trebuie să ținem neapărat seama pe viitor — că „inamicul“ ar fi reușit probabil mult mai multe dintre acțiunile întreprinse dacă nu ar fi dovedit și el, cu această ocazie, deficiențe, atât în pregătirea, cât și în marcarea unor momente.

Astfel, de la început, nu s-a făcut o selecție a ofițerilor ce au acționat și ca atare, nu s-au putut valorifica din plin calitățile, cunoștințele, caracterul și fizicul fiecăruia dintre ei pentru ca, în raport de acestea, să li se dea misiuni adecvate.

De asemenea, a fost o greșeală de instructaj când li s-a indicat ofițerilor care au marcat „inamicul“ să coboare din tren chiar în localitățile

unde urmau să acționeze și să meargă la hotel. Din această cauză, în primele două zile — când amicul de acum se aștepta la sosirea grupurilor de „diversioniști“ și a luat în consecință măsuri riguroase — mulți „inamici“ au fost identificați și prinși încă de la sosirea în localitate sau la hotel, neavând posibilitatea nici măcar de a recunoaște terenul. Revenindu-se asupra acestei indicații care li s-a dat, în următoarele două zile identificarea și prinderea „inamicilor“ a fost mai dificilă.

Dorim să mulțumim pe această cale conducerii Școlii de limbi străine și întregului ei efectiv de ofițeri, pentru seriozitatea cu care au tratat misiunea primită și pentru eforturile depuse în reușita aplicației „Sud“.

Locotenent-colonel A. IANA

Locotenent-colonel M. DUMITRESCU

TRUPELE AU FOST SOLICITATE OPORTUN ȘI CU MAI MULT SUCCES

Rog să-mi fie permis să încep acest articol cu o subliniere și anume aceea că inspectoratele de securitate județene, prin structura de organizare și gradul de dotare tehnico-operativă, au posibilități multiple să cunoască în orice moment situația operativă de pe raza județului res-

pectiv, să ia sau să propună măsuri corespunzătoare. În plus, în această aplicație, ca și în altele, cadrele de securitate au dovedit o bună cunoaștere a modului de acțiune al inamicului de cercetare-diversiune.

Am relatat cele de mai sus din dorința de a sublinia o dată mai mult, că în aceste condiții, trupele de securitate capătă o bună întrebuințare, că ele sînt solicitate oportun și cu mai mult succes de către inspectoratele județene.

Spre exemplu, în aplicația care s-a desfășurat la sfîrșitul lunii octombrie a.c., în acțiunea care a avut loc în zona situată la 7 km nord de Virceorova, ca urmare a acțiunilor întreprinse în comun de inspectoratele de securitate și de miliție ale județului Mehedinți, s-au obținut

← În fruntea echipei de călărători

În locul ales cu punct de comandă
se instalează antena de radio

← Între cer și pământ

Pe urmele încă proaspete ale „harnicilor”

Începe scotocirea
unui teren acoperit

Foto: L. HUIBAN

informații complete despre locul în care au fost semnalate elementele de cercetare și diversiune. Pe baza acestora, o subunitate de securitate s-a deplasat într-un timp scurt în zona operațiilor și, adoptînd ca formă de luptă scotocirea, a reușit să facă inofensiv inamicul într-un timp relativ scurt.

Trebuie reliefat faptul că în această aplicație grupele operative din inspectoratele județene au acționat mai încheșat, aducîndu-și din plin contribuția la organizarea și conducerea acțiunilor informative și de luptă, au asigurat o legătură permanentă atît cu Direcția aplicației cît și cu unitățile și formațiunile cu care s-a cooperat, iar ordinele, dispozițiile și informațiile au fost primite și transmise la timp.

Pentru modul în care și-au organizat activitatea și au rezolvat situațiile create, precum și pentru lucrul de stat major de calitate, s-au evidențiat grupele operative ale inspectoratelor de securitate ale județelor Argeș, Dolj, Olt, Gorj și Mehedinți.

Trebuie arătat însă și faptul că unii șefi de unități, prin hotărîrile luate, au analizat unilateral și simplist situațiile date, au privit acțiunile de diversiune mai ales din punct de vedere militar, fără să le analizeze în lumina modului în care ar reacționa unele elemente din baza de lucru, în împrejurările cînd frontul a ajuns la granițele patriei, iar inamicul a strecurat elemente dușmănoase pe teritoriul țării noastre.

Cu alte cuvinte s-a neglijat lupta împotriva inamicului posibil din interior.

De asemenea, în organizarea și ducerea acțiunilor de luptă împotriva inamicului de cercetare-diversiune, nu s-a ținut totdeauna seama de faptul că subunitățile de gărzii patriotice pot acționa cu multă operativitate și cu rezultate corespunzătoare pentru îndeplinirea unor astfel de misiuni, în special cînd subunitățile de securitate erau la mari distanțe sau angajate în alte acțiuni.

În aplicație au fost executate și misiuni pentru asigurarea transporturilor speciale pe diferite comunicații. Inspectorii șefi ai inspectoratelor de securitate ale județelor Argeș, Vîlcea, Gorj și Mehedinți au procedat bine luînd hotărîrea pentru asigurarea căilor de comunicație respective cu sprijinul subunităților de securitate, al miliției și al gărzilor patriotice.

Ca urmare, dispozitivele de luptă au fost realizate de către trupe și celelalte forțe participante la aplicație în timpul stabilit, fapt ce a asigurat prevenirea unor acțiuni de diversiune la poduri și viaducte.

Considerăm însă că pentru executarea acestei misiuni nu au fost corelate, în toate cazurile, eforturile tuturor forțelor. De exemplu, trupele Ministerului Afacerilor Interne nu au fost angajate în măsura în care ar fi putut aduce un sprijin substanțial pentru asigurarea securității traseelor punctate. În viitor trebuie să se pună un accent mai

mare pe asigurarea unei cooperări eficiente în executarea la nivelul cerințelor a tuturor misiunilor încredințate.

Situații de interes deosebit pentru activitatea unităților de securitate în timp de război au fost și cele care au vizat, în cadrul aplicației, măsurile ce se impun să fie întreprinse în cazul semnalării dispariției de la domiciliu a unor elemente periculoase, aflate în baza de lucru.

Fiind puse în fața unor astfel de situații, unitățile de securitate și miliție au intensificat munca informativă în zonele în care se presupunea că s-au retras elemente dușmănoase, pentru verificarea informațiilor inițiale. Organizarea judicioasă a activității cu rețeaua informativă, folosirea ofensivă a celorlalte mijloace ale muncii, precum și sprijinul larg acordat de populație au oferit posibilitatea transmiterii unor date cit mai complete subunităților de trupe, în baza cărora acestea au trecut la executarea cercetării de securitate.

Organizarea și coordonarea atentă a acțiunilor au condus la depistarea și capturarea unui număr important de elemente dușmănoase dispărute de la domiciliu la un timp relativ scurt după primirea semnalărilor de către unitățile de securitate.

În acțiunea pentru capturarea și nimicirea unor elemente dușmănoase pe raza județelor Olt și Teleorman, foarte bine au acționat efectivele Școlii militare de ofițeri a Consiliului Securității Statului și subunitățile din Batalioanele de securitate Drăgășani și Argeș, angajate în această aplicație.

Unele unități de securitate au acționat rapid și eficient pe linia descoperirii, capturării sau lichidării elementelor dușmănoase dispărute de la domiciliu și prin exploatarea

informațiilor date în procesul interogării primilor reținuți.

Așa de exemplu, luând măsuri corespunzătoare și adoptând o tactică adecvată, în procesul interogării primelor elemente dușmănoase capturate, inspectoratele de securitate ale județelor Gorj și Dolj au reușit să obțină noi date în legătură cu locurile în care se ascund cei dispăruți de la domiciliu care, coroborate cu cele deținute din alte surse, au dat posibilitatea să se acționeze în timp scurt cu trupele de securitate pentru capturarea sau lichidarea acestora.

Au fost și cazuri cînd unele inspectorate de securitate ale județelor au urmărit numai prinderea elementelor inamice, fără a manifesta preocuparea necesară pentru organizarea și desfășurarea unor interogatorii complete, prin intermediul cărora să afle amănunte în legătură cu intențiile dușmanului.

În timpul aplicației, la Orșova, a fost creat un moment care a impus organizarea și desfășurarea unei acțiuni cu o companie de securitate pentru nimicirea inamicului ce s-a retras într-un grup de clădiri. Momentul a fost executat de către Batalionul de securitate Timiș, în colaborare cu inspectoratul de securitate al județului Mehedinți, obținându-se rezultate bune.

Această formă de luptă, folosită în acțiunile unităților de securitate, va trebui generalizată în procesul de instruire a cadrelor ca fiind specifică atât pentru inspectoratele și trupele de securitate, cit și pentru gărzile patriotice. De asemenea, s-a pus un accent mai mare pe instruirea efectivelor în vederea executării unor misiuni de apărare a trecătorilor și a defileelor, în scopul interzicerii pă-

trunderii inamicului, acțiune care a fost organizată și executată bine de către trupele de securitate.

În viitor, atât Comandamentul trupelor de securitate cât și inspectoratele de securitate ale județelor trebuie să pună un accent mai mare pe instruirea efectivelor în vederea executării unor misiuni de apărare a trecătorilor și defileelor, de luptă împotriva tancurilor inamice în condițiile unui pericol imediat.

Pe linia activității de conducere, s-a constatat o mare preocupare atât pentru asigurarea secretului comunicărilor între unități și formațiuni subordonate, cât și între unitățile care au cooperat. S-au folosit mai bine materialele de codificare în legăturile dintre inspectoratele de securitate și batalioanele de secu-

ritate, precum și materialul de codificare pentru legăturile zonale între inspectoratele de securitate.

Ca mijloace de legătură, în principal, s-au folosit telefonul și, în măsură mică, măsura, radioul. În viitor, trebuie să se pună un mai mare accent pe folosirea rețelei radio.

Prin modul în care s-a organizat și desfășurat, precum și prin rezultatele obținute, aplicația și-a atins scopul. Una dintre concluziile ce se desprinde este aceea că a crescut capacitatea combativă a inspectoratelor și a batalioanelor de securitate, că acestea, în cooperare cu celelalte forțe de pe teritoriu, sînt în măsură să asigure securitatea statului în orice situație.

Colonel GHEORGHE VALACHE

CONCLUZII ȘI ÎNVĂȚĂMINTE

Prin caracterul, amploarea, numărul și diversitatea forțelor participante, precum și prin problemele pe care le-a ridicat, aplicația „Sud” se înscrie pe linia măsurilor și a indicațiilor date de către conducerea de partid și de stat, referitoare la continua perfecționare și ridicare pe o treaptă superioară a pregătirii efectivelor, în scopul asigurării cu fermitate a securității patriei noastre.

În vederea atingerii cât mai depline a scopului propus, în concepția aplicației au fost prevăzute și s-au creat situații complexe, verosimile, în care eventual se pot găsi unitățile noastre.

Răspunzind cerințelor războiului modern, s-au creat situații complexe și s-au pus în fața forțelor participante probleme ca : apărarea unor puncte obligatorii de trecere, lupta pentru eliberarea unor obiective ocupate de inamic, organizarea muncii informative și ducerea acțiunilor de luptă împotriva unui inamic foarte activ care acționează în grupuri mici, dislocarea inspectoratelor de securitate la distanțe mari și în zone împuse de situația de luptă, concormîntul cu luarea de măsuri pentru reținerea unui număr mare de elemente dușmănoase și altele.

În deosebire de alte aplicații, în cadrul acesteia s-a creat un moment de ducere a acțiunilor de luptă de companiei de securitate împotriva inamicului de cercetare-diversiune în zona alpină, la care s-a folosit o subunitate din Batalionul de securitate Argeș, din organica cărui făcea parte plutonul pregătit pentru în-

strucția de munte. Din acțiunea desfășurată de această subunitate, comandată de locotenentul A. Stancu, s-au desprins concluzii foarte importante pentru pregătirea în continuare a efectivelor în probleme ale instrucției de munte.

Caracteristic pentru această aplicație, pe lângă situațiile nou create, este faptul că ea s-a desfășurat pe o suprafață foarte mare — șapte județe — în condiții grele de teren, pe timp îndelungat și că la ea au participat toate forțele care în realitate sînt chemate să ducă acțiuni de luptă împotriva inamicului de cercetare-diversiune și a elementelor dușmănoase autohtone.

Trebuie reținut că pentru a se crea situații cât mai apropiate de realitate, marcarea inamicului s-a făcut, în majoritatea cazurilor, cu ofițeri de securitate cunosători de limbi străine. Pregătirea „inamicului” a fost apreciată ca fiind făcută mai bine ca la aplicațiile trecute. Astfel, lucrătorii de securitate chemați să rezolve situațiile au trebuit să „lupte” cu adversari care aveau o pregătire cel puțin egală cu a lor.

Pentru o cit mai mare apropiere de realitate, au fost marcate 50 de formații „inamice”, de tărie diferită, care au desfășurat acțiuni complexe în toată zona aplicației. Aproximativ 55% din acest efectiv a fost capturat, restul îndeplinindu-și „misiunile” parțial sau total.

A rezultat încă o dată că de felul în care acționează efectivele care marchează inamicul, depinde foarte mult realizarea momentelor propuse și, în consecință, instruirea mai completă a efectivelor participante.

În aplicație, prin modul de acțiune al „inamicului”, au fost create situații variate, care au solicitat mai mult capacitatea de conducere, spi-

ritul de organizare, inițiativa și hotărîrea comandanților, a statelor majore și a grupelor operative constituite.

Trebuie să reținem însă și faptul că, au fost și cazuri în care „inamicul” nu a acționat după principiile de luptă ale unui dușman real și, drept urmare, a fost ușor capturat, nepunînd probleme deosebite forțelor care acționau în zonă. Direcția aplicației a reținut acest lucru și există garanția că în viitor lipsurile constatate nu se vor repeta.

În materialul publicat la începutul acestui grupaj, care se referă la concepția aplicației, s-au arătat forțele ce au fost angajate. Este important de reținut că, pe lângă acestea, la aplicație au mai participat, în număr foarte mare, și forțe ajutoare din rețeaua informativă și auxiliară (paza contractuală, pădurari, vînători, cabanieri, paznici de cîmp etc.). O însemnată contribuție a fost adusă și de populația civilă din zona aplicației.

Participarea la aplicație a unor genuri diferite de forțe a prilejuit o verificare practică a justetei și oportunității măsurilor prevăzute în planurile de cooperare și a determinat găsirea unor soluții sigure de stabilire și menținere a legăturii între forțele participante la aplicație.

Referindu-ne la modul în care au fost rezolvate principalele momente din cadrul aplicației, reținem în continuare următoarele concluzii și învățăminte :

Privind alarmarea unităților și punerea lor în situație de luptă, s-a apreciat că acestea s-au încadrat în baremurile stabilite de instrucțiuni, ieșirea la alarmă făcîndu-se în bune condiții. S-a dovedit în acest fel, că sistemele de înștiințare și aducere a

cadrelor în unități sînt bine organizate. Se pot evidenția în acest sens unități ca : inspectoratele de securitate ale județelor Argeș, Olt și Mehedinți, Batalioanele de securitate Argeș, Drăgășani și Timiș, precum și inspectoratele de securitate ale județelor Sibiu și Caraș-Severin (acestea, deși nu au fost angajate în aplicație, totuși au fost alarmate).

Au existat și unele aspecte negative care au făcut să se desprindă concluzia că, în unele unități se impune perfecționarea sistemului de înștiințare și de aducere a cadrelor la unități, prin executarea unor exerciții repetate de alarmare.

După ce au luat cunoștință de situația „de luptă”, comandanții de unități, pe baza analizelor făcute, au luat hotărîri corespunzătoare care au dus ulterior la rezolvarea în bune condiții a primelor sarcini care se impuneau.

Trebuie arătat însă și faptul că unii comandanți de unități au analizat situațiile cam unilateral și simplist, au privit problemele mai mult din punct de vedere militar, fără a le analiza și prin prisma modului în care ar reacționa unele elemente din baza de lucru în împrejurările cînd frontul a ajuns la hotarele patriei, iar inamicul a strecurat elemente dușmănoase pe teritoriul țării noastre.

Rezultă, așadar, că s-a neglijat lupta împotriva inamicului posibil din interior. Așa se explică și faptul că inspectoratul de securitate al județului Teleorman nu a întreprins acțiuni hotărîte asupra celor mai periculoase elemente aflate în baza de lucru. A trebuit ca în ziua a doua a aplicației, cînd „frontul” ajunsese la Dunăre, iar inamicul crease capete de pod pe teritoriul Republicii Socialiste România, Consiliul Securității Statu-

lui să ordone trecerea la imobilizarea elementelor periculoase, prevăzute pentru o anumită urgență.

Apreciem că este necesar să ne oprim cu atenție asupra unui lucru de mare importanță și anume, dacă este bine ca, de la începutul conflictului, să dislocăm toate companiile la inspectorate sau numai o parte. Avînd în vedere faptul că inamicul poate să creeze la un moment dat unele situații grele în cadrul unui județ, în timp ce în alte județe să nu ne pună probleme care să solicite trupele, apreciem că subunitățile se pot deplasa de la început în județele unde inamicul a trecut la acțiuni sau în județele care se află la distanțe mari față de reședința batalionului.

Este necesar să avem întotdeauna rezerve puternice, care să ne asigure acțiuni în forță și rapide, atunci cînd situația impune.

Momentele importante, care s-au desfășurat pe tot parcursul aplicației și în toate județele, au fost cele de luptă împotriva inamicului de cercetare-diversiune și a elementelor dușmănoase din interior.

Scoatem în evidență cîteva probleme care au stat în atenția participanților : culegerea datelor despre apariția inamicului în zonă ; verificarea și completarea acestor date ; organizarea supravegherii inamicului pînă la venirea trupelor care angajează lupta cu el ; transmiterea informațiilor la trupe, în mod operativ, cu propuneri privind modul de acțiune.

Trebuie spus însă că pentru capturarea sau nimicirea inamicului nu au fost corelate, în toate cazurile, eforturile tuturor forțelor participante la aplicație. Astfel, deși trupele Ministerului Afacerilor Interne puteau aduce un sprijin substanțial pentru asigu-

rarea securității unor trasee, ele nu au fost angajate. Este bine ca în viitor să se pună un accent mai mare pe asigurarea unei cooperări eficiente în executarea la nivelul cerințelor a tuturor misiunilor încredințate.

Consumarea unor momente a scos în evidență și unele lipsuri în ceea ce privește cooperarea dintre inspectoratele de securitate ale județelor și gărzile patriotice, precum și în informarea operativă dintre unele batalioane de securitate, care au desfășurat acțiuni comune și concomitente.

În cele mai multe cazuri s-a urmărit numai prinderea elementelor inamice, fără a se manifesta preocuparea necesară pentru organizarea și desfășurarea unor interogatorii complete, prin intermediul cărora să se afle date importante în legătură cu intențiile dușmanului.

Problemele care au preocupat unitățile în legătură cu cei reținuți s-au limitat în mod nejustificat la aflarea locurilor în care urmau să mai acționeze și dacă activau individual sau în grup.

În această aplicație s-au mai executat și unele momente care au avut drept scop să învețe pe participanți modul de acțiune pentru eliberarea și menținerea unor obiective din zona ocupată de inamic, acțiunea trupelor de securitate în teren muntos cu caracteristici alpine, organizarea și ducerea luptei pentru apărarea unor trecători (defilee), a luptei pentru eliberarea unui aeroport ocupat de inamic și dislocarea unor inspectorate. Din modul în care s-au organizat și desfășurat asemenea acțiuni a rezultat necesitatea studierii în continuare a acestor probleme de către toți comandanții, în raport de specificul zonei în care acționează.

A rezultat, de asemenea, necesitatea

studierii amănunțite a terenului în cadrul fiecărui județ și stabilirea unor variante de acțiune în situații deosebite, mai ales în condițiile în care inamicul poate ocupa vremelnic o parte din teritoriul țării noastre. De pe acum trebuie să se fixeze unele locuri în care se pot crea depozite de materiale și chiar locul de dislocare al unor subunități.

Având în vedere necesitatea ducerii acțiunilor de luptă în spatele frontului inamic, se impune ca toți ofițerii inspectoratelor de securitate să cunoască modul de folosire a materialelor incendiare, chimice, de geniu din înzestrare și improvizate, lupta împotriva tancurilor și a coloanelor auto inamice etc.

Toate unitățile de securitate este bine să-și recunoască mai multe locuri, în care să se poată disloca, în raport de variantele posibile de acțiune ale inamicului în zona respectivă.

Referindu-ne la asigurarea legăturilor, este necesar ca serviciul „E” să studieze și să elaboreze materiale pentru conducerea în secret a trupelor, care să ofere posibilitatea unor codificări operative. Aceste materiale să asigure secretul pentru un timp limitat și să fie folosite numai pentru aplicații. De asemenea, trebuie să se realizeze, în cadrul fiecărui inspectorat de securitate, sistemul unor legături codificate cu formațiunile patriotice.

Rezultatele obținute în aplicație se datoresc și măsurilor luate de către organele și organizațiile de partid care în această perioadă au desfășurat o activitate rodnică pentru mobilizarea efectivelor la îndeplinirea misiunilor încredințate și asigurarea unor stări moral-politice ridicate.

Aplicația a evidențiat faptul că a crescut capacitatea combativă a tu-

turor forțelor participante la executarea misiunilor, atingându-se scopul propus, motiv pentru care s-a acordat calificativul „bine“.

S-a apreciat că, în cadrul unităților care au participat la aplicație, sînt forțe capabile să lichideze în cel mai scurt timp neajunsurile semnalate și să treacă hotărît la îmbunătățirea pe mai departe a procesului pregătirii de securitate și de luptă a tuturor efectivelor.

Pentru asigurarea unei instruiți temeinice a aparatului și a trupelor de securitate în condiții cit mai apropiate de cerințele războiului modern, s-a stabilit ca forma de bază să o constituie aplicațiile tactice.

În acest sens, se preconizează ca în viitor să se organizeze :

a) Aplicații de securitate pe suprafața unui singur județ, concepute, organizate și conduse de inspectorul șef al inspectoratului județean de securitate împreună cu comandantul batalionului de securitate care are în zona sa de responsabilitate județul respectiv. Aplicații de acest gen trebuie să se organizeze în fiecare județ, cel puțin o dată pe an, iar planificarea lor să fie stabilită la începutul fiecărui ciclu de instrucție și comunicată inspectorului șef al inspectoratului de miliție și șefului statului major județean al gărzilor patriotice, pentru a le da posibilitatea să participe, dacă este posibil, la pregătirea și desfășurarea lor.

b) Aplicații de securitate pe zone cuprinzînd mai multe județe cu efective și inamic marcat, punîndu-se un accent deosebit pe teme referitoare la : lupta în munți, lupta în localități, apărarea unor puncte obligatorii de trecere, ca defilee, trecători etc., folosirea desantului aerian, lupta împotriva inamicului de cercetare-diversiune. Aceste aplicații să fie pregătite

și coordonate de către Comandamentul trupelor de securitate împreună cu Direcția învățămînt și celelalte direcții centrale din Consiliul Securității Statului. La desfășurarea lor să fie angrenate inspectoratele județene de securitate din zona respectivă, 2—4 batalioane de securitate și alte forțe cu care unitățile respective cooperează în situații operative, inclusiv unități ale Ministerului Forțelor Armate. În cadrul acestor aplicații inamicul să fie marcat cu ofițeri din organele centrale și teritoriale de securitate și cu militari în termen din Comandamentul trupelor de securitate, cunoscători de limbi străine.

Aplicațiile de acest gen să fie astfel organizate încît fiecare județ să fie cuprins cel puțin o dată la doi ani.

c) Aplicațiile pe hartă cu participarea unor cadre din conducerea inspectoratelor de securitate, cu comenzile batalioanelor de securitate, din zona aplicației, cit și cu ofițeri de la alte unități și organe cu care se cooperează.

Din cele relatate rezultă că un inspectorat de securitate, în timp de doi ani, va executa două aplicații la nivelul județului (cite una pe an) în cooperare cu batalioanele de securitate din care vor participa 1—2 companii și forțele cu care se cooperează din județul respectiv. De asemenea, va lua parte la o aplicație mare cu efective și inamic marcat și la o aplicație pe hartă.

Reușita acestor aplicații depinde în cea mai mare măsură de grija cu care vor fi pregătite efectivele care urmează să participe la desfășurarea lor, de complexitatea situațiilor create, de cunoașterea amănunțită a zonelor de responsabilitate și în final de hotărîrea și seriozitatea cu care acționează fiecare participant.

ATITUDINE HOTARÎTA ÎMPOTRIVA MANIFESTARILOR DE BIROCRATISM ȘI FORMALISM

Locotenent-colonel C. NICULESCU

În efortul general de realizare a sarcinilor dezvoltării orînduirii socialiste în țara noastră, în ultimii ani s-au adoptat măsuri de însemnătate majoră pentru perfecționarea activității tuturor compartimentelor conducerii vieții sociale, pentru eliminarea birocratismului și formalismului, pentru creșterea operativității și eficienței organelor de stat, a organizațiilor de masă și obștești.

La Congresul al X-lea al partidului, subliniindu-se consecințele profund dăunătoare ale birocratismului și formalismului, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta : „Nu putem să nu atragem atenția asupra pericolului

pe care îl reprezintă pentru buna funcționare a aparatului de stat, a conducerii economiei, culturii, a întregii vieți obștești tendințele de birocratism care pot duce la ruperea de masele largi populare, la apariția unor contradicții sociale profund dăunătoare intereselor construcției socialiste“.

Aplicind directivele partidului în activitatea practică, Consiliul Securității Statului a întreprins măsuri hotărâte pentru lichidarea manifestărilor de birocratism și formalism întâlnite în unele unități centrale și teritoriale. Ca urmare, s-a renunțat la formularistica excesivă ce se întoc-

mea cu prilejul deschiderii acțiunilor informative, organizării și planificării muncii, întâlnirilor cu informatorii, ținerii evidenței etc. În prezent nu se mai planifică deschiderea de acțiuni pe baza unor informații care se propuneau a fi obținute, nu mai sînt planificate în mod formal întâlnirile cu informatorii, acestea efectuîndu-se ori de cîte ori este nevoie. A fost înlăturată practica potrivit căreia informatorii erau obligați să aducă note scrise la fiecare întîlnire — indiferent dacă aceștia aveau sau nu de semnalat probleme importante sub aspect operativ, ofițerii fiind obligați să aprecieze ce trebuie reținut în scris. Diversificarea metodelor de muncă cu rețeaua informativă și dotarea cu aparatură tehnică a ofițerilor au determinat eliminarea unor forme birocratice din munca de culegere a informațiilor prin utilizarea unor forme noi, cum ar fi : înregistrare pe bandă, rapoartele ofițerilor etc. S-a impus ca o necesitate abrogarea unor ordine și instrucțiuni care obligau pe ofițeri la recrutarea unui anumit număr de colaboratori și la deschiderea și lucrarea unui anumit număr de acțiuni informative. Acestea împingeau aparatul la o planificare birocratică a muncii informative și la recrutarea unui număr mare de informatori, la deschiderea multor acțiuni fără a exista o bază reală. **Efectul cel mai dăunător îl constituia crearea unei imagini false despre elementele dușmănoase care, chipurile, erau lucrate prin acțiuni.**

Controalele efectuate de către Con-

siliul Securității Statului au dezvăluit numeroase aspecte de formalism și birocratism în activitatea de planificare a muncii la majoritatea unităților centrale și teritoriale. S-a constatat că, în afara unor planuri de muncă pe direcții, servicii, secții independente, se făceau și altele pe birouri, pe probleme, obiective și chiar pe ofițeri. Cele mai multe dintre aceste planuri de muncă erau însoțite adesea de mai multe anexe și cuprindeau sarcini generale, repetate de la o perioadă la alta, aveau introduceri mari, inutile.

La Centrul de triere-dispecerat, cercetare, documentare și arhivă, s-a găsit, în luna martie, la unele secții și birouri, planuri de muncă cu sarcini prevăzute în mod formal. Se prevedea pentru realizat în mod anticipat unele sarcini funcționale.

Este greu de presupus că tovarășii care lucrează în aceste sectoare pot prevedea anticipat numărul de operații pe care le au de făcut, deoarece acestea sînt legate indisolubil de munca aparatului informativ-operativ. Considerăm că o normă mare a muncii pe oameni are mai multă valoare decît o anticipare formală, a unui volum presupus de muncă.

La unele unități se vedește formalism și în îndeplinirea planurilor. Astfel, din planul de muncă pe trimestrul III/1969 al conducerii inspectoratului de securitate al județului Arad, cu toate că fuseseră prevăzute expres, nu au fost executate

sarcinile privind cauzele rămănerii în străinătate a unor cetățeni români, modul cum s-a acționat pentru consolidarea rețelei informative, felul cum s-a desfășurat învățămîntul de specialitate și pregătirea de luptă, precum și problemele notării cadrelor.

Evident, nu sîntem împotriva unei planificări judicioase și concrete a muncii, care să ducă la crearea condițiilor necesare îndeplinirii la timp a ordinelor și să asigure posibilități pentru efectuarea controlului. Dar, a înlocui o activitate practică, cu preocupări birocratice, înseamnă a irosi din timpul prețios de muncă al ofițerilor ore și zile în șir, aceasta ducînd, în ultimă instanță, la formalism, la ruperea de viață, chiar la descalificarea aparatului. Pentru a clarifica lucrurile, **considerăm că baza planificării muncii operative trebuie să o constituie planurile din acțiunile informative, din lucrările operative aflate în curs de rezolvare.** Nu trebuie cerute ofițerilor planuri de activitate globală. Planificarea personală a muncii, sarcinile mai importante, curente, pot fi trecute în agenda personală. Se crează astfel condiții ca ofițerul să urmărească în mod organizat îndeplinirea unor sarcini importante și, în același timp, șefii ierarhici au posibilitatea să controleze și să sprijine modul lor de realizare. Acestea sînt **ordinele președintelui Consiliului Securității Statului și ele trebuie îndeplinite întocmai.**

Numeroase aspecte birocratice, de formalism cras, se întîlnesc și în di-

recția informării, raportării către organele superioare, a concluziilor privitoare la rezultatele dobîndite. Conducerile unităților, serviciilor, secțiilor și birourilor întocmesc rapoarte detaliate, care, adesea, însumează zeci de pagini scrise la mașină. **Nu mai vorbim despre numărul mare al variantelor acestor rapoarte, a căror întocmire determină sustragerea unui număr important de ofițeri din activitatea practică, ceea ce are consecințe negative asupra desfășurării activității operative.**

Un exemplu edificator îl constituie modul în care s-a întocmit, la începutul acestui an, un raport de activitate al Direcției a IV-a, care a fost refăcut de peste cincisprezece ori. Pentru acest raport, prin serviciul de îndrumare și sprijin, se ceruseră serviciilor centrale și teritoriale diferite situații și date cu privire la stadiul muncii informativ-operative, dar pînă la urmă cele mai multe au rămas nevalorificate.

La toate unitățile centrale și teritoriale s-a constatat că, în multe cazuri, în mapele de lucru, se întocmesc documente neprevăzute de instrucțiuni, cum sînt : referate pentru deschiderea mapelor, așa-zise sinteze, în care se copiază unele informații neverificate etc. Toate aceste aspecte existente în dosarele de urmărire informativă și în mapele de lucru fac ca unii șefi să nu cunoască în profunzime conținutul materialelor, să nu poată aprecia cu obiectivitate contribuția ofițerilor din subordine și deci să nu poată ajuta la găsirea ce-

lor mai bune soluții pentru clarificarea cazurilor. Ca urmare, multe acțiuni se târăgăneză ani de-a rândul, se scapă unele împrejurări favorabile clarificării situației unor elemente, iar activitatea de finalizare a acțiunilor informative este redusă.

Se pierde din vedere ordinea și indicațiile conducerii Consiliului Securității Statului privind intensificarea muncii de prevenire, de exploatare a unor momente operative pentru curmarea activității dușmănoase a elementelor urmărite, încă din faza organizării acestora. În asemenea cazuri, se strâng maldăre de hirtii pentru o așa-zisă documentare, când ar fi mult mai indicat ca munca informativă să fie canalizată spre influențarea acestor elemente în direcția dorită de noi, spre măsuri de compromitere a lor, de avertizare sau demascare încă în stadiul nepericulos al acțiunilor. Un exemplu concludent este cel al acțiunii informative „Gore“, de la inspectoratul de securitate al județului Tulcea, care cuprindea un dosar voluminos, plin de materiale care semnalau o activitate de agitație și propagandă dușmănoasă ce se perpetua din zi în zi. În loc să se acționeze direct, operativ, pentru curmarea acestei activități, se târăgăna această măsură, se strungeau hirtii în vederea „documentării“ activității lui „Gore“, hirtii care, de fapt, nu demonstrau decât o înregistrare a acestei activități.

În ceea ce privește avertizarea, în unele cazuri se încalcă prevederile ordinelor, deoarece cu acest prilej se

întocmesc o serie de documente birocratice, cum ar fi referatele pentru aprobarea avertizării, se audiază și se iau declarații scrise de la martori și de la urmărit, se fac referate cu rezultatul documentării, prin care se propune avertizarea. Asemenea aspecte au fost constatate la inspectoratele de securitate ale județelor Brașov, Prahova, Timiș etc.

Formalism împletit cu lipsă de răspundere a dovedit inspectoratul de securitate al județului Iași unde, timp de zece luni, a fost urmărită informativ o persoană în locul alteia care într-adevăr trebuia să intre în preocupările organelor de securitate. Această situație s-a creat ca urmare a modului superficial în care ofițerul însărcinat cu urmărirea și clarificarea cazului a identificat și verificat elementul respectiv.

Principala cauză a numeroaselor aspecte negative la care ne-am referit o constituie necunoașterea, nerespectarea, iar uneori, interpretarea denaturată a ordinelor Consiliului Securității Statului. Își face loc încă rutina, obișnuința mai veche a unor cadre — îndeosebi cu funcții de conducere — de a avea acoperiri pentru cazul unor eventuale insuccese, teama de a-și asuma răspunderea pentru acțiunile întreprinse, în ultimă instanță, neîncrederea în capacitatea și obiectivitatea subordonaților. Nu o dată, Consiliul Securității Statului a atras atenția asupra faptului că o asemenea atitudine duce la limitarea inițiativei, la diminuarea răspunderii personale a fie-

cărui ofițer față de executarea întocmai și la timp a sarcinilor. **Cu toate observațiile și criticile făcute, unele cadre cu funcții de răspundere, în loc să asculte cu răbdare pe subordonați și să analizeze cu atenție felul cum aceștia execută ordinele, pretind diverse documente scrise, fiindu-le mai comod să citească și să aprobe asemenea materiale sau să facă observații generale, lipsite de conținut, care nu ajută cu nimic la îmbunătățirea muncii.** Din același motiv, participarea nemijlocită a unor șefi la cunoașterea în profunzime și îndrumarea concretă a subalternilor este redusă, iar, ca urmare, nu este valorificată capacitatea și experiența acumulată în procesul muncii. Se dau ordine subordonaților să treacă la elaborarea unor materiale de sinteză, fără ca, în prealabil, să fie stabilite problemele principale pe care să le conțină. Din această cauză, după ce astfel de lucrări sunt redactate, șefii ierarhici încep să facă diferite observații succesive și, în consecință, unele materiale sunt întocmite în mai multe variante, irosindu-se astfel mult timp și energie umană.

Conducerea Consiliului Securității Statului a atras atenția asupra faptului că multe fenomene de formalism și de birocratism se datoresc centralismului excesiv practicat de unele direcții centrale, care cer de la unitățile teritoriale diferite situații, înțelămări, planuri de măsuri și alte materiale documentare, unele fără utilitate. O serie de lucrări, a căror execuție este de competența altor

unități, sunt adresate în mod formal unor direcții centrale care, de cele mai multe ori, nu fac decât oficiul de transmitere a sarcinilor respective către organele specializate, complinându-se în mod inutil circuitul unor astfel de lucrări.

Lichidarea aspectelor de formalism și birocratism este o cerință majoră a activității practice. Cadrele cu munci de conducere sunt chemate să analizeze cu toată atenția și răspunderea diversele documente care se întocmesc și — pe baza ordinelor Consiliului Securității Statului — să procedeze la simplificarea formularisticii, reducând numărul acestora la strictul necesar. Trebuie pus un accent deosebit pe creșterea operativității muncii, pe rezolvarea, în timp util a fiecărei probleme practice, ceea ce va influența în mod pozitiv creșterea eficienței muncii. Eliminarea fenomenelor de formalism și birocratism trebuie să ducă la creșterea responsabilității tuturor ofițerilor de securitate în rezolvarea sarcinilor și misiunilor încredințate, la extinderea spiritului de inițiativă, la ridicarea competenței tuturor cadrelor. Aplicarea măsurilor ordonate de către conducerea Consiliului — în lumina directivelor și indicațiilor Congresului al X-lea al partidului — va determina înlăturarea aspectelor negative care mai dăinuie în munca practică și va contribui la ridicarea muncii operative la nivelul cerințelor și exigențelor fărurii societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră.

PRINTRE preocupările cadrelor și agenților serviciilor de spionaj străine care acționează pe teritoriul R.S.R. sub acoperire diplomatică, un loc deosebit îl ocupă culegerea și verificarea informațiilor obținute pe diferite căi, din domenii diverse. Uzind de drepturile ce le sînt asigurate, diplomații acreditați în România efectuează dese deplasări în afara localității de reședință, majoritatea dintre ei stabilindu-și din timp problemele pe care intenționează să le rezolve cu aceste ocazii și pentru care își fac unele pregătiri. În consecință, urmărirea activității diplomaților care efectuează deplasări în țară constituie și pentru noi, de fiecare dată, obiectul unui studiu amănunțit, în cadrul căruia se vizează cunoașterea scopului deplasării, a intențiilor diplomatului etc. și se organizează urmărirea generală a acestuia. Se elaborează, de

asemenea, măsuri comune cu celelalte organe ale aparatului de securitate. Căci, trebuie spus, dacă am obținut rezultate în urmărirea activității unor diplomați străini, aceasta se datorește și conlucrării cu

URMĂRIREA UNOR DIPLOMAȚI PE TIMPUL DEPLASĂRILOR

celelalte organe ale aparatului de securitate.

E necesar să facem de la început precizarea că, în prezent, unele state mai păstrează metoda anunțării din timp a traseului, a localităților, a duratei și a mijlocului de transport folosit de către diplomați prin țară.

Această situație avantajează organul de filaj, deoarece crează multiple posibilități pentru o organizare temeinică a muncii, precum și pentru luarea unor măsuri prealabile, în raport de cerințele organului informativ, de particularitățile celui urmărit și de obiectivele importante care se află pe traseu.

Personalul din cadrul obiectivului „Sanda”, de exemplu, obișnuiește să facă dese deplasări în provincie la intervale de timp bine stabilite și cu anunțarea prealabilă a traseului, a duratei și a mijlocului de transport folosit.

Avantajul anunțării traseului a creat, de fiecare dată, posibilitățile de care aminteam mai sus, putându-se

Maior MANEA STANCIU

lua următoarele măsuri : stabilirea celor mai adecvate locuri pentru înființarea de posturi, în funcție de topografia traseului ; organizarea filajului, care constă în precizarea sarcinilor fiecărei echipe, dotarea cu mijloace de transport, R.E.R., foto și deghizaj-machiaj, stabilirea metodelor de filaj pe trasee și în localități, modul de colaborare cu organele județene.

În alte cazuri însă, pe baza unor acorduri internaționale bilaterale, diplomații statelor respective nu mai au obligația de a anunța aceste date Ministerului Afacerilor Externe, ceea ce constituie evident pentru noi o dificultate suplimentară, deoarece o mare parte dintre măsurile amintite trebuie luate abia în momentul ieșirii diplomaților din Capitală.

Din deplasările efectuate de către diplomați s-au desprins unele concluzii pentru noi, care considerăm a fi util să le amintim.

Astfel, de fiecare dată, plecarea în provincie se face de la ambasadă, atașatul avînd asupra sa un geamantan sau o sacoșă de voiaj de dimensiuni reduse, de care nu se desparte ; deplasările în provincie se fac, de regulă, împreună cu atașatii altor ambasade (aspect rezultat abia recent) ; diplomații sînt bine informați asupra locurilor de dispunere și, de multe ori, chiar asupra activității din jurul obiectivelor pe lângă care trec ; o dată ajunși într-o localitate în care se află un obiectiv ce îi interesează, diplomații caută să pătrundă cît mai aproape de acesta, din mai multe direcții, făcînd observări directe, fotografiînd sau filmînd obiectivul și împrejurimile ; ei parcurg de multe ori trasee cu drumuri greu accesibile pentru a scăpa de filaj, staționează mai mult în jurul obiectivului ce-i interesează, recurgînd la trucuri : simularea diferitelor defecțiuni de autoturisme

sau invocarea alegerii unui drum „greșit“ ; deseori, diplomații au fost surprinși cînd își completau hărțile avute asupra lor ; în toate acțiunile pe care le întreprind, cei în cauză acționează cu îndrăzneală.

Vom relata în continuare cîteva exemple ilustrative. Într-o recentă deplasare, diplomații „Radu“ și „Păun“ au ajuns în orașul „S“. După ce au străbătut toate căile de acces către obiectivul care îi interesa, s-au oprit lîngă gardul acestui obiectiv și priveau în incinta acestuia în timp ce serveau micul dejun. Filajul a semnalat imediat organelor C.I. prezența diplomaților în locul respectiv, iar ofițerii de la acest organ au mers la străini, avertizîndu-i că, prin comportarea lor, încalcă uzanțele diplomatice și obligîndu-i să părăsească de urgență acel loc.

Diplomații „Radu“ și „Tică“, cu prilejul unei deplasări efectuate în localitatea „T“, s-au abătut de la traseul anunțat, mergînd pînă în apropierea unui obiectiv strategic foarte important. Aici, crezînd că nu sînt urmăriți, au încercat să facă fotografii. Cînd din obiectiv au apărut doi ofițeri care s-au îndreptat spre ei, diplomații au părăsit acel loc, au revenit în șosea și și-au urmat traseul.

Într-o deplasare, diplomații „Ron“ și „Cucu“, ajungînd în localitatea „A“, s-au autoverificat pe diverse străzi, timp de 40 de minute, apoi au încercat să pătrundă în apropierea unui obiectiv din această localitate. Insistențele lor au eşuat ca urmare a măsurilor luate de organele noastre.

S-au obținut date bune și în situația cînd, la cererea organului informativ, s-a efectuat filajul din locuri dinainte stabilite, la obiective de importanță deosebită, unde se presupunea că atașatii militari vor avea o activitate intensă. În această situație,

nu s-a mai desfășurat filajul pe traseu, eliminându-se pericolul descoperirii acestuia. Din exemplul ce urmează, ies în evidență avantajele folosirii unei astfel de metode.

Atașatii „Romică” și „Pavel” au anunțat deplasarea în localitatea „T” cu două zile înainte. S-a hotărât ca ei să fie filajați numai în acea localitate, deoarece pe traseu nu se află nici un obiectiv care i-ar fi putut interesa. Organele : informativ, filaj, C.I. și tehnic au stabilit amănunțit măsurile ce urmează a fi luate și, în ziua deplasării, au înființat din timp mai multe posturi interioare bine conspirate, care au reușit să stabilească întreaga activitate a atașatilor. Filajul acestora în localitatea „T” s-a desfășurat de la mare distanță, de către șeful organului de filaj local împreună cu șeful de birou de la subunitatea noastră. Acești ofițeri aveau sarcina să anunțe din timp posturile interioare, dotate cu aparatură, asupra direcției în care se îndrepta obiectivul. La terminarea misiunii, s-au putut trage concluzii folositoare pentru activitatea de viitor, stabilindu-se cu precizie ce anume probleme i-a interesat în această deplasare pe atașatii străini. Consider că această metodă oferă multe posibilități pentru desfășurarea unei activități fructuoase pentru organul de filaj și că, în măsura în care se va intensifica colaborarea cu celelalte organe, vom putea raporta obținerea de rezultate și mai bune.

O problemă deosebită o constituie aceea a luării legăturii de către diplomați cu agenții lor. Trebuie spus că în ultimul timp diplomații recurg rar la contacte directe cu ocazia deplasărilor pe care le fac în țară, acestea fiind mai des înlocuite de legătura impersonală, bazată pe tehnică.

Așa, de pildă, într-o recentă depla-

sare efectuată de obiectivul „Sandu” într-un oraș portuar, filajul a reușit să stabilească că diplomatul a luat legătura cu un agent al său, folosindu-se pentru aceasta de un aparat pe care-l avea asupra lui.

Astfel, ajungând în localitatea respectivă, obiectivul, împreună cu soția sa, au plecat pe jos, mergând pe mai multe străzi până în apropierea portului. Profitând de faptul că afară începea să se însereze, diplomatul, în timp ce mergea pe o stradă din apropierea falezii, s-a oprit de mai multe ori, căutând în sacoșa pe care o purta și lucrând ceva la un aparat. Această comportare ni s-a părut suspectă. La o nouă deplasare efectuată în aceeași localitate, prin măsurile luate din timp împreună cu alte organe, s-a putut stabili cu certitudine că diplomatul făcea schimb de mesaje radio cu un agent al său care se găsea pe un vas aflat în port.

Într-un alt caz, efectuând filajul în raza județului „B”, asupra atașatului militar al unei ambasade, s-a reușit să se stabilească cu exactitate că, în timp ce staționa pe un drum lateral din apropierea unui aeroport, atașatul a folosit un aparat de radio emisie-recepție sau gonio. El a fost văzut de la mică distanță în timp ce lucra cu aparatul. Acest lucru a fost posibil datorită faptului că s-au putut organiza din timp posturi ascunse în mai multe locuri unde diplomatul ar fi putut opri, ofițerii fiind dotați cu binoculi puternice.

Caracteristic este și exemplul următor, care se referă la filajul desfășurat asupra diplomatului „Nae”. Acesta, la întoarcerea în București, dintr-o deplasare efectuată în mai multe localități din țară, a oprit autoturismul pe șosea. Soția sa a coborât și s-a postat lângă mașină, privind în toate părțile. În acest timp diplomatul a scos

dintr-o servietă un aparat pe care îl manevra. La apariția pe șosea a vreunui vehicul, soția îl prevenea pe diplomat și acesta, întrerupându-și activitatea, simula că depanează ceva la autoturism. Ofițerii de filaj au putut stabili, fără a fi văzuți, această activitate, procedind astfel : au sesizat din timp staționarea pe șosea, apoi au intrat cu autoturismul de filaj pe drumuri laterale, ajungând în apropierea locului unde se oprise diplomatul. Folosindu-se de acoperirile naturale și fiind deghizat, un ofițer s-a apropiat de locul de staționare al obiectivului, de unde au putut vedea toată activitatea acestuia și a soției sale.

În ultimul timp, diplomații statelor capitaliste, mai ales cei care lucrează pe linie culturală, și-au intensificat activitatea de culegere de informații, dovedind interes crescând în a-și crea cunoștințe și relații în rândul cetățenilor români, din București, dar și din provincie.

În relațiile ce și le fac, diplomații manifestă interes pentru probleme foarte diferite, purtând discuții cu cetățenii români pe care-i contactează, folosesc orice prilej pentru a răspîndi ideologia și propaganda burgheză și se interesează de starea de spirit a populației, de condițiile de trai.

Atașatul cultural „Bică“, spre exemplu, în deplasarea pe care a efectuat-o în raza județului „B“, a contactat un număr de trei legături, vizitînd și o adresă, care ulterior s-a stabilit că prezintă importanță pentru organele noastre. Sub pretextul că efectuează o călătorie de plăcere în punctele turistice din raza județului, „Bică“ a contactat, în diverse locuri, legăturile sus-menționate, a purtat discuții cu acestea pe marginea problemelor ce-l interesau. Cu una dintre

aceste legături, a luat contact „intîmplător“ în timp ce se afla la schi, în locurile special amenajate din localitatea menționată. Cu această legătură a continuat să se întâlnească și ulterior, la București, iar, în câteva rînduri, legătura l-a vizitat și la domiciliu.

Unii diplomați însă, bănuind că sînt filati și vrînd să deruteze organul de filaj, contactează persoane care nu prezintă nici un fel de interes informativ-operativ. În multe cazuri, cei contactați au informat organele de securitate despre discuțiile purtate cu străinii, discuții care erau neinteresante.

Mai există și locuri unde organul de filaj nu poate stabili în ce măsură diplomații urmăriți iau contact cu unele elemente ce prezintă importanță deosebită. (De pildă, locașurile de rugăciuni, cabanele turistice, hanurile etc.)

În exemplul ce urmează, vom relata modul defectuos de acțiune al unui ofițer de filaj care primise sarcina să urmărească un diplomat în interiorul unei sinagogi, din localitatea „I“. Făcîndu-i-se un instructaj superficial asupra ritualului și a modului de comportare în sinagogă, ofițerul a pătruns în interior și acționînd cu stîngăcie, cu unele rețineri, a fost ușor sesizat de persoanele din jur, fiind nevoit în cele din urmă să părăsească sinagoga.

În asemenea condiții, se impune cooperarea cu celelalte organe ale aparatului de securitate și stabilirea din timp a măsurilor care să ducă la cunoașterea întregii activități desfășurate de obiective, în acele locuri.

Un alt aspect reieșit din deplasările diplomaților este acela că unii dintre ei încearcă nu numai să descopere filajul, ci să și scape de el. Printre metodele mai frecvent folosite pentru a scăpa din filaj se pot enumera : circulația cu viteze alter-

native pe șosele care crează bune condiții de vizibilitate pe spații mai mari; folosirea vitezei excesive a automobilului, uzind de faptul că ei posedă autoturisme puternice. În alte cazuri, unii diplomați găsesc locuri pretabile, unde, simulind diverse defecțiuni intervenite la autoturismele pe care le conduc, observă vehiculele care trec pe lângă ei. Nu puține au fost cazurile când unii diplomați găsesc locuri unde se ascund pur și simplu, pentru a nu fi văzuți de filaj. Alteori diplomații pleacă de la hotelurile unde sînt cazați la ore destul de matinale, uneori chiar în miezul nopții, profitînd de circulația foarte redusă din localitățile mai mici. În aceste condiții ei își fac și un autocontrol, pe diferite străzi, pentru a putea descoperi filajul.

Față de asemenea situații un răspuns din partea noastră îl constituie combinațiile informative. Iată, spre exemplu, în deplasarea efectuată cu trenul de atașatul „Cornel”, pe raza mai multor județe, am remarcat că acesta manifesta interes în a face cunoștință cu cetățeni români. Exploatînd judicios această situație, organul de filaj, împreună cu organul informativ, a introdus în compartimentul atașatului, un lucrător și o lucrătoare de filaj care, în prealabil, au fost temeinic instruiți și care au avut sarcina să se folosească de orice prilej, pentru a intra în discuții cu străinul și să stabilească ce anume probleme îl interesează. Ofițerul a dovedit multă orientare și discernămint în discuțiile purtate cu atașatul, acesta din urmă dîndu-i cartea sa de vizită și invitîndu-l la el acasă.

Menționez că această metodă este, în anumite situații, contraindicată. În exemplul dat, ea s-a aplicat în urma unei aprobări prealabile.

Din experiența organului nostru de

filaj, sînt nenumărate cazuri care demonstrează că, atunci cînd se organizează în bune condiții munca, cînd ofițerii dovedesc în acțiunea lor pasiune și spirit inventiv, discernămint și curajul răspunderii personale, reușesc să obțină rezultate bune, stabilind întreaga activitate desfășurată de diplomații ce efectuează deplasări în provincie.

În concluzie, voi expune cîteva puncte de vedere personale asupra unor probleme majore privind filajul diplomaților în provincie. Aceste puncte de vedere, sugestii, le supun dezbaterii tuturor ofițerilor și subofițerilor care lucrează la filaj sau a celor care, avînd tangentă cu această activitate, doresc să-și aducă contribuția la îmbunătățirea continuă a muncii noastre.

O primă propunere este aceea de a se studia posibilitatea ca diplomații, în special atașatii militari, să fie amendați pe loc, ori să fie chemați la M.A.E. pentru nerespectarea legilor noastre, în cazul în care pătrund în zone interzise, opresc în locuri nepermise, de unde fac observări directe, încalcă regulile de circulație etc.

Consider, de asemenea, necesar să se intensifice aplicarea „variantei 5”, în vederea stabilirii de măsuri concrete pentru fiecare deplasare în parte, și să se pună un mai mare accent pe colaborarea directă și operațivă cu organele de miliție, atît în București cît și în teritoriu.

Sînt încredințat că, în măsura în care ne vom aduce contribuția la debaterăa multiplelor probleme care se pun astăzi în fața filajului, vom putea găsi noi metode de muncă, pentru ca, în final, să raportăm conducerii Consiliului, rezultate mai concludente în acest dificil sector de activitate al organelor noastre.

VĂ PRE- ZEN- TĂM CAZUL „GEORGE“

La întoarcerea sa din Franța, în primăvara anului 1968, informatorul „David“ ne-a semnalat, printre alte probleme, următoarele :

Fiind în Paris, la o cafenea, s-a întâlnit cu Lepădatu Radu, care fugise din țară cu acte false în vara anului 1967. Deoarece se cunoșteau bine, fugarul i-a relatat că a reușit să se angajeze în calitate de procurist la o firmă franceză, anume S.F.C.E., al cărei reprezentant, „George“, urma să vină în România pentru a prezenta unele oferte. L-a mai rugat pe „David“, deoarece știa că acesta are multe relații în București, să-l ajute pe „George“ în prezentarea ofertelor și, mai ales, să-l sprijine în direcția deschiderii unei reprezentanțe în Capitală. (Firma S.F.C.E. trebuia să reprezinte și interesele altor firme franceze). În caz de reușită, lui „David“ i s-a promis că va fi angajat ca reprezentant permanent al firmei, „George“ neputând rămâne perioade îndelungate în România. În scopul perfectării acestei chestiuni, fugarul i-a cerut informatorului nostru să accepte o întâlnire cu „George“ la Paris, pentru a se cunoaște și pentru a discuta mai amănunțit.

Având experiență în munca informativă, „David“ a acceptat întâlnirea propusă, iar „George“ a rămas încântat de calitățile acestuia și de posibilitățile pe care el le avea în București (respectiv, cunoștințe în cadrul multor instituții și întreprinderi).

Apreciindu-se ca importantă informația primită, în scopul stabilirii activității pe care „George” o va desfășura în Capitală, „David” a fost instruit ca, la venirea francezului în țară, să manifeste o atitudine binevoitoare și să-l ajute, în măsura în care acesta solicita sprijin, mijlocindu-i legături oficiale la întreprinderile și instituțiile unde „George” dorea să prezinte oferte.

La începutul lunii iulie 1968, „David” ne-a semnalat că „George” a venit în București cu un număr mare de oferte și că l-a rugat să meargă împreună la Ministerul Comerțului Exterior, Mașinimport, Ministerul Transporturilor și la Institutul de studii și proiectări hidroenergetice. A fost bine primit la aceste unități, iar, din discuțiile purtate cu cei competenți, „George” a tras concluzia că ofertele sale prezintă interes. De aceea a insistat mult pe lângă „David” pentru a-i găsi posibilitatea deschiderii unei reprezentanțe permanente în Capitală. Conform înțelegerii prealabile, informatorul urma să reprezinte interesele firmelor străine în lipsa din țară a francezului.

Cu avizul nostru, „David” a solicitat și obținut de la O.N.T. un sediu pe care să-l folosească drept birou al firmei franceze amintite.

Deoarece se primiseră unele informații din care rezulta că în Franța „George” are legături și cu alți fugari români, pentru a-i cunoaște activitatea pe timpul șederii sale în București (și pentru a-l verifica pe „David”), în biroul unde urma să lucreze reprezentanța firmei franceze, organele noastre au luat măsuri speciale.

O perioadă de timp nici prin informator și nici prin alte mijloace nu a rezultat nimic suspect în activitatea lui „George”, în afară de preocuparea sa de a cunoaște poziția instituțiilor noastre care îi analizau ofertele, interesat fiind să știe în ce măsură acestea îi vor fi acceptate.

La una din întâlniri informatorul ne-a relatat o discuție pe care o avusese cu „George” și care interesa organele noastre. În cadrul tratativelor duse la Institutul de studii și proiectări hidroenergetice, acesta îl remarcase pe inginerul Andreescu Gheorghe. I se părea că inginerul român avea o atitudine favorabilă părții franceze, susținând că utilajele oferite de „George” sînt cele mai bune și corespund nevoilor noastre. Era vorba despre un mare obiectiv industrial din țară.

Două săptămîni mai tîrziu, informatorul nostru ne semnala că, într-o seară, l-a găsit pe inginerul Andreescu Gheorghe la biroul firmei franceze, unde purta o discuție cu „George”. La apariția lui „David”, discuțiile au luat un caracter general. Se vorbea totuși despre același mare obiectiv. După plecarea lui Andreescu, „George” i-a spus lui „David” că inginerul român ar fi omul în măsură să influențeze conducerea instituției sale, în sensul de a chema în competiție și firma franceză pe care o reprezenta „George”. Totodată l-a rugat pe informator să-l soneze pe Andreescu asupra măsurii în care este dispus să sprijine firma franceză mai mult, pentru a primi comanda. I-a dat de înțeles că în cazul cînd francezii vor încheia contractul, va fi bine răsplătit.

„David” ne-a semnalat acest aspect și, primind încuviințarea noastră, a discutat cu Andreescu Gheorghe cele indicate de „George”. Ne-a co-

municat că inginerul este un element avid de bani și care, fiind sigur că Institutul de studii și proiectări hidroenergetice va încredința comanda francezilor, a spus să se transmită lui „George” că el pretinde un comision de 10% din valoarea comenzii sau să fie angajat cu o jumătate de normă în cadrul acestei firme (care urma să ia o dezvoltare mai mare).

„George” a fost de acord cu pretențiile inginerului român și a solicitat o nouă întâlnire cu el, tot la sediul firmei, de data aceasta fiind de față și informatorul nostru. La această întâlnire, „George” a cerut lui Andreescu Gheorghe planul de perspectivă pentru construirea de hidrocentrale pe care îl posedă Institutul, arătând că dorește să cunoască numărul hidrocentralelor ce vor fi construite în următorii ani, locurile unde vor fi amplasate, ce putere vor avea și cu ce grupuri vor fi echipate.

A doua zi după această discuție, Andreescu a adus la biroul firmei franceze planul solicitat, ba și o dactilografă, Petrescu Vasilica, care să-l bată la mașină, pentru a oferi o copie a acestui plan.

Timpul fiind foarte limitat și pentru a nu fi desconspirat informatorul, Andreescu Gheorghe nu a fost împiedicat să sustragă planul. Întreaga discuție însă cu privire la cele menționate mai sus a fost înregistrată de mijloacele speciale, care se aflau instalate în biroul firmei.

Cu ajutorul unor informatori care participau la tratative, se luaseră paralel măsuri de stabilire a nivelului tehnic al ofertei franceze. S-au primit informații că aceasta nu se situează pe primul loc, fiind mult mai avantajoasă o altă ofertă, austriacă. S-a precizat însă că, datorită influenței pe care o are un oarecare inginer Andreescu Gheorghe, firma franceză ar fi pe punctul de a primi comanda. În baza acestei informații, prin organele competente, s-a luat măsura de a se preveni încheierea unui contract dezavantajos țării noastre. În cele din urmă comanda pentru utilajele solicitate a fost dată firmei austriece.

Informatorul „David” ne-a mai semnalat că, mergând deseori la Aeroportul Băneasa, pentru a-l conduce pe „George” când pleca în Franța, acesta a cunoscut-o pe doctorița Marinescu Victoria, care îndeplinea funcția de medic consultant la policlinica aeroportului. Fiind necăsătorită și avînd un aspect fizic plăcut, aceasta a fost invitată de „George” să ia masa împreună în oraș, iar ulterior a invitat-o și la biroul firmei S.F.C.E.

Între timp, la acest birou fusese angajată ca dactilografă, cu o jumătate de normă, profesoara de limbă engleză Voiculescu Dorina. La una din întâlniri, „David” ne-a semnalat că dactilografa Voiculescu i-a relatat o discuție foarte interesantă pe care „George” o avusese cu doctorița Marinescu Victoria. Cea din urmă îi furnizase o serie de date despre cadrele de conducere ale Aeroportului Băneasa, despre starea tehnică a avioanelor din dotare și în special despre cele provenite de la forțele armate, echipajele acestora, dacă sînt compuse din militari, cine sînt aceștia, ce curse fac în străinătate și dacă efectuează transporturi pentru ambasade. Măsurile speciale confirmau în întregime această informație.

„David” a fost instruit să stabilească în continuare atitudinea și activitatea doctoriței Marinescu Victoria. Spre surprinderea noastră însă, in-

formatorul „David“ a început să relateze că doctorița Marinescu Victoria manifestă interes numai pentru lucruri de îmbrăcăminte, că ar dori să trimită niște scrisori în Franța, unui prieten al ei, care rămăsese definitiv acolo. Prin măsurile speciale însă, rezulta că doctorița are și grave manifestări dușmănoase la adresa orînduirii noastre, mai ales la adresa conducătorilor de partid și de stat.

Ce se întîmplase ? „David“ întreținea cu această femeie relații intime și omîtea să ne semnaleze manifestările ei, care totuși erau violente. În cadrul unei discuții înregistrate, dactilografa Voiculescu Dorina a luat chiar poziție față de Marinescu Victoria, combătînd-o.

În nota sa de la începutul lunii ianuarie a.c., „David“ ne-a semnalat că l-a văzut în oraș pe „George“ împreună cu un oarecare Furdui Constantin, dar a evitat să-i întîlnească, urmărindu-i cu privirea pînă cînd au intrat în restaurantul „Cina“. La scurt timp, Furdui Constantin, care se cunoștea cu „David“, a venit la biroul firmei S.F.C.E. și a relatat informatorului că, dacă va fi și el angajat la acest birou, poate să-l asigure că firma respectivă va putea încheia un contract. Aceasta, deoarece are un prieten la Direcția generală de construcții-montaj, care i-a spus că urmează să importe utilaje din străinătate (macarale și betoniere, care urma să fie instalate pe autocamioane). Aceste date le comunicase și lui „George“, pe care-l cunoscuse la recomandarea unui prieten din Franța. „George“ îi spusese însă să trateze problema întîii cu „David“, care este reprezentantul său la București.

Dorînd să cunoaștem în continuare poziția lui „David“ față de organele noastre, dată fiind posibilitatea de a-i controla discuțiile, a fost instruit să accepte o convorbire cu prietenul lui Furdui, identificat ulterior în persoana lui Minea Vasile, șef serviciu în cadrul unei direcții de construcții-montaj. I s-a indicat în mod expres ca problema respectivă să fie discutată cu „George“.

Informatorul, respectînd instructajul, a organizat o întîlnire între „George“ și Minea Vasile. Cu acest prilej, s-a căzut de acord ca Minea Vasile să comunice necesarul de macarale din import, prețurile în lei valută, performanțele macaralelor importate din R.P.Polonă, rezistența lor, starea de uzură etc.

Pentru informațiile furnizate, drept recompensă, „George“ i-a promis lui Furdui Constantin că, în cazul în care se va încheia contractul pentru furnizarea de macarale și betoniere, îl va angaja ca salariat la biroul firmei și-i va acorda o sumă de bani, din care o parte să fie dată lui Minea Vasile.

Intrucît se stabilise că macaralele și betonierele oferite de firma franceză nu erau de calitate superioară, s-au luat măsuri de a fi prevenită încheierea unui contract dezavantajos țării noastre, urmînd să se caute o altă firmă cu utilaj corespunzător.

Față de cele de mai sus, s-a hotărît luarea unor măsuri în vederea

documentării și curmării activității desfășurate de elementele menționate mai sus, pentru tragerea lor la răspundere penală.

Astfel s-a trecut la audierea dactilografei Petrescu Vasilica. Ea a declarat împrejurările în care l-a cunoscut pe Andreescu Gheorghe și că acesta i-a solicitat într-o seară să meargă cu el la un birou, unde are ceva de dactilografiat. Cu multe amănunte, ea a relatat cum a bătut la mașina de scris, în prezența lui „George“, planul și anexele sale care se refereau la construirea unor hidrocentrale. De asemenea, că atât „George“ cit și Andreescu Gheorghe i-au atras atenția să nu discute cu nimeni despre ceea ce a bătut la mașină.

La Institutul de studii și proiectări hidroenergetice s-a verificat apoi dacă Andreescu Gheorghe era în măsură să aibă acces la planul de perspectivă pentru construirea de hidrocentrale și calitatea lui de a participa la tratative. Rezultatul fiind pozitiv, s-a întocmit un proces-verbal de constatare a efectuării unor acte premergătoare.

A fost, de asemenea, audiată dactilografa Voiculescu Dorina, care a confirmat manifestările dușmănoase ale doctoriței Marinescu Victoria și aspectele referitoare la datele furnizate de aceasta lui „George“, cu privire la cadrele de conducere ale aeroportului, starea tehnică a avioanelor etc. Manifestările dușmănoase ale numitei Marinescu Victoria au mai fost confirmate și de alți salariați de la policlinica aeroportului.

S-a trecut apoi la audierea lui Furdul Constantin și Minea Vasile, care au confirmat și au recunoscut împrejurările în care au furnizat informațiile menționate mai sus, dând declarații complete asupra faptelor infracționale comise.

Intrucât s-a stabilit că Minea Vasile și Furdul Constantin se fac vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 298 al. 1 și 2 — divulgarea unor secrete care nu sînt destinate publicității — dosarul privind pe cei în cauză a fost trimis la Procuratura Militară a Municipiului București.

În ceea ce privește pe Andreescu Gheorghe, cu acesta s-a preconizat luarea unor măsuri operative în cadrul unei lucrări mai importante, însă, datorită atitudinii sale negative, a fost pînă la urmă avertizat.

Activitatea lui Marinescu Victoria intrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 166 al. 2 Cod penal, în care sens a fost trimisă în justiție.

În ceea ce privește pe „George“, pentru faptele comise, acesta urmează să fie expulzat din țară. Din studiul efectuat asupra lui a rezultat că nu poate fi recrutat ca informator.

În urma analizării acestui caz, rezultă că, exploatîndu-se în mod operativ informațiile primite și împrejurările operative apărute, au fost elaborate măsuri care au făcut posibile prevenirea prejudiciilor ce puteau fi aduse economiei naționale și curmarea activității dușmănoase desfășurate de elementele menționate mai sus.

Locotenent-colonel ION LĂZĂROIU

STUDIUL DOCUMENTELOR INCRIMINATE, FACTOR ESENȚIAL ÎN IDENTIFICA- REA AUTORILOR DE ÎN- SCRISURI CU CONȚINUT DUȘMĂNOS

● Locotenent-colonel IOAN POPA

Considerind că redactarea și difuzarea de înscrisuri anonime cu conținut dușmănos, sub formă de fițuici, scrisori și inscripții, prezintă puține riscuri pentru cel care desfășoară o astfel de activitate, elementele fanatice sau înapoiate, ostile orânduirii noastre social-politice, încearcă prin diferite mijloace și procedee să incite la acte de nesupunere în fața legilor, să creeze derută sau neîncredere în trăinicia regimului nostru, să calomnieze și să amenințe cu acte de teroare pe conducătorii de partid și de stat, să îndemne direct la acte de sabotaj ori de diversiune.

Asemenea încercări reprezintă azi una din principalele forme de manifestare a dușmanului.

Pentru descoperirea autorilor și

deci pentru curmarea unor asemenea acțiuni, considerate ca evenimente ce prezintă un deosebit pericol social (p.p. de art. 166 și 239 C. pen.), se impune luarea unor măsuri prin folosirea — de la caz la caz — a mijloacelor informativ-operative de care dispun organele securității statului.

În munca aparatului nostru s-a dovedit că, după cercetarea la fața locului (acolo unde este cazul), cele mai veridice ipoteze ce se pot emite cu privire la persoana autorului și ca atare și cele mai eficace măsuri, care urmează să fie luate în raport de ipoteze, sînt indisolubil legate de calitatea studiului multilateral ce trebuie să se efectueze asupra documentelor incriminate. De acest studiu depind : volumul de muncă, durata

acestui, precum și stabilirea forțelor fizice și a mijloacelor materiale necesare care concură la obținerea rezultatului final al acțiunii de identificare a autorului sau a autorilor.

Pornind de la aspectul exterior al documentului și continuând cu materialele folosite, studiul se încheie asupra conținutului pieselor incriminate. Aceasta nu constituie însă o ordine obligatorie, deoarece fiecare din elementele studiului prezintă anumite particularități și valori diferite și, în funcție de acestea, se trece la exploatarea operativă a datelor rezultate.

Chiar exteriorul documentelor incriminate poate oferi, în baza unui studiu minuțios, urme lăsate de către infractor. În acțiunea de identificare asemenea urme prezintă o importanță deosebită, deoarece permit limitarea la maximum a măsurilor informativ-operative și a timpului de muncă.

Așa de pildă, în cursul anului 1967 a fost expediată din București, prin poștă, o scrisoare anonimă adresată conducerii superioare de partid. În conținutul scrisorii, autorul făcea o serie de afirmații dușmănoase cu privire la politica partidului și statului, manifestându-și totodată nemulțumirea în legătură cu sistemul de salarizare. Scrisoarea fusese introdusă într-un plic obișnuit, de culoare albastră care, la prima vedere, nu prezenta nimic deosebit.

Ofițerul căruia i-a fost repartizat cazul a dat dovadă de răbdare și de mult spirit de observație. În urma unei cercetări atente, el a descoperit, pe partea exterioară a plicului, unele urme aproape invizibile cu ochiul

liber, rezultate din apăsarea cu un corp ascuțit. Pe partea interioară a plicului aceste urme se observau mai bine și, executându-se fotografierea la o fasciculă puternică de lumină laterală, s-a obținut evidențierea următorului text: „Lei 827,40 — Cucu Eleonora“. Aceasta a dus la concluzia că textul fusese scris cu un creion tare și ascuțit, după care a fost înlăturat prin radiere. S-a emis ipoteza că autorul ori o persoană apropiată acestuia, primise salariul în acel plic. Ipoteza a fost confirmată într-un timp foarte scurt. Prin evidența populației de la organele de miliție au fost stabilite persoanele cu numele respectiv și locul de muncă al acestora. În acest mod, în câteva zile, s-a ajuns la identificarea autorului anonimei, în persoana numitei „Cucu Eleonora“, în vîrstă de 37 ani, salariată la o întreprindere din București. (Menționăm că evidențierea unor asemenea urme lăsate pe hîrtie de instrumentul de scris se poate obține și printr-o ușoară frecare pe verso cu un indigou nefolosit, după care se execută fotografierea la raze ultraviolete).

Studierea documentelor incriminate din punct de vedere al materialelor și al mijloacelor folosite de autor are, de asemenea, un rol deosebit de important.

Prin materiale și mijloace folosite la confecționarea înscrisurilor cu conținut dușmănos se înțeleg: hîrtie, carton, diverse imprimări, creion, toc, stilou, cerneală, tuș, cretă, vopsea, plumbagină, mașină de scris, șapirograf, placă zincată, piatră litografică, litere de tipografie, litere confecționate din cauciuc sau lino-

leum, ori litere sau cuvinte întregi decupate din diverse publicații ș.a.m.d. În ultimul timp, unii autori (cazuri destul de rare) folosesc la multiplicare metoda fotocopierii.

Folosirea anumitor calități de hîrtie, a unor imprimate, cerneluri și tușuri speciale, vopsele, crete etc., prezintă importanță, nu numai prin ele însele, ci mai ales în raport de locul unde s-a făcut difuzarea.

În exemplele de mai jos, vom prezenta unele aspecte edificatoare :

Timp de mai mulți ani, au fost difuzate, pe calea poștei, în orașul Cîmpulung-Muscel, peste 40 de anonime, scrise cursiv, deghizat, de mai multe persoane, dar avînd un conținut aproape identic, în sensul că, referindu-se la unele aspecte negative dintr-o cooperativă agricolă de producție, se aduceau grave calomnii la adresa politicii partidului și statului nostru. Ținîndu-se seama de problemele specifice prezentate în anonime, majoritatea măsurilor de verificare întreprinse în decursul mai multor ani, au fost îndreptate spre cîțiva membrii din respectiva cooperativă și familiile acestora. Dar verificările s-au soldat cu rezultate negative.

Recent, ofițerul de la inspectoratul de securitate al județului Argeș, care se ocupă de această problemă, cu sprijinul unui ofițer din aparatul central, a reanalizat cu multă atenție materialele existente la dosarul acțiunii informative. În urma acestui studiu, a rezultat că una dintre piesele incriminate a fost scrisă pe o hîrtie ce

purta la linia de rupere cîteva fragmente din literele cu care fusese tipărit antetul autobazei Cîmpulung-Muscel.

Verificările grafice efectuate la această întreprindere au dus la identificarea ca autor a lui „R. C.”, salariat al autobazei. De menționat că cel în cauză nu are, în mod direct, nici o legătură cu activitatea din cooperativa agricolă de producție.

În prezent, „R. C.” este lucrat informativ, pentru a se stabili întregul grup care a desfășurat acțiunea dușmănoasă.

În anul 1967, a fost expediată prin poștă, din orașul Iași, o scrisoare anonimă cu un conținut dușmănos și de calomniere a conducerii superioare de partid. Scrisoarea a fost dactilografiată pe un formular de înscriere la cursurile fără frecvență. S-a stabilit că formularele respective au fost tipărite la întreprinderea poligrafică din Tecuci și că au fost repartizate numai școlilor din orașul și fostul raion Tecuci. De asemenea, s-a stabilit că textul anonimei a fost dactilografiat pe o mașină de scris „Consul”, cu car mare.

Cu toate că anonima fusese expediată din Iași, s-a desprins concluzia că autorul se află în orașul Tecuci și că expedierea anonimei a făcut-o din Iași, cu prilejul unei deplasări, în scopul derutării organelor de securitate.

Trecîndu-se la consultarea evidenței înscrisurilor cu conținut dușmănos de la organul de securitate din Tecuci, s-a găsit o altă anonimă scrisă de mînă, cursiv, deghizat, expediată

din Tecuci cu un an în urmă, pe adresa organelor locale de partid și de stat. Aceasta avea în conținut unele expresii asemănătoare cu anonima dactilografiată. În oraș, la diverse întreprinderi și instituții au fost apoi identificate nouă mașini de scris „Consul“. În această situație s-au întreprins verificări grafice la instituțiile și întreprinderile respective, stabilindu-se că scrisul numitului „I. N.“, contabil la Banca de Investiții din localitate, care avea acces la mașina de scris, este identic cu cel din anonima scrisă de mână, cursiv. Investigațiile ulterioare au mai stabilit că „I. N.“ se afla la data expedierii anonimei dactilografiate în orașul Iași, fiind plecat în concediu de odihnă.

În anchetă — desfășurată inițial pe baza comparării celor două scrisuri de mână — „I. N.“ a recunoscut că el a conceput, a dactilografiat și a expediat din Iași și a doua anonimă.

Așa cum s-a arătat și la început, conținutul documentelor dușmănoase poate oferi o serie de date cu privire la persoana celui care le-a întocmit.

Oricât încearcă autorii de înscrisuri cu conținut dușmănos să-și ascundă identitatea, este aproape imposibil să reușească pe deplin acest lucru. Ei își trădează fie concepțiile politice, profesia sau ocupația, prin folosirea anumitor termeni specifici, fie cartierul în care locuiesc, locul de muncă ori pe cei pe care îi cunosc, datorită unor probleme de ordin personal. De multe ori, însă, autorii strecoară în textul înscrisurilor unele date eronate, cu intenția de a deruta organele securi-

tății sau pentru a le întreprinde atenția spre unele persoane pe care vor să se răzbune sau să le compromită.

Posibilitatea de a desprinde cei mai valoroși indici din conținutul pieselor incriminate presupune din partea ofițerilor o bună pregătire profesională și un bogat bagaj de cunoștințe de cultură generală. Studiul conținutului este strins legat — uneori inseparabil — de studiul grafic al documentelor dușmănoase. În mod aproape obligatoriu trebuie să existe o concordanță între construcția frazelor și evoluția scrisului. Când nu există această concordanță, înseamnă că la acțiunea respectivă au participat cel puțin două persoane — un autor moral și un scriptor (de regulă copii) — sau că autorul este un element abil și cu experiență, care a reușit să-și denatureze scrisul și chiar modul personal de exprimare. (Deghizarea scrisului va reuși numai de la un scris cultivat la unul elementar și niciodată invers).

Scrierea greșită a unor cuvinte uzuale sau existența unor greșeli evidente de ortografie sau gramatică într-un document cu scris de evoluție superioară denotă încercarea, destul de nereușită, a autorului de a lăsa impresia unui om mai puțin pregătit.

Construcția frazelor, evoluția scrisului, așezarea textului pe pagină (chiar și atunci când sînt folosite mijloace de scris mecanice) ne permit să tragem concluziile cele mai apropiate de adevăr cu privire la gradul de pregătire culturală a autorului, de cu-

noaşterea anumitor mijloace tehnice de scris etc. În unele situaţii ne ajută chiar să deducem profesia sau preocupările celui în cauză.

Sesizarea unor expresii specifice anumitor regiuni sau a unor termeni caracteristici în anumite sectoare de activitate prezintă, de asemenea, o importanţă deosebită, deoarece asemenea cuvinte, folosite, de regulă, în virtutea unor factori independenţi de voinţa persoanei respective, trădează originea sau preocupările autorului.

Vom prezenta câteva cazuri rezolvate ca urmare a concluziilor desprinse pe baza studiului conţinutului, al scrisului documentelor duşmănoase, precum şi a unor greşeli comise de infractori.

În cursul anului 1968, au fost expediate din Braşov şi Constanţa, pe adresa conducerii de partid şi a Ministerului Căilor Ferate, patru scrisori cu conţinut duşmănos. Acestea au fost scrise cu evidente tendinţe de deghizare, pe coli de hirtie velină şi semivelină, uzuală în comerţ. Pentru expediere, autorul a folosit plicuri albe, francate legal.

În conţinutul a trei scrisori adresate conducerii de partid, autorul comentează duşmănos unele hotăriri ale P.C.R. În scrisoarea adresată Ministerului Căilor Ferate, autorul ameninţa cu sabotarea transporturilor, în cazul în care nu este înlocuit şeful Depoului C.F.R. din Braşov.

Din studiul conţinutului, s-a tras concluzia că autorul este un salariat al C.F.R. În urma măsurilor întreprinse de către organele de securitate

ale judeţului Braşov, în colaborare cu ofiţeri din aparatul central, autorul a fost identificat în persoana lui „A. V.”, mecanic de locomotivă la Depoul C.F.R. din Braşov, împotriva căruia s-au luat măsuri operative.

Un alt exemplu: La începutul acestui an s-au expediat din oraşul Bacău mai multe scrisori anonime, redactate în numele unui aşa-zis „comitet de acţiune”, adresate primilor secretari ai comitetelor judeţene de partid din Moldova. Anonimele au fost scrise de mină, cursiv, cu tendinţe de deghizare prin răsturnare, precum şi prin schimbarea grafo-tehnicii unor litere. În conţinutul scrisorilor, autorul îndemna la unele acţiuni duşmănoase, încercând totodată să intimideze prin ameninţări cu acte de teroare, sabotaj şi diversiune.

În urma unui amplu studiu, ţinându-se cont mai ales de vocabularul folosit şi de natura problemelor, s-a ajuns la concluzia că autorul domiciliază şi lucrează în oraşul Bacău, într-o muncă administrativă şi că, într-o anumită perioadă de timp, a îndeplinit funcţii în aparatul de stat.

În urma măsurilor luate, autorul a fost identificat în persoana numitului „R. V.”, contabil, fost ofiţer de miliţie, exclus din rîndurile partidului.

Despre studiul documentelor incriminate se pot spune foarte multe lucruri. În esenţă însă, el constituie cheia succesului în acţiunile de identificare a autorilor de înscrisuri anonime cu conţinut duşmănos.

EFFECTUAREA ACTELOR PREMERGATOARE IN VEDEREA SESIZARII DIN OFICIU SI A INCEPERII URMARIRII PENALE

În noul Cod de procedură penală (art. 221-227), sînt reglementate modurile de sesizare a organelor de urmărire penală, precum și condițiile pe care trebuie să le îndeplinească actele de sesizare. Aceste moduri de sesizare sînt arătate în alíneatul 1 al art. 221 C. pr. pen., care prevede că : „organul de urmărire penală este sesizat prin plingere sau denunț, ori se sesizează din oficiu cînd află pe orice cale că s-a săvîrșit o infracțiune“.

Organele de urmărire penală nu-și pot începe și desfășura activitatea procedurală fără o sesizare. Actul de sesizare trebuie să provină de la un organ sau o persoană îndrituită și să fie întocmit în condițiile de formă și de fond prevăzute de lege. Potrivit art. 210 C. pr. pen., organul de urmărire sesizat, în conformitate cu prevederile art. 221 C. pr. pen., este obligat să-și verifice competența, iar în virtutea rolului său activ verifică și sesizarea. Astfel, dacă plîngerea nu îndeplinește vreo condiție de fond (de exemplu, ea este făcută de o persoană lipsită de capacitate de exercițiu, fără încuviințarea reprezentantului legal), ea poate avea valoarea unui denunț, dacă sînt îndeplinite condițiile esențiale ale denunțului.

Tot astfel dacă denunțul nu îndeplinește vreo condiție esențială (de exemplu, nu este semnat de denunțator), el va putea constitui punctul de

plecare pentru efectuarea unor acte premergătoare, în vederea unei sesizări din oficiu (art. 224 alin. 1 C. pr. pen.).

În cazul în care organul de urmărire penală primește o informare anonimă, din care rezultă că a fost săvârșită o infracțiune, aceasta constituie un mod prin care, pe altă cale decât plângere sau denunț, a aflat de săvârșirea unei infracțiuni. Pe baza informării primite, organul de urmărire penală va putea, după cum există ori nu date suficiente, să efectueze acte premergătoare sau să înceapă urmărirea penală.¹⁾

Potrivit art. 224 C. pr. pen., organul de cercetare penală, în vederea sesizării din oficiu și a începerii urmăririi penale, poate efectua acte premergătoare. De asemenea, pot efectua acte premergătoare în vederea stringerii datelor necesare organelor de urmărire pentru începerea urmăririi penale și lucrătorii operativi din Consiliul Securității Statului, anume desemnați în acest scop.

Actele premergătoare, așa după cum rezultă din denumirea lor, preced începerea urmăririi penale și sînt efectuate anume în vederea acestei începerii. Ele au un caracter procedural penal și se efectuează în condițiile prevăzute pentru actele de urmărire penală.

Nu este exclusă posibilitatea de a se efectua acte premergătoare după ce urmărirea a fost începută, dar pentru alte fapte decît cele pentru care organul de urmărire penală a fost

încalcat.²⁾ (Exemplu urmărirea se efectuează pentru propagandă împotriva orînduirii socialiste, dar ulterior se descoperă împrejurări din care rezultă că făptuitorul a mai săvîrșit și un act de diversione, fapt pentru care, în vederea începerii urmăririi penale, se pot efectua acte premergătoare).

Organele de cercetare ale securității se pot sesiza din oficiu. Această sesizare se sprijină pe date sau informații privitoare la săvîrșirea unei infracțiuni. Aceste date și informații trebuie să fie însă verificate, de aici nevoia efectuării actelor premergătoare.³⁾

Cu ocazia controalelor efectuate la inspectoratele de securitate, s-a constatat că în multe cazuri s-a dispus începerea urmăririi penale fără o analiză și verificare temeinică a materialelor informative. Datorită acestui fapt s-a ajuns ca organele respective să fie nevoite în cele din urmă să facă propuneri, potrivit art. 249 C. pr. pen., în vederea scoaterii de sub urmărire a persoanelor cercetate.

Astfel, organele Inspectoratului de

1) A se vedea „Din practica de aplicare a legii. Probleme de drept ridicate de instanțele procuraturii în legătură cu Codul de procedură penală”, publicat în *Buletinul nr. 1/1968 al Procuraturii Generale a R. S. România*, problema 45.

2) A se vedea „Din practica de aplicare a legii. Probleme 47”, op. citate.

3) A se vedea „Noul Cod de procedură penală și Codul de procedură penală anterior, prezentare comparativă”, pag. 143.

securitate al județului Suceava au început urmărirea penală la data de 13 august 1969 împotriva numitului C.P., în vîrstă de 16 ani, elev de liceu, pentru săvîrșirea infracțiunii de complot.

La baza începerii urmăririi penale a stat o scrisoare a celui în cauză expediată la 13 august 1969 unui coleg de-al său, prin care îl încunoștința că ar face parte dintr-o grupare denumită „Fulgerul cruciaților“, înființată cu scopul de a bate pe unii tineri.

Din conținutul scrisorii rezulta că nu este vorba de o infracțiune contra securității statului, iar în urma cercetărilor întreprinse a rezultat că nici măcar nu exista o asemenea grupare și că numitul C.P. a vrut numai să se laude față de colegul său.

În urma acestui fapt, cel în cauză a fost scos de sub urmărire penală.

De asemenea, organele Inspectoratului de securitate al județului Gorj, fără o verificare temeinică a materialelor informative, au dispus începerea urmăririi penale la data de 30 iulie 1969, împotriva minorului G. V., în vîrstă de 13 ani și 6 luni, identificat ca autor al unei fițiuci cu conținut dușmănos, descoperită în urna de vot cu ocazia alegerilor din martie 1968. Cu toate că este greu de presupus că minorul ar fi conceput singur textul respectiv, mai mult, el nici nu avea posibilitatea să introducă fițiuca în urna de vot.

Pe de altă parte fapta minorului nu constituie infracțiune, deoarece la data comiterii acesteia, el nu avea

vîrsta de 14 ani pentru a răspunde penal (art. 50 și art. 99 Cod penal) și ca atare nu trebuia să se dispună începerea urmăririi penale împotriva lui.

Un alt caz în care nu s-au verificat în mod temeinic informațiile și s-a dispus cu multă ușurință începerea urmăririi penale este și acela de la Inspectoratul de securitate al județului Constanța. La data de 22 octombrie 1969, s-a dispus începerea urmăririi penale în cauza privind pe numita P.M. pentru săvîrșirea infracțiunii de propagandă împotriva orînduirii socialiste (p.p. de art. 166 alin. 2 Cod penal). În ce a constat fapta: cu un an în urmă, s-a primit o notă informativă, din care rezulta că P.M., în timp ce se afla la o petrecere, fiind sub influența alcoolului, a făcut unele afirmații denigratoare la adresa organelor de partid și de stat. Deși în nota informativă erau indicate o serie de persoane față de care numita P.M. a făcut afirmațiile respective, cele sesizate nu au fost verificate prin acte prealabile de urmărire penală, conform prevederilor Codului de procedură penală anterior sau prin efectuarea de acte premergătoare după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală.

De relevat este și aspectul că, deși s-a dispus, la 5 ianuarie 1969, urmărirea numitei P.M. prin mapă de lucru, pînă la data începerii urmăririi penale nu s-au întreprins nici un fel de măsuri informative, astfel că după nouă luni de la luarea măsurii de a fi lucrată informativ, în afara materialului inițial, alte informații nu au mai fost culese.

În cadrul actelor premergătoare se pot face investigații în scopul culegerii unor informații și date, precum și stabilirea unor elemente cu privire la săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală. Se pot asculta și persoane, dar nu se pot lua declarații de martor.

Persoanele audiate în faza actelor premergătoare nu au calitatea de martori și prin urmare nu le sînt aplicabile dispozițiile art. 85 C. pr. pen. referitoare la jurămint. Aceste persoane dau numai date, informații, lămuriri în scris sau verbal, în legătură cu un fapt care se presupune că s-a săvîrșit.¹⁾

În cadrul actelor premergătoare nu pot fi administrate probele și luate măsurile procesuale, pe care legea le condiționează, de începerea urmăririi penale, ca de pildă, reținerea, arestarea preventivă, aplicarea sechestrului asigurator etc.

Cu toate acestea, din practica muncii de securitate rezultă că, la o serie de inspectorate de securitate, în unele cauze se întocmesc acte de urmărire penală, fără a se dispune potrivit art. 228 al. 2 C. pr. pen. începerea urmăririi penale.

Astfel, în cauza privind pe C. M., organele de securitate ale județului Galați au audiat un număr de doi martori. De asemenea, organele Inspectoratului de securitate al județului Iași, în cauza privind pe R.C., au audiat un număr de șapte martori.

Considerăm că prin asemenea procedeu, pe lângă faptul că se încalcă prevederile Codului de procedură

penală, se consumă în mod inutil și un volum mare de muncă, deoarece în cazul în care se dispune începerea urmăririi penale, martorii respectivi trebuie audiați din nou.

Potrivit art. 224 al. 3 C. pr. pen., procesul verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.

Procesul verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare în vederea sesizării din oficiu și a începerii urmăririi penale, trebuie să cuprindă datele, informațiile mai semnificative, elementele culese și stabilite cu privire la săvîrșirea unei infracțiuni, care ar putea duce la începerea urmăririi penale.²⁾

Procesul verbal prin care se constată actele premergătoare poate servi ca mijloc de probă, dacă în conținutul său se arată fapte sau împrejurări de natură să contribuie la aflarea adevărului.

În cazul în care din actele premergătoare rezultă temeiuri pentru începerea urmăririi penale, se încheie un proces-verbal potrivit art. 228 al. 2 C. pr. pen., care constituie actul de începere a urmăririi penale.

În situația în care din actele premergătoare nu rezultă temeiuri pentru începerea urmăririi penale, dosarul se închide prin rezoluție.

Colone! G. ALEXANDRESCU

1) A se vedea „Din practica de aplicare a legii”, publicat în Buletinul nr. 2/1969 al Procuraturii Republicii Socialiste România și Ministerul Justiției, pag. 49.

2) A se vedea „Modele de documente utilizate mai frecvent în activitatea de urmărire penală” editate de C.S.S.-Dir. Inv. 1969.

DE PESTE HOTARE

● „Free Europe Committee Incorporated” din New York, care dirijează activitatea postului „Europa liberă” de la München, dispune în Europa de nouă filiale la Londra, Viena, Paris, Roma, Stockholm, Bonn, Berlinul occidental, Bruxelles, Atena. Filialele se ascund sub denumiri de institute sau firme comerciale fictive.

Una dintre acestea, „Intora”, din Viena-Mariahilf Webgasse 43, este condusă de Helmut Aigner și declară că se ocupă cu „cercetări de desfacere și piață”, prin sondaje ale opiniei publice. Sondajele născăz înșă teme politice și de spionaj din țările socialiste. „Intora” se interesează de tot ce care sosesc în Austria din țările socialiste în interes de serviciu, particular sau prin tranzit. Agenții „Intorei” țin legătura cu centrala, dînd informații telefonice care sînt înregistrate pe bandă, ori cu anchete scrise. Ziarul polonez „Stanisław Młodych” din 9 noiembrie 1969 dă unele amănunte cu privire la o astfel de anchetă.

Un chestionar „Intora” cuprinde întrebări înscrise într-un formular de 24 pagini, a care se interesează din ce țară provine și anchetat, adresa, vîrsta, starea civilă, studiile, profesia, religia, cu ce prilej se află în Austria, ce a văzut, ce-i place, ce-l preocupă mai mult (dragostea, securitatea, sănătatea, avansarea, libertatea, luxul, cîștigul substanțial, familia ș.a.); ce standard de viață are, cum apreciază situația economică din țara lui, dacă citește zărele, ascultă radio, se uită la televizor, ascultă posturi străine de radio, ce programe îl interesează mai mult (știri, muzică, sport, informații politice), dacă și ce

fel de aparat de radio are, cum apreciază programele din țară (interesante, plictisitoare), ce părere are despre programele „Europei libere”. Cel care ascultă „Europa liberă”, „B.B.C.”, „Vocea Americii” etc., este întrebă în ce limbă recepționează emisiunile, cit de des le ascultă, ce posturi prinde mai ușor.

Dacă persoana anchetată prezintă un anumit interes pentru firmă, ea este invitată la o colaborare permanentă.

● În emisiunea pentru străinătate din 20 noiembrie 1969, agenția TASS a transmis declarațiile fostului transfug Ivan Mihcev, la o întîlnire cu ziariștii, ce a avut loc la Moscova. Ivan Mihcev — arată agenția TASS — a fost lucrător la Studioul jurnalelor cinematografice de actualitate și a rămas la Londra cu doi ani în urmă, cu intenția de a se stabili în Occident. Serviciul de spionaj englez a încercat să-l recruteze pentru acțiuni antisovietice, în care sens, la început, el a fost dat în grija unui oarecare mister Charles, despre care ulterior s-a aflat că se numește în realitate Wantwort. Wantwort l-a intimidat pe emigrant, cerîndu-i „să nu iasă nicăieri pentru a evita o răpire”. Mihcev declară că, nedorînd să se pună în slujba spionajului, a fost nevoit să lucreze ca măturător, să spele vasele, sau să presteze muncă de îngrijitor la restaurantul „Dochestern”.

● Revista mexicană „Siempre” a publicat la 29 octombrie a.c., un articol prin care denunța activitatea de spionaj a agenților C.I.A. în Bolivia și Peru. Sub falsă identitate, agenții C.I.A. s-au stre-

curat în armata boliviană și în alte instituții, pentru a torpila măsurile pe care guvernul bolivian le-a luat în ultimul timp, prin naționalizarea companiei americane de petrol „Bolivian Gulf Oil” și altele.

Mănevre similare fac agenții C.I.A. și în Peru, unde guvernul a naționalizat compania yankee „Internațional Petroleum” sau a lovit în interesele americane prin reforma agrară.

● La universitatea din Copenhaga (Danemarca) a fost descoperit un sistem de ascultare, instalat încă din anul 1963, care servea pentru a intercepta discuțiile studenților și ale cadrelor didactice. Rectorul și studenții au rămas mirați de acest procedeu și au protestat. Dar, în același timp, au mai fost descoperite, în diferite orașe ale țării, alte șase centre de ascultare, puse în stujă spionajului american și vest-german.

● Dintre avioanele americane de spionaj, cel de tipul SR-71, construit din titaniu, este în măsură să zboare timp de o oră cu viteză supersonică la altitudinea de 36 000 de metri. Acest avion depășește performanțele lui U-2, folosit în diferite misiuni.

Pentru recunoaștere este folosit și EC-121 a cărui viteză nu depășește 532 de kilometri pe oră, iar plafonul maxim e de 7 500 metri. Acest avion are în echipaj 31 de oameni și șase tone de echipament tehnic, pentru a putea executa misiuni de ascultare. Spre a nu fi detectat de stațiile radar, zboară la mică altitudine.

● John Le Carré, autorul cărții „Spionul care venea din frig” (ce a atins un tiraj de 17 milioane exemplare), a declarat într-un interviu pentru revista „L'Express” că „un scriitor este deja un fel de spion”, iar despre spionii în sine își menține părerea că „spionul trebuie să fie brațul sting al statului”.

● Pe lângă Institutul de apărare a industriei din Tokio a luat ființă o școală particulară specială de spionaj. Primii 50 de elevi, trimiși de diferite companii, sînt întreținuți pentru a învăța să descopere secrete de fabricație la diferite firme, sau să descopere pe aceia care ar căuta să fure secretele firmei pentru care lucrează.

La Tokio există în prezent 380 de agenții și birouri de detectivi, în cadrul cărora lucrează, pentru descoperirea secretelor diferitelor firme, 10 000 de oameni.

Industriașii japonezi pierd anual milioane datorită faptului că spionii vin și secretele de fabricație la bursa neagră.

● Cea de-a 35-a Adunare generală a Interpol-ului s-a ținut în luna octombrie 1969 la Ciudad de Mexico. Pe agenda întâlnirii și în discuții problema principală a fost lupta împotriva traficului și a consumului de stupefiante. S-au mai discutat probleme ale furturilor din hoteluri, escrocheriilor, furturilor de antichități, obiecte de artă, ale criminalității, falsificării de bani și altele.

Adunarea generală a ales Comitetul executiv al Interpol-ului care are ca președinte pe Paul Denkopf (R.F.G.).

SATELIȚI SPIONI

Lansarea sateliților artificiali ai Pământului și a navelor cosmice a deschis noi și neprevăzute posibilități de cunoaștere a fenomenelor naturale extraterestre, dar, în același timp, și posibilități de mai bună cunoaștere a unor fenomene ce se produc pe bătrîna Terra. Eforturile materiale și umane depuse pînă acum au dus la însemnate rezultate, dar au

trădat și anumite interese ce depășesc chemarea la folosirea Cosmosului în scopuri pașnice și la înțelegerea între popoare.

Cursa în spațiul cosmic vizează, potrivit numeroaselor surse străine, și o mai bună asigurare militară a protagoniștilor. În cadrul unui asemenea plan desigur cercetarea potențialului adversarului, amplasarea mijloacelor teh-

nice proprii în condiții optime, preintimpingarea asigurării unor succese și a unor acțiuni în defavoarea celorlalți intră în calculele curente privind zborurile cosmice.

De cîțiva ani nu mai constituie un secret faptul că printre misiunile cosmice ce se înscriu în anumite programe, un loc important îl ocupă și misiunile de spionaj ori de

diversiune. Pledînd pentru multiplicarea eforturilor S.U.A. în cercetarea spațiului cosmic, specialistul în astronautică Clark S. Abt preconiza un vast program în zece puncte destinat a împiedica alte state de a depăși realizările S.U.A. El prevedea distrugerea sau avariarea sateliților pe bazele de lansare sau pe orbită, neutralizarea sau avertizarea lor forțată, brucerea legăturilor radio cu pămîntul sau între navele cosmice.

Cercetările cosmice în scopuri militare au căpătat prioritate în planurile americane, cheltuielile pentru acestea fiind prevăzute să crească de 6,5 ori în 1970, în raport cu 1962, în timp ce cheltuielile pentru cercetări nemilitare au început să scadă după anul 1967.

În principiu, orice aparat lansat în Cosmos poate fi dotat cu mijloace de cercetare militară asupra Pămîntului sau asupra unor aparate lansate. În S.U.A. programul militar de observare prin sateliți a început în anul 1960, după patru ani de pregătire, cu proiectul Midas (Missile Defense Alarm System) specializat în detectarea rachetelor intercontinentale ale Uniunii Sovietice și R. P. Chineze. Măsurînd razele infraroșii emise de rachete, se poate determina traiectoria acestora și comunica centrelor de ripostă instalate pe sol, mai bine decît instalațiile clasice de radar. În 1961 a fost inaugurată seria Samos. În funcție de situația internă-țională și de presupusa activitate militară a adversarilor probabili, sînt lansați săptămînal diferiți sateliți de spionaj care gravitează de la cîteva zile la un an în jurul obiecti-

velor de studiat. Cea mai mare parte dintre aceștia dispun de camere de televiziune și de emițător radio care permit capsulei, interogată de la bazele de ascultare, să transmită observațiile făcute. Prin recucerarea sateliților se obțin însă date și mai prețioase. Recuperarea capsulelor cu ajutorul avioanelor a intrat deja în practică, iar în caz că nu pot fi recuperate se autodistrug pentru a nu cădea pe teritoriul străine. În anul 1963 a început seria proiectului Vela în cadrul căruia sînt lansați cîte doi sateliți o dată pentru a capta undele de radiații ce apar în timpul exploziilor nucleare ale statelor străine. În prezent opt asemenea capsule Vela se află pe orbită, supraveghînd exploziile nucleare ce ar putea avea loc.

Se vorbește de un model nou de satelit pentru spionaj care ar fi o sinteză a ultimelor perfecționări. În afară de misiuni fotografice obișnuite, prin care pot fi sesizate obiective terestre de mici dimensiuni, acest nou satelit ar dispune de posibilități de ascultare ce ar înlocui centrelor instalate în bazele terestre. Situat deasupra unei capitale sau baze militare străine, prin „urechile” perfecționate poate să recepționeze misiunile date navelor, avioanelor sau trupelor terestre și apoi să le transmită centrelor de prelucrare.

În planurile americane de lansare a sateliților pentru scopuri militare sînt prevăzute, începînd din 1960 pînă în anul 1975 sute de lansări din care unele direct cu scop de spionaj: Samos-117, Midas-123, Transit-114 (radio-ghidaj) și avertizare a submarinelor și avioanelor cu rachete), Advent-26 (radio-

comunicații pentru forte armate terestre, aeriene, navale), Nimbus și Aeros (recunoașteri meteo) — total 77, Bambi-72 (contra rachetelor balistice), Saint-86 (identificarea și distrugerea sateliților inamici), Dyna-Soar-24 (atacarea obiectivelor terestre). Mai sînt și alte planuri ca Rover (rachetă cosmică nucleară) și unele încă neanunțate.

Pentagonul folosește o întreagă armată de savanți și tehnicieni pentru cercetări în domeniul folosirii militare a tehnicii cosmice și are la dispoziție sute de milioane de dolari pentru elaborarea de noi mijloace.

Căutările pentru realizarea unui satelit de spionaj cu posibilități multiple sînt completate prin experiențe de folosire a navelor cosmice locuite de oameni în aceste scopuri. Proiectul Titan III, care va începe în anul 1970, prevede lansarea pe orbită a unei nave cosmice în care echipajul de doi cosmonauți, ce observă din navă timp de o lună, să poată fi înlocuit succesiv pînă la terminarea unor misiuni mai îndelungate.

Bazele de lansare de sateliți în scopuri militare de la Vandenberg (California), Cape Kennedy și altele sînt completate cu baze de recepționare și recuperare aflate pe teritoriul S.U.A. sau în alte zone ale globului, unde S.U.A. au pătruns după al doilea război mondial. Rezultatele acestor acțiuni de spionaj sînt interpretate la statul major al Agenției Securității Naționale, amplasată în mijlocul pădurilor din statul Maryland.

„SOCIETATEA ACADEMICĂ ROMÂNĂ”

În 1957, un grup de intelectuali din emigrația reacționară română, împreună cu câțiva preoți greco-catolici, care au refuzat să se întoarcă în țară, au înființat „Societatea Academică Română” (S.A.R.), cu pretenții de organizație culturală și științifică a românilor „din exil”.

Prin polarizarea intelectualilor români în jurul S.A.R. și dirijarea activității acestora, elementele reacționare preconizau crearea unei organi-

zații cu un potențial propagandistic superior celorlalte organizații ale fugarilor, capabilă să întreprindă acțiuni de diversiune ideologică. Prin prezența preoților greco-catolici în organizație, elementele reacționare și-au asigurat și sprijinul, atât moral, cât și material, al Vaticanului. Astfel, inițial, cheltuielile de organizare a congreselor și de „reprezentare” erau suportate din fonduri ale Vaticanului. Concomitent cu înființarea S.A.R., Vaticanul a intervenit pe lângă guvernele unor țări occidentale (R. F. a Germaniei, Italia, Franța, Spania) să acorde atenție și ajutor activității desfășurate de această organizație.

Se remarcă faptul că în acea perioadă, punind la dispoziția S.A.R. serioase mijloace materiale și influența de care dispune în rîndul unor țări occidentale, Vaticanul nu a căutat să combată cultura, tradițiile și obiceiurile poporului nostru. Dimpotrivă, a fixat drept scop al societății „apărarea valorilor culturale românești dincolo de Cortina de fier și promovarea ei peste hotarele țării”. În schimb, și-a intensificat activitatea împotriva regimului din țară.

Primul comitet de conducere al S.A.R. a fost format din elemente anticomuniste inveterate: preotul greco-catolic Octavian Birlea, președinte, Alexandru Gregorian, profesor universitar, secretar general, legionarul Mircea Popescu, secretar, Teodor Onciulescu, casier, Gh. Carağața, lector de limbă română la Universitatea din Florența și Gh. Popinceanu, profesor, ambii cenzeni.

Statutul organizației prevede că

membru al S.A.R. poate fi oricare român „din exil“, indiferent de concepțiile sale politice sau de profesia avută, cu condiția să activeze pe tărîm cultural sau științific.

Societatea este împărțită pe secții (istorie, filozofie, teologie, drept și economie politică, filologie, istorie literară, literatură și artă, științe), fiecare secție avînd un președinte ales pe timp de trei ani. Anual, se ține un congres, în care se dezbate teme dinainte pregătite și se fac comunicări pe linie științifică.

În cei doisprezece ani de activitate, în cadrul congreselor S.A.R. au fost dezbătute teme, cum ar fi : „Cultura și libertatea“, „Unitatea națională și comunitatea europeană“, „Angajament și responsabilități“, „Cultura generală și originalitatea națională“, „Istoria și libertatea“ etc. La diverse perioade, dar mai ales după congrese, asociația tipărește „Revista scriitorilor români“.

Deși conducerea S.A.R. vehiculează, în toate ocaziile, ideea că menirea ei nu este să facă politică, sub fațada științifică, de altfel mai mult mistică, se ascunde caracterul ei de organizație anticomunistă, dușmănoasă regimului din țara noastră.

O parte dintre membrii S.A.R., printre care Mircea Popescu, Petre Vălimăreanu, preotul Vasile Boldeanu, Ștefan Teodorescu, I. V. Emilian, preotul catolic Vasile Zăpîrtan, toți legionari, au acționat asupra unor intelectuali români, plecați temporar în străinătate, în vederea prelucrării lor ideologice sau pentru a-i determina să nu se mai întoarcă în țară. De asemenea, au făcut presiuni și au

amenințat pe unii emigranți români cu renume în Occident (Perlea, Adameșteanu, Celibidache, Coșeriu ș.a.) să nu viziteze România.

De la începutul activității lor, membrii S.A.R. au căutat să se erijeze în reprezentanți ai culturii românești, ignorînd însă ceea ce s-a realizat în țară, în acest domeniu. Preotul O. Birlea, președintele S.A.R., afirma la congresul din 1967 : „Prin propaganda și lucrările S.A.R. să demonstrăm că adevărata cultură românească se dezvoltă în afara granițelor țării. Numai cultura promovată de emigranții români are valoare, deoarece este liberă și continuă tradițiile vechii culturi românești, în timp ce cultura din România este dirijată de P.C.R.“

Trebuie reliefat că, în primii 6—7 ani, congresele S.A.R., pe lângă sprijinul material al Vaticanului și al autorităților din țara gazdă, s-au bucurat și de atenția unor personalități occidentale, desigur la solicitările și insistențele Vaticanului. Printre acestea au fost : Robert Schumann, președintele Adunării Parlamentare Europene, John Edwards, președintele Adunării Consultative a Consiliului Europei, lordul Anderson, fost subsecretar de stat englez, Ugo Sola, fost ministru al Italiei la București, Joseph Angeloz, rectorul Universității din Strasbourg, precum și mulți preoți și episcopi mobilizați de Vatican.

Politica externă promovată de statul român în ultimii ani, caracterizată îndeosebi prin dezvoltarea relațiilor cu țări cu regimuri diferite, pe baza respectării suveranității, independenței, egalității în drepturi, avantajului reciproc și a neamstecului în trebu-

rile interne, a produs derută și o stare de neliniște în rindul conducătorilor și a unor membri ai S.A.R.

Ca urmare, la început s-a constatat o schimbare de poziție, caracterizată printr-o „neglijare” de către Vatican și o dată cu aceasta și de către țările occidentale amintite, a intereselor S.A.R., îndeosebi în ceea ce privește acordarea de fonduri. În decembrie 1968, preotul Octavian Birlea a comunicat membrilor S.A.R. că trebuie să demisioneze. El a precizat ulterior, într-o discuție cu comitetul, că demisia sa a fost determinată de sugestiile Vaticanului și a intervenției personale a Papei, care i-a explicat că nu mai poate accepta ca un membru al clerului catolic să conducă o societate anticomunistă, „tocmai acum, când Biserica catolică face tot posibilul pentru a realiza o apropiere și a ajunge chiar la unire cu Biserica din Răsărit”.

În acest an, congresul S.A.R. urma să aibă loc în S.U.A., ceea ce implica însă probleme serioase de ordin financiar. Membrii conducerii societății au obținut din partea autorităților americane și a unor virfuri din emigrația română din S.U.A. doar localul pentru desfășurarea lucrărilor, nu și banii necesari deplasării lor la New York. Aceasta deoarece Vaticanul, M.A.E. și alte instituții din Italia, care în trecut le acordau fonduri importante, n-au sprijinit în acest an, în nici un fel, organizarea congresului. Mai mult, D. Adameșteanu, deși ar fi fost dispus să preia postul de președinte al S.A.R., a trebuit să renunțe, deoarece, ca cetățean și funcționar superior al statului italian (este profesor la o universitate italiană) a trebuit să ac-

cepte „recomandările” Ministerului Instrucțiunii Publice, forul său superior, de a nu accepta alegerea sa ca președinte, întrucât ar contraveni principiului dezvoltării bunelor relații dintre România și Italia, S.A.R. fiind o organizație a emigrației române.

Legionarul Mircea Popescu, secretarul general al S.A.R., este de părere că refuzul autorităților italiene și al Vaticanului de a mai acorda fonduri organizației se datorește atât dezvoltării relațiilor italo-române, cât și intențiilor Vaticanului de a-și îmbunătăți relațiile cu România. În rindul unor preoți români greco-catolici se fac diverse speculații în legătură cu aceasta, că Vaticanul ar încerca să pună în discuție, cu autoritățile din România, legalizarea Bisericii greco-catolice.

La înrăutățirea situației S.A.R. a mai contribuit și demisia lui Teodor Onciulescu, casier, care, în calitate de funcționar de stat italian (și de agent al organelor italiene), a constituit până atunci o garanție pentru Vatican și autoritățile italiene în privința folosirii fondurilor.

Trebuie menționat că în ultima perioadă sînt tot mai mulți emigranți români, cu prestigiu în lumea culturală și științifică din Occident, care manifestă o poziție realistă și mult interes față de ceea ce se întîmplă în țară, față de realizările obținute în diverse domenii de activitate.

De exemplu, M. Eliade, apreciat în cercurile competente ca unul dintre marii orientaliști din lume, în prezent șef de catedră la Universitatea din Chicago (S.U.A.), a afirmat că stimează mult politica țării noastre și că toate hotărârile luate în dome-

niul politicii externe i se par logice și eficace pentru dezvoltarea țării și creșterea prestigiului ei internațional. De asemenea, mulți intelectuali din emigrația română ne-au vizitat țara și au popularizat ei înșiși schimbările petrecute în viața poporului nostru sub regimul socialist.

Cu toate acestea, unele elemente reacționare din rîndul membrilor S.A.R., îndeosebi legionari, continuă să desfășoare activitate ostilă regimului nostru și să canalizeze activitatea societății potrivit intereselor lor. În acest sens se remarcă grupul format din Nicoară Beldiceanu, Manole Bogdan, Grigore Filiti, Mihai Korne.

Deși s-a stabilit ca tema congresului S.A.R. din acest an să fie „Cultura românească în lume“, grupul respectiv a cerut ca la congres să se abordeze și „problema legăturilor pe care le au unii membri S.A.R. cu autoritățile române și a celor care au vizitat România în ultimii ani“.

Grupul amintit a criticat cu asprime pe membrii S.A.R. care întretin legături cu țara sau cu reprezentanții statului nostru în străinătate, cerînd conducerii societății să pună în discuția congresului o astfel de „atitudine reprobabilă“.

Tot acest grup a redactat și răspîndit în rîndul membrilor S.A.R. un „apel“, în care propune excluderea din rîndul societății a persoanelor care au vizitat România ca invitați oficiali sau au făcut declarații în favoarea regimului, precum și a celor ce colaborează cu țara noastră.

Pentru a feri conducerea S.A.R. de „surprize“, același grup propune ca

la congres să se hotărască introducerea în statutul organizației a unei prevederi, potrivit căreia, persoanele care colaborează cu organele și instituțiile din România să nu poată alege sau să fie alese în conducerea S.A.R.

Desigur că cei din conducerea societății, „siliți fiind de opinia majoritară“, au fost de acord cu o asemenea completare. Dar, tocmai acest amendament la statut crează dificultăți și mai mari în alegerea organelor de conducere, în special acum, cînd în cadrul S.A.R. s-a instalat deja un curent centrifugal. Astfel, O. Birlea s-a angajat la postul de radio al Vaticanului al cărui regulament de funcționare interzice angajaților săi să facă parte din organizații politice sau de alt gen, care desfășoară activitate potrivnică unui stat sau altul. Ca urmare, societatea a rămas fără președinte și nici nu se întrevăd perspective pentru găsirea unui corespunzător ca prestigiu, „loialitate“ și dornic să ocupe un asemenea post. Mircea Eliade, care este socotit corespunzător, refuză categoric să candideze, sub pretextul că președintele trebuie să fie „cineva“ din Europa, unde trăiesc majoritatea membrilor organizației.

Recent, M. Popescu, Bruno Manzoni și Mihai Korne, cei mai activi și, în același timp, cei mai reacționari conducători ai S.A.R., au încercat convocarea unei ședințe cu caracter organizatoric, însă ceilalți membri din conducere au anunțat că nu pot participa, invocînd motive de boală sau unele însărcinări neprevăzute.

Societatea Academică Română se găsește în prezent într-o vădită criză organizatorică.

»CICERO«

(SAU CE ÎNSEAMNĂ MICILE DEFECTIUNI ÎN REALIZAREA UNUI PLAN EXCEPȚIONAL)

Cazul „Cicero“, unul dintre cele mai enigmatice și fascinante cazuri de spionaj din timpul celui de-al doilea război mondial, a început, practic, în aprilie 1941; adică exact cu 31 de luni înainte ca micul valet albanez al ambasadurului englez din Turcia să bată la ușa lui Albert Jenke, primul secretar al Ambasadei germane de la Ankara.

Întărirea dispozitivului ofensiv german din Bulgaria și România determinase atunci guvernul turc să ia unele decizii de extremă importanță. Cele 37 de divizii germane, dintre care cinci blindate și patru mecanizate, ce se găseau în acel timp masate în Bulgaria și în sudul României, i-au determinat pe guvernanții turci ca, la 18 iunie 1941, cu binecuvântarea tacită a guvernului britanic, să încheie un pact de prietenie cu Germania nazistă. Pactul permitea Turciei să rămână „neutră“.

Turcii însă, neacordînd multă încredere noului aliat — și nevoind să întoarcă complet spatele englezilor — au conceput, încă din 1941, un plan machiavelic. Planul se sprijinea direct pe activitatea serviciului secret turc și urma să fie pus în mișcare numai într-o anumită situație. El constituia un joc dublu, potrivit căruia Turcia trebuia să iasă oricum bine la sfîrșitul războiului.

Locotenent-colonel M. BOZIANU

Începînd din anul 1942, înaintarea forțelor naziste fusese oprită pe frontul de est de către Armata Sovietică. Aceasta trecuse chiar la ofensivă. Guvernării și statul major al armatei turcești dădeau semne de neliniște, temîndu-se că aliații și, în primul rînd, Uniunea Sovietică, nu le vor ierta pactul de prietenie cu Germania hitleristă. Această neliniște s-a accentuat și mai mult în cursul anului 1943, cînd succesele Armatei Sovietice împotriva inamicului erau din ce în ce mai mari, cînd pe frontul din Africa de Nord, Germania hitleristă fusese învinsă, cînd partidele comuniste din România, Bulgaria, Polonia etc. pregăteau popoarele acestor țări pentru lupta deschisă împotriva hoardelor naziste.

În acest moment, din culisele spionajului, intră în scenă un mic și enigmatic albanez, care va primi numele convențional „Cicero“ și care a dat naștere uneia dintre cele mai controversate acțiuni de spionaj ale secolului nostru.

Vom arăta, pe scurt, cum era prezentată această operațiune de spionaj pînă acum cîva timp — se pare din surse exclusiv engleze. (De altfel, versiunea a fost preluată și de noi, din literatura de specialitate, pentru a exemplifica unele lecții și materiale). Apoi vom relata și actuala versiune, care circulă — după ce și-au spus cuvîntul și organele de spionaj ale fostului al III-lea Reich — cu argumentele respective, pentru a putea desprinde concluzia, probabil, cea mai apropiată de realitate.

În noaptea de 25 octombrie 1943, ora 22, un om de talie mică, înfășurat într-un impermeabil de culoare închisă, suna la ușa lui Albert Jenke (prim secretar al Ambasadei Germaniei de la Ankara) care locuia în incinta ambasadei. Jenke,

cu politețea dictată de profesia sa, îl primește pe ciudatul vizitator și, după numai cîteva minute de conversație, își dă seama că omul respectiv poate face obiectul atenției unui alt funcționar al ambasadei. Se scuză un moment și telefonează atașatului aceleiași ambasade, Moyzisch, căruia îi cere să vină imediat la „Alman Koy“, sediul Ambasadei germane. Cînd sosește, acesta este pus în contact cu enigmaticul personaj, care, într-o franceză perfectă, spune că este valetul personal al ambasadorului britanic la Ankara, Sir Hugh Knatchbull-Hugessen și că este dispus să vîndă nemților secretele deținute de patronul său.

Moyzisch rămîne un timp pe gînduri. Apoi, înțelegînd importanța ofertei, spune că este dispus să trateze această afacere. Întrucît putea fi vorba de un mistificator, germanul acceptă numai sub rezerva de a plăti secretele furate după o verificare riguroasă a lor. Enigmaticul individ aprobă condiția atașatului german și adaugă: „În seara de 28 octombrie, ne întîlnim la capătul străzii centrale din vechiul cartier, în stînga străzii Ulunsuaydam. Voi aduce o casetă format „Leica“, cu 34 cadre de documente ale ambasadei. Dumneavoastră imi veți da pentru aceste fotografii de documente 20 000 lire sterline. Ulterior, dacă vă va conveni, eu vă voi mai aduce și alte casete cu fotografii de documente, pe care voi cere cîte 15 000 lire sterline“.

După cîteva ore, o telegramă cifrată, conținînd propunerea de mai sus, ajungea la Berlin. Walter Schellenberg, unul dintre șefii serviciului de informații al S.S., după ce l-a consultat pe Himmler, a dat următorul răspuns: „Da, o acceptăm, întrucît acela va fi plătit, din cîte am înțeles eu, după verificarea materialu-

lui ce ni-l vinde. De aceea, nu riscăm mult“.

La 31 octombrie 1943, documentele obținute de la „Cicero“ au ajuns la Berlin. Ele conțineau corespondența strict secretă a ambasadorului englez cu Ministerul de Externe din Londra. În corespondență era vorba despre evoluția raporturilor dintre Turcia și Anglia și dintre Anglia și U.R.S.S. În plus, era redată lista completă a materialului de război trimis de S.U.A în U.R.S.S. și, în fine, considerațiile ambasadorului asupra rezultatelor conferinței miniștrilor afacerilor externe, Cordell-Hull, Eden și Molotov, ce avusese loc la Moscova, la începutul lunii octombrie 1943.

Impresionat de acest „material“ de valoare deosebită pentru interesele Germaniei hitleriste, Schellenberg a dat dispoziție să fie transportate la Ankara, cu un avion special cele 20 000 de lire sterline și să fie înmânate „agentului“. Munca cu „Cicero“ a fost continuată și dezvoltată, el furnizând numeroase pelicule de documente secrete pentru care a primit în schimb suma de 500 000 lire sterline. Numai că, în afară de primele 20 000 lire sterline, toate celelalte erau false. Erau sterline prevăzute în cadrul „Operațiunii Bernardt“ *).

Această muncă a fost continuată pînă în martie 1944, cînd „Cicero“ dispare — împreună cu toți banii primiți — fără a mai putea fi găsit nici pînă în prezent, cu toate eforturile făcute de Intelligence-Service.

Lucrul cel mai important — și sîn-

*) „Operațiunea Bernardt“ a fost o acțiune elaborată de spionajul german pentru a dezechilibra economia și finanțele engleze. Ea prevedea inundarea pieței Marii Britanii, a coloniilor și domeniilor ei, a țărilor cu care întreținea legături economico-comerciale, cu lire sterline false, fabricate în Germania hitleristă.

tem încă la prima versiune — constă în faptul că nemții au plătit cu bani falși informații reale, de importanță excepțională, cărora însă nu le-au dat crezare, cu toate insistențele lui Schellenberg, care parcă intuise adevărul. Prin „Cicero“, ei intrașeră în posesia unor amănunte privind operațiunea „Overlord“ (debarcarea aliaților în Normandia), aflau despre informările făcute de Ministerul Afacerilor Externe al Angliei către ambasadorii săi, referitoare la rezultatele Conferinței de la Teheran etc. Informațiile erau de o deosebită valoare, dar nu au fost luate în considerație...

Pe baza literaturii recent apărute, precum și a unor investigații întreprinse de oameni de specialitate, vom reda și o a doua versiune, care prezintă faptele sub o altă lumină, astfel încît întreaga acțiune „Cicero“ capătă o fizionomie nouă.

Astfel, „Cicero“, identificat prin cetățeanul de origine albaneză Eli-aza Bazna, născut la Skoplje, a comis unele greșeli în colaborarea cu nemții. Aceste greșeli i-au pus sub semnul întrebării întreaga sa activitate, determinînd neîncrederea germanilor în sursa ambasadei lor de la Ankara.

Pentru a justifica ura sa împotriva englezilor, „Cicero“ povestise lui Moyzisch, că un englez în stare de ebrietate îi ucisese tatăl, în timpul primului război mondial, la Istanbul. Față de un agent al nemților însă, prin care era verificat, „Cicero“ afirmase că tatăl său ar fi fost ucis de un cetățean englez, în Albania, cu ocazia unei partide de vînătoare. Era, deocamdată, un mic semn de întrebare, care nu a scăpat însă meticulo-sului sistem german de informații.

„Cicero“ mai afirmase față de diplomatul german că nu cunoaște lim-

ba engleză. În această situație, se pune întrebarea cum era posibil ca el să fotografieze numai documente politico-militare de extremă importanță și nici măcar o singură notă administrativă sau vreun raport asupra treburilor financiare ale ambasadei?

O a treia ciudățenie: „Cicero“ explicase foarte amănunțit cum proceda pentru a procura documentele. În fiecare seară, la ora 21, el prepara pentru ambasador, la cererea acestuia, un somnifer ușor, dat fiind că șeful ambasadei suferea de insomnie. Imediat, în timp ce aranja hainele patronului său, îi sustrăgea cheia de la casa de fier și — în 25-30 de minute — o deschidea, lua documentele, le fotografia cu un aparat „Leica“, le pune la loc și, când la 21,30 agentul Intelligence Service-ului efectua rondul său de control, totul părea în ordine.

Ei bine, tehnicienii cei mai experimentați, mai abili și mai rapizi din serviciul secret german, chemați să efectueze aceleași operațiuni cu cele ale lui „Cicero“, în condiții identice de spațiu, timp și dificultăți tehnice, au avut nevoie de minimum 50 de minute.

Un alt mare semn de întrebare s-a mai pus atunci când, pe una din fotografii a apărut capătul unui deget gros. Or „Cicero“ susținuse întotdeauna că lucra singur în această acțiune. El spusese că deschidea dosarele pe podea, concentra asupra lor lumina unei lămpi puternice de birou și cu „Leica“ la ochi, ținut cu ambele mâini, făcea fotografiile de la circa un metru distanță (adică distanța minimă ce-i permitea acel tip de obiectiv).

S-a încercat să se explice că, cu acel prilej, „Cicero“ fotografiase cu o singură mână, iar cu cealaltă ținea dosarul, cu toate că poziția ar fi fost inexplicabil de incomodă. Dar dându-

se spre verificare, s-a dovedit că nici cei mai buni fotografi germani nu reușeau să facă cu o mână fotografii de documente atât de reușite ca cele ale lui „Cicero“, întrucât aparatul ținut într-o singură mână le „tremura“ și fotografiile rezultate erau mișcate.

Deci, dacă „Cicero“ ținea cu două mâini aparatul de fotografiat, de unde apăruse cea de a treia mână de la care, involuntar, fotografiase capătul unui deget care ținea documentele? Era evident că Eliaza Bazna (sau cum se cheamă el în realitate) nu lucra singur. Asemenea „ciudățenii“ mai sînt citate în materialele recent apărute, dar ne oprim numai la cele mai sugestive.

Se pare că Schellenberg a rămas impresionat de aceste descoperiri, făcute de tehnicienii săi, fiindcă era convins că fotografiile trimise de „Cicero“ la Berlin erau făcute după originale și deci era exclusă posibilitatea ca această acțiune să fi fost pusă la punct de serviciul de dezinformare englez, dacă acesta ar fi urmărit să deruteze statul major german. Dar părerea aceasta nu a fost împărtășită de șefii lui direcți și de conducătorii Germaniei naziste. De aceea, informațiilor furnizate de „Cicero“ nu li s-a dat crezare.

Am văzut greșelile făcute de „Cicero“, pentru care nemții nu au luat în considerare informațiile lui.

Dar cine avea oare interes ca informații reale să ajungă în mâinile Germaniei naziste? La toate cele de mai sus, toate argumentele duc spre o singură concluzie.

Voind să intre în tratative cu aliații, guvernanzii turci nu doreau totuși să le întoarcă definitiv spatele nemților, cu care aveau un pact de prietenie în vigoare. De aceea, au recurs la stratagema elaborată încă în 1941 de serviciul secret turc. Pen-

tru a nu compromite, printr-o poli-tică filogermană deschisă, tratativele de apropiere care se duceau cu en-glezii, serviciul secret turc a trans-format pe unul dintre cei mai abili agenți secreți ai săi într-un modest valet albanez.

În realitate, la căderea nopții, „Ci-cero“ trebuia numai să deschidă o fereastră de la locuința ambasadoru-lui, pentru ca trei, patru sau poate chiar cinci agenți secreți turci să efec-tueze, cu adevărat în 30 de minute, ceea ce el afirma că ar fi făcut singur.

Această concluzie este susținută de două argumente importante. Ni-ciodată sterlinele false primite de „Ci-cero“ nu au apărut în circulația mo-netară mondială. De aici se poate de-

duce că „Cicero“ era un om legat de spiritul datoriei și al onoarei în ser-viciu și că predase toți banii obținuți de la nemți.

Celălalt argument este dat de foto-grafia care, în august 1956, i-a fost fă-cută pe o stradă din Ankara lui Eli-aza Bazna, fără ca el să se opună. Ulterior, același Bazna a fost foto-grafiat în frac la o recepție. Când însă serviciul secret englez a cerut celui turc să identifice și să aresteze pe acest Bazna, ce se lăsa fotografiat pe străzile Ankarei, „Cicero“ alias Bazna a dispărut fără urme și ser-viciul secret turc a recunoscut față de cel englez — cu care de altfel „coo-perează“ în cadrul N.A.T.O. — ca-rența sa în a descoperi elementul.

CURS DE PREGĂTIRE

În multe unități centrale și teritoriale de securitate s-au organizat cursuri de pregătire de luptă a ofițerilor și subofițerilor.

O corespondență sosită recent la redacție, însoțită de fotografia de mai jos, ne informează despre deschiderea unui astfel de curs la Inspectoratul de securi-tate Dolj. Din cuprinsul scrisorii rezultă atât grija manifestată de conducerea inspec-toratului de a asigura condiții cât mai bune desfășurării programului cât și hotărîrea manifestată de cursanții primei serii de a obține rezultate foarte bune la toate cate-goriile de pregătire.

Redacția subscie la urarea făcută organizatorilor și cursanților de către semnatarii corespondenței (căpitan O. Ciurlău și locotenent-major O. Ungherea), ca această activitate să fie încununată de un succes deplin.

INSTANTANEE...

Un local din Braşov. Decor ambiant. E încă o oră matinală. De la o masă o voce insistentă :

— Ospătar, încă una, una mică.
(Face cu ochiul).

— Vineee...

— Am zis, încă una.

— Poftiți. Cu asta se face...

— N-ai grijă. Dumneata nu iei una mică ?

— Sint în timpul serviciului. Mă vede responsabilul.

— Ași, parcă eu nu sint ? Dar mă respect !

— Încă una și gata.

— Și-apoi plata, că plecați ?

— Cum să plec ? Știi că ești bine ! Abia m-am ambalat. Și-apoi pînă la trei mai e ! Sfirșit de program, știi ! Mai adă una pe chestia asta !

— Allo ! tovarășu... nu plățiți ?

— Ce, ce să... să plătesc ?

— Băutura și mîncarea.

— Maestrul nu face una ca asta
Maiorul Csergö nu plătește. Îmi fac

cont personal la dumneata. E bine ?

— ! ? !

După cîteva săptămîni de la această „întîmplare“, Consiliul de onoare al ofițerilor, de la inspectoratul de securitate Braşov, a hotărît retrogradarea pe timp de un an a lui Csergö Alexandru, de la gradul de maior la gradul de căpitan.

* * *

Galăți. Într-un autobuz de pe linia 2 :

— Hai mai în față să-ți spun o chestie.

— Ți s-a întîmplat ceva ?

— Nu frate. Nu mie.

— M-ai făcut curios.

— Ai auzit ce-a pățit Marcelică ?

— Care Marcelică ?

— Maiorul Marcel Gheorghiu de la inspectoratul de securitate.

— Îl știu. Ce i s-a întîmplat ?

— L-a reclamat nevastă-sa.

— Aidea !

— A ieșit scandal.

— Ce spui, dom'le ! De ce ?
— Că o insultă, o bate, că nu are grija de copii — știi că are doi. Că nu aduce salariul în casă. Chestii d-astea.

— Povești.
— Nici o poveste.
— Nu zău. E adevărat ?
— Dar nu numai asta. Vino mai aproape. Dar s-o ții numai pentru tine.

— Ce dracu, sîntem copii ? !
— Marcelică stă prost și cu morală. Ceva relații extraconjugale.
— Nu mă-nnebuni. S-a aflat ?
— A băgat-o pe mîinecă.
— Ce, cobori la prima ?
— Da.
— Dar cu Marcelică cum a rămas ?
Zi repede.

Vă spunem noi. Maiorul Marcel Gheorghiu a promis în fața conducerii inspectoratului că își va schimba atitudinea față de soție, că se va îngriji de creșterea și educarea copiilor. Într-adevăr, în ultima vreme se constată o schimbare în atitudinea și în comportarea lui. Îi urăm să dureze cit mai mult.

* * *

Un cartier bucureștean. Trecuse de miezul nopții. De la palierul unui bloc se împrăstiau zgomote puternice. În stradă un bărbat și o femeie.

— De ce nu dormiți la ora asta ?
— Nu putem !
— Dar ce s-a întîmplat ?

— Necazuri dom'le, necazuri.

— Ce anume ?

— N-auziți ce se petrece acolo ?

— Ba da.

— Ei, aia e camera noastră.

— Ați dat-o cu chirie, precis !

— Nu.

— V-au venit niscaiva neamuri din provincie ?

— Nici.

— Dar ?

— Am fost scoși pur și simplu din cameră de către doi inși.

— Păi, de ce ?

— C-au nevoie chipurile de... spațiu suplimentar.

— Vă arde de glumă.

— Nu. Dimpotrivă, noi am crezut că ei glumesc.

— Și ?

— N-au glumit. O țin într-una în chefuri și scandaluri.

— Noapte de noapte ?

— Aproape.

— Și nu i-ați reclamat ?

În balcon apar cei doi petrecăreți.

— V-am auzit. Noi sîntem cei reclamați. Acum facem cheful de adio !

— ! ? !

Petrecăreții nu erau alții decît locotenentul-major P. Zamfir din cadrul D.G.T.O. și maiorul Radu Stelian de la Direcția XII-a, care au ocupat în mod abuziv o încăpere deținută legal de soții Ionasek, efectuînd chefuri pînă la ore tîrzii. Ei au fost pedepsiți disciplinar și obligați să elibereze încăperea.

Locotenent-major V. MIHAILĂ

ACTIVITATEA DE PROPAGANDĂ - LA NIVELUL CERINTELOR ACTUALE

Ritmul mișcării ideilor în țara noastră, în condițiile construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, rolul conștiinței socialiste în întreg angrenajul social cresc necontenit, pe măsura înaintării spre comunism, a lărgirii democrației, a creșterii gradului de cultură al poporului. În circuitul ideologic, se adaugă periodic forme și metode noi, menite să aducă îmbunătățiri calitative propagandei de masă.

În acest context, așa după cum se cunoaște, organele noastre au primit sarcini expresse, prin legi sau hotărâri ale Consiliului de Miniștri, din care rezultă obligația de a contribui la dezvoltarea spiritului de vigilență al populației, la demascarea unor forme și metode folosite de

serviciile de spionaj străine. Astfel, în Decretul nr. 295 din 3 aprilie 1968, privind înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Securității Statului (cap. II, art. 4, lit. e) se arată că organele noastre „contribuie la educarea cetățenilor în spiritul vigilenței”. De asemenea, potrivit art. 29 din H.C.M. 957/1966, modificat prin H.C.M. 2115 din 11 noiembrie 1969, Consiliului Securității Statului îi revine sarcina de a sprijini Comitetul pentru Cultură și Artă și Comitetul de Radio și Televiziune în a demasca prin filme, piese de teatru și diverse alte lucrări beletristice, metodele folosite de agenturile de spionaj străine pentru obținerea de informații cu caracter politic, economic, militar și social-cultural.

Pentru realizarea acestor sarcini, s-a impus, înainte de toate, asigurarea unui cadru organizat activității de propagandă. Astfel, pe plan central, s-au luat măsuri de planificare a principalelor acțiuni ce urmau a fi abordate în activitatea noastră, de stabilire a instituțiilor și colaboratorilor cu ajutorul cărora să putem realiza unele acțiuni și să publicăm materiale în conformitate cu obiectivele stabilite.

Având la bază prevederile legii, instrucțiunile și indicațiile conducerii Consiliului Securității Statului, în acest an, Biroul de propagandă, care funcționează în cadrul Cancelariei C.S.S., și-a orientat activitatea spre următoarele obiective mai importante: demascarea unor forme și metode folosite de serviciile de spionaj străine și de unele elemente dușmănoase din interior; dezvoltarea spiritului de vigilență al oamenilor muncii, prin popularizarea unor acțiuni întreprinse de aparatul securității statului cu sprijinul maselor; semnalarea unor abateri și încălcări ale H.C.M. 957/1966, ale Decretului 430/1969 și ale H.C.M. 1009/1969, comise de salariați ai unor întreprinderi și instituții. Pentru realizarea unor materiale valoroase pe asemenea teme, au fost atrași scriitori cunoscuți, printre care amintim pe prozatorii Nicolae Tăutu, Petre Luscălov, Theodor Constantin, Haralamb Zincă, Stelian Sirbu; dramaturgi ca Horia Lovinescu, Ștefan Berciu, Nelu Ionescu; scenariști și regizori ca Tudor Popescu, Ștefan Roman, Cristu Poluxis, precum și numeroși ziariști de la diverse publicații centrale.

Printre lucrările beletristice meritorii editate în ultimul timp pe teme ale muncii de securitate, pot fi reliefate: romanul „Enigmatica

Solveig“ de Nicolae Tăutu, „Arhive Secrete“ de Sergiu Verona, „Marele necunoscut“ de Ștefan Mihalcea, „Cutia cu scrisori“ de Șt. Berciu, „Conacul spionat“ de Gh. Iliescu, „Secretul globului de argint“ de Sever Noran și „Dosarul căprioarei auri“ de Mircea Popescu. Sînt în pregătire la diverse edituri și alte lucrări care, prin conținutul și valoarea lor artistică, credem că vor satisface exigențele cititorilor.

Acțiuni susținute de propagandă au fost întreprinse și prin intermediul radio-televiziunii. Mergînd pe linia diversificării tematicii și a genurilor pretabile unor emisiuni, au fost realizate și difuzate șapte scenete radiofonice la emisiunea „Pentru Patrie“, două piese radiofonice la „Teatrul pentru copii“, o piesă la „Teatrul radiofonic“, mai multe interviuri și reportaje. De asemenea, la televiziune s-au realizat emisiuni pe tema păstrării și manipulării documentelor secrete, precum și alte scurte reportaje. Cinematografia a fost, de asemenea, prezentă la unele dintre acțiunile noastre, în acest an, fiind realizat filmul artistic de lung metraj „Doi domni fără umbrele“, care sperăm că în curînd va cîștiga aprecierea spectatorilor.

În contextul activității de propagandă se înscriu și acțiunile întreprinse prin intermediul presei, domeniu despre care se poate vorbi mai mult, întrucît și unele inspectorate județene de securitate și-au adus contribuția. Fiînd un mijloc eficace de informare a opiniei publice asupra celor mai importante evenimente cotidiene, presa zilnică și cea periodică are posibilitatea ca, prin genurile publicistice folosite, să-l influențeze pozitiv pe cititor.

Amintim că numai pînă la 1 decembrie 1969, au fost redactate și publicate peste șaptezeci și cinci de materiale, dintre care patruzeci și șase în presa centrală.

Deși nu ne-am propus să facem o analiză a materialelor publicate, considerăm că este totuși necesar să menționăm unele dintre acestea. Interviu acordat de tovarășul General-maior Constantin Stoica, vicepreședinte al Consiliului Securității Statului, ziarului „România Liberă”, publicat la 11 martie a.c., sub titlul „Legătura cu masele — condiție principală pentru desfășurarea activității organelor de securitate”, a avut ca urmare trimiterea unui număr de scrisori de către diverse categorii de oameni ai muncii, prin care eram sesizați asupra unor aspecte ce ne interesau. Un alt material, apărut în publicația săptămînală „Magazin”, prin care, în contextul unei relatări, s-a făcut public numărul de telefon al ofițerului de serviciu pe Consiliul Securității Statului, a avut drept rezultat primirea directă, prin telefon, a altor sesizări utile. De o mare atenție s-au bucurat și raidurile „Intoleranță față de abaterile în mînuirea și păstrarea secretelor de stat”, publicat în „Informația Bucureștiului” din 10 octombrie a.c. sau „Vigilența unor păstrători de secrete”, inserat în paginile ziarului „Munca” din 12 noiembrie a.c. Mai multe materiale au avut ca obiect criticarea unor neajunsuri în aplicarea H.C.M. 957/1966 și demascarea unor forme și metode ale unor servicii de spionaj. Printre acestea, amintim de ancheta intitulată „Turist sau negustor ambulant?”, publicată în „Scinteia” din 19 septembrie 1969, reportajul „Valută aruncată la... canal”, publicat în „Munca” din 4 octombrie a.c., reportajul „O experien-

ță amară”, publicat în „România Liberă” din 22 aprilie a.c., numeroase materiale publicate la rubrica „Faptul divers” din ziarul „Scinteia”, precum și multe alte povestiri, reportaje și note critice apărute în ziarele „România Liberă”, „Scinteia Tineretului”, „Munca”, „Satul Socialist”, „Informația Bucureștiului”, „Neuer Weg”, în revistele „Flacăra”, „Urzica”, „Albina”, ca și în presa militară.

După cum se vede, pe plan central, au fost folosite căi multiple pentru ca activitatea de propagandă să se desfășoare în condiții bune.

De mare utilitate practică au fost instructajele care s-au făcut în acest an pe tema muncii de propagandă, la două convocări organizate în București, cu unele cadre din aparatul nostru central și teritorial. Ca urmare a acestor instructaje și a sprijinului acordat de ofițerii biroului de propagandă unor inspectorate de securitate județene, se poate aprecia că în tot mai multe unități teritoriale de securitate, propaganda este privită ca o activitate necesară, care incumbă sarcini deosebite pentru organele noastre. Conducerile unor direcții centrale și ale inspectoratelor județene de securitate s-au preocupat mai concret de îndeplinirea sarcinilor ce le revin pe această linie. Astfel, de o reală apreciere s-au bucurat, printre altele, ancheta intitulată „Spionajul economic”, realizată pe tema aplicării H.C.M. 957/1966 de către Inspectoratul de securitate al județului Brașov, publicată în revista „Astra” din octombrie a.c., reportajul „Pentru o aventură în plus”, publicat în ziarul „Flacăra Iașului” din 4 iulie a.c., mai multe povestiri publicate (serial) în ziarul „Înainte” din județul Dolj, precum și alte materiale, deși mai puține la număr, apărute în publicațiile unor ju-

dețe ca Neamț, Timiș, Maramureș, Ilfov, Cluj, Tulcea, Vrancea și Ialomița. Reliefăm cu această ocazie și contribuția pe care au adus-o Direcția a III-a, Inspectoratul de securitate al Municipiului București, unele inspectorate județene și îndeosebi cele din județele : Dimbovița, Prahova, Brașov și Iași, în realizarea unor materiale care au fost publicate în presa centrală.

Ca o caracteristică generală, trebuie reținută popularitatea de care se bucură materialele publicate pe teme ale muncii noastre, dovadă fiind numeroasele scrisori care sosesc din partea cititorilor pe adresa redacțiilor unor publicații. Evident, toate aceste aprecieri ne obligă și mai mult.

Trebuie să spunem că sînt și inspectorate de securitate județene care nu au întreprins acțiuni demne de remarcat. Unele dintre acestea, cu posibilități reale de a desfășura o eficientă muncă de propagandă — printre care Sibiu, Hunedoara, Suceava, Bacău sau Galați — au rămas pasive față de sarcinile muncii de propagandă.

În alte inspectorate județene, cum ar fi Timiș, Cluj și Brăila, deși s-au remarcat în ultimii ani ofițeri și subofițeri înzestrați cu talent literar, ei nu au fost antrenați suficient.

Caracteristică pentru etapa actuală de dezvoltare a orînduirii noastre socialiste este preocuparea pentru întărirea legalității socialiste, pentru scăderea fenomenului infracțional și, mai ales, extinderea sferei de acțiune a factorului obștesc în respectarea normelor socialiste de conviețuire, ca expresie a creșterii conștiinței socialiste a maselor, a consolidării unității dintre puterea de stat și popor. Avînd în vedere

aceste aspecte, precum și importanțele sarcini ce ne revin în domeniul muncii de propagandă, este necesar să recunoaștem că se poate face mai mult și mai bine.

Componentă a sistemului de educare și prevenire a cetățenilor, propaganda desfășurată de către organele noastre, prin interdependența pe care o are cu toate celelalte forme de prevenire și influențare obștească, trebuie să ocupe un loc de seamă. În cele ce urmează, fără a încerca să intrăm în prea multe amănunte, vom recomanda cîteva măsuri ce pot fi întreprinse la nivelul unităților teritoriale.

Mijlocul cel mai important, eficient și destul de lesnicios este fără îndoială presa. Ziarele județene, revistele literare și alte publicații săptămînale sau lunare de cultură pot publica periodic materiale diverse, pe teme ale muncii noastre. Începînd de la simpla informație sau notă critică, continuînd cu reportajul, schița sau chiar nuvela, abordînd în cadrul acestora o tematică adecvată scopurilor urmărite de noi, vom reuși treptat să facem ca asemenea probleme să stea în atenția redacțiilor. Trebuie reținut însă faptul că o campanie în acest domeniu ne-ar putea aduce deservicii. De aceea, este bine să realizăm o ritmicitate periodică, cu care cititorul să fie obișnuit, iar conținutul materialelor să fie de calitate, axat pe probleme de actualitate. Ofițerul care răspunde pe inspectorat de problemele muncii de propagandă este obligat să vegheze asupra folosirii atît a unor teme variate, cît și a unor genuri publicistice diferite. Ar fi greșit, spre exemplu, dacă un ziar sau o revistă ar repeta că, într-o anumită zonă, s-au capturat mureau spioni. Versiunea, nu numai că nu

ar corespunde realității, dar ar crea o imagine deformată, de pe urma căreia ar profita atât agențiile de presă și posturile de radio străine, cât și unele elemente interesate în a colporta știri nereale sau de natură a ne compromite. De aceea, demascarea metodologiei folosite de spionajul străin poate fi suplinită prin schițe și povești sau prin rubrici intitulate generic „Din însemnările...”, „Din relatările...” sau „Din amintirile unui ofițer de securitate”, unde pot fi redată chiar și cazuri mai vechi. Pentru a asigura conspirarea unor acțiuni, se vor folosi nume și date schimbate, fără a se diminua însă esențialul. Pot fi redată și materiale care, deși emană de la organele noastre, nu necesită referiri directe la contribuția ofițerilor de securitate în rezolvarea cazului. Totul este ca aceste materiale să fie verosimile, să se refere chiar la unele cazuri cunoscute, în linii mari, de opinia publică, deoarece acțiunile vizibile fanteziste mai mult ne-ar dăuna. Este, de asemenea, necesar să nu desconspirăm persoane, metode și mijloace ale muncii noastre.

Sigur ne întrebăm, în acest caz, ce se poate și ce nu se poate publica?

Nu vor fi utilizate cazuri în lucru sau chiar cazuri închise, dar care, din diferite motive, nu pot deveni publice. Nu pot fi folosite numele reale ale elementelor cuprinse în evidențele noastre sau ale ofițerilor care au rezolvat unele acțiuni. Metodologia tehnică sau de altă natură va fi evidențiată doar în măsura strict necesară și în așa fel încât aceasta să apară că ar aparține duș-

manului și am descoperit-o noi. Pentru a dovedi capacitatea și în general valoarea ofițerilor noștri, dușmanul nu trebuie prezentat simplist, prost dotat etc. (De altfel, instrucțiunile pe linia organelor de cenzură, care vor intra cit de curând în vigoare, ne vor edifica asupra unor materiale și date ce au restricții în a fi publicate).

După părerea noastră, ar trebui să fie popularizate cazurile de vigilență ale cetățenilor cinstiți care au sesizat și au ajutat la demascarea activității unor elemente dușmănoase. Opinia publică ar trebui, de asemenea, informată asupra unor adunări de influențare obstescă (demuscări), asupra aspectelor privind desfășurarea unor procese publice (judecarea unor elemente trimise de noi în justiție). Foarte utile s-au dovedit a fi anchetele și raidurile pe tema păstrării și manipulării documentelor secrete, relatările unor elemente rămase temporar în străinătate și care s-au întors în țară, articolele scrise pe tema încălcării H.C.M. 957/1966 și altele. Modul și forma de publicare îl poate hotărî conducerea inspectoratelor județene, împreună cu redacțiile publicațiilor respective — eventual solicitându-se și sprijinul organului nostru de propagandă.

Pentru realizarea unor asemenea materiale, se impune o legătură mai strânsă cu ziaristii și publiciștii locali. Păstrând față de aceștia gradul de conspirativitate impus de lege și de ordinele conducerii Consiliului Securității Statului, ofițerii vor trebui totuși, cu aprobarea conducerii inspectoratelor județene, să pună la dispoziția colaboratorilor unele materiale sau să le dea explicațiile soli-

itate. Munca de documentare va fi făcută cu mult tact, pentru a nu crea impresia că avem rețineri. (Aceasta ar putea da naștere la discuții negative sau, cum s-a întâmplat în câteva cazuri, la refuzul expres de a ne sprijini). Acolo unde se impune, recomandăm să se spună deschis că unele detalii nu pot deveni publice sau că necesită a fi prezentate într-un anumit mod. Nu e bine să încercăm aureolarea cazului cu „legende“ neverosimile și pe care interlocutorul nostru le poate sesiza.

La nivelul județelor însă, se pot folosi și alte posibilități. Conducerea teatrelor de stat din provincie ne-ar putea recomanda dramaturgi care să realizeze piese pentru repertoriile teatrelor locale, pe baza unor întâmplări reale pe care le-am relata noi. Asemenea piese, ar putea fi interpretate și de echipele de amatori ale caselor de cultură și ale căminelelor culturale, pentru aceasta fiind necesară doar o conlucrare permanentă între organele noastre și comitetele județene de cultură și artă. Casele județene de creație ar putea, de asemenea, să publice periodic în lucrările editate, povestiri sau schițe pe teme ale muncii de securitate, atrăgând totodată la această muncă de pregătire contrainformativă a maselor și alte organe, printre care asociațiile scriitorilor (recent constituite în unele județe), posturile locale de radio, stațiile de radioficare etc. O atenție deosebită merită a se acorda și cotidenelor județene ce apar în limbile naționalităților conlocuitoare, ca și publicațiilor cu caracter intern ce apar în unele uzine și întreprinderi mari.

În afara celor arătate, direcțiile centrale, ca și inspectoratele județene de securitate pot trimite Biroului de propagandă diverse materiale cu propunerea de a fi exploatate în vederea realizării unor reportaje sau a unor anchete destinate presei centrale ori radio-televiziunii. În situații deosebite, unitățile pot face propuneri pentru deplasarea la fața locului a unor reporteri ai cotidenelor centrale, a unor echipe ale radio-televiziunii, cinematografei sau chiar a unor scriitori de prestigiu, pentru a transpune într-un mod adecvat rezultatele activității noastre. Desigur că fiecare organ, în raport de obiectivele pe care le urmărește pe raza sa de activitate, de materiale disponibile și de posibilitățile concrete ce există într-o anumită împrejurare, poate hotărî modul și respectiv forma în care va acționa. Nu încapem în doișă că problema constă în găsirea unor forme pretabile de influențare pozitivă a unor categorii diferite de oameni, iar aceasta nu este doar o chestiune organizatorică. Ea presupune capacitatea reală de a găsi, pentru fiecare categorie de materiale, forme publicistice corespunzătoare, de a descoperi căile cele mai potrivite spre mintea și inima cititorului.

De aceea, ca orice activitate și aceea din domeniul propagandei necesită a fi discutată și analizată în colectivul de conducere al fiecărei unități, pentru ca apoi, pe baza unui plan concret, să se treacă la acțiune. De menționat că astfel de planuri precum și orice activitate de propagandă inițiată de inspectorate vor trebui supuse aprobării organelor județene de partid.

CE S-A ÎNTÂMPLAT LA ORA 1,07 ?

Locotenent-colonel VLADIMIR FILIP

Trecuse de mult miezul nopții și ofițerul de serviciu pe direcție era satisfăcut că în schimbul său n-au avut loc evenimente deosebite, sperând ca, în cele câteva ore pe care le mai avea până la predare, să se poată odihni puțin după alergătura din timpul serviciului. Alese un fotoliu și lăsându-se în brațele lui moi își imagina pentru a doua zi o partidă de pescuit undeva pe lângă Giurgiu, partidă aranjată până acum de vreo trei ori, însă de fiecare dată amînată, din motive neprevăzute.

Dar scurta reverie se destrămă brusc, la sunetul strident al telefonului. În receptor, o voce emoționată raporta: „La ora 1,07, la

Combinatul chimic Făgăraș, în secția V-a, a avut loc o explozie soldată cu victime omenești și pagube materiale. Producția a fost oprită. Se iau măsuri pentru salvarea răniților“.

Vestea, prin tragismul ei, îl năucă pentru o clipă pe ofițer, dar, revenindu-și, acesta trecu imediat la acțiune. În câteva minute au fost anunțați toți factorii care trebuiau să concure la soluționarea acestui caz, în sprijinul inspectoratului județean de securitate.

Noaptea începea să-și destrame vâlurile. Pe șoseaua națională numărul 1, microbuzul albastru, cu

cliperul scintind ca o flacără de sudură și cu sirenele puse în plin, gonia în împingerea zorilor. Ocupanții lui nu-și vorbeau decît rar, dar pe buzele lor revenea, ca un leit motiv, întrebarea: „Ce s-a petrecut la ora 1,07?” Fiecare răminea să-și dea însă singur răspunsul, formulînd zeci de ipoteze.

Orele trec greu. Brașovul a rămas în urmă. În fața noastră apare vechea cetate a Făgărașului. Un ultim viraj și după cîteva minute ne aflăm la locul sinistrului.

*
*
*

Orieft de darnic și blind era soarele de toamnă, ce-și cernea neostoit razele calde în aceea dimineată peste arama pădurii de foioase, tot nu reușea să îmblînzească tabloul dezolant care ni se înfățișa.

Aici a fost o clădire din beton înconjurată de verdeață. Aici, cu cîteva ore în urmă, unsprezece oameni, în zumzetul mașinilor cu care se înfrățiseră, se gîndeau poate la viitorul lor și al celor dragi...

Trupurile oamenilor s-au prefăcut în fărmec; zac împrăștiate peste tot. Scheletele metalice ale mașini-

lor sfărîmate se încolăcesc pe copacii din jur. În peretii clădirilor vecine schije au făcut rani adînci. Un copac bătrîn, retezat de la jumătate, prins în chinga de beton armat a planșeului, s-a rostogolit la pămînt, scoțîndu-și la suprafață rădăcinile rupse, ca într-un peisaj dantesco, peste care s-a așternut înmîștea rece a morții...

Privim înlemniți acest cîmp răscolit, fără să scoatem o vorbă. Ochiul rece al aparatului de fotografiat înregistrează insensibil amănuntele dezastrului.

Apoi mințile imbrănsate în cauciuc încep, cu ajutorul pensetei, munca migăloasă a ofiterului criminalist și lungul său dialog, cu fiecare rest de mașină, cu fiecare fărmec din corpurile victimelor: măsurători, deducții, calcule, însemnări, toate căutînd un răspuns, un răspuns precis, necesar, la întrebările: cine, cum, și în ce împrejurări, a provocat explozia în atelul de incartușat exploziv? minier anti-grizut, denumit pe scurt A.G.

Un atel de incartușat exploziv A.G. similar cu cel în care a avut loc explozia

Locul catastrofei. Din atelierul de încartușat exploziv A.G. nu a rămas nimic. Clădirea din imagine nu face parte din atelierul menționat. Ea nu a fost afectată decît în mică măsură, deoarece nu s-a aflat pe direcția suflului exploziei. În centrul imaginii se vede buncărul rămas întreg, precum și fundațiile mașinilor de încartușat. În fața copacului retezat sînt caloriferele rămase întregi. Pe bucățile de hîrtie dispersate la locul exploziei sînt diferite piese de mașini, resturi vestimentare și părți din corpurile victimelor, scoase la iveală cu ocazia cercetării efectuate

Din informațiile culese, rezulta că în acest atelier, în momentul catastrofei, se aflau cinci femei și trei mecanici de întreținere, care își făceau periodic rondul pentru verificarea agregatelor la care se lucra. Materia primă din care se preparau cartușele cu exploziv avea la bază nitroglicerina și azotatul de amoniu, un amestec considerat de specialiști ca „leneș”.

Martori la scena petrecută nu existau, deoarece muriseră toți. O dată cu ei, au mai fost scoase trei cadavre de sub dărîmăturile ateliereilor vecine, afectate de explozie. Cei cîțiva răniți, aflați la o distanță mai mare, nu puteau să ne relateze nimic deosebit; au auzit doar o detunătură și au văzut clădirea prăbușindu-se peste ei. Atît...

Singura speranță de găsire a răs-

punsului era deci cercetarea locului exploziei și mărturiile „martorilor muți”.

O privire de ansamblu asupra fostului atelier, indica o primă nedumerire, în realitate un indiciu: la cantitatea de aproximativ 400 kg material explodat, era normal ca totul să fie eminentamente pulverizat. Dar acest raționament era confirmat doar în cazul femeilor care au lucrat în atelier, al mașinilor și al clădirii. Cadavrele celor trei mecanici, caloriferele și un buncăr de alimentare de la o mașină, rămăseseră relativ întregi.

Cercetîndu-se poziția cadavrelor mecanicilor, toate dispuse radial față de zona de explozie, s-a putut desprinde prima concluzie: în momentul exploziei, mecanicii se aflau toți trei în atelier; doi dintre ei, după

desenul rănilor, se aflau la una din mașini, iar dislocarea lor a fost o urmare a unei prime explozii, mai slabe, care i-a proiectat prin geamu-

Poziția de intervenție a mecanicilor la angrenajul superior al mașinii de încartușat A.G. (Reconstituire)

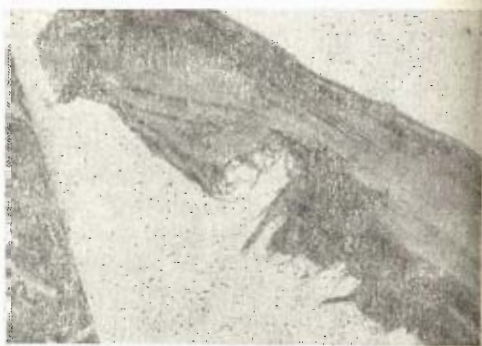
Poziția mecanicului în timpul unei intervenții la flanșa mașinii de încartușat A.G. (Reconstituire)

rile atelierului. A urmat după aceasta cea de-a doua explozie, care a distrus aproape complet tot ce mai rămăsese în atelier.

Analizându-se buncărul de alimentare — rămas întreg — s-a descoperit în interiorul său o bucată de stofă îmbibată cu ulei și murdărie, care se afla presată de capacul superior. Un test cu benzidină a relevat urme de sânge. Se cristaliza prin aceasta o a doua concluzie: în momentul exploziei unul dintre mecanici se afla cu mâna în buncăr, iar explozia a fost inițiată de sub mâna lui, care i-a fost dislocată de restul corpului. (Această mână a fost găsită la 20 m de corp și a fost identificată după verigheta cu inscripție pe care o purta).

Printre fiarele contursionate, zăcea un prosop, plin de sânge, cu puternice urme de fumegare, în special pe una din fețe, și cu rupturi de diferite forme și mărimi înspre marginile lui. Îl observasem de la început, dar, în mulțimea de resturi asemănătoare, nu-i acordasem o prea mare atenție. Studiindu-l acum mai atent, am intrat în posesia unor indicii prețioase. Prosopul fusese folosit

Briul-prosop al mecanicului Mureșeanu (detaliu)

de unul dintre mecanici, ca briu. Explozia nu a reușit să-l distrugă. Doar suflul ei l-a desfăcut de pe corp. În el erau imprimare urme precise de schije care l-au străbătut, precum și urma jetului de gaze care a perforat corpul mecanicului. Datorită faptului că acest prosop a fost înfășurat pe corp în momentul exploziei, formînd deci două planuri paralele, pe el a rămas imprimat unghiul de atac și de ieșire a jetului de gaze inițiat de explozie. Indica indubitabil direcția de sus în jos, pe plan înclinat, prin corpul mecanicului, dovedind că posesorul său a fost obiectul acelei prime explozii — și nu a amorsării generale.

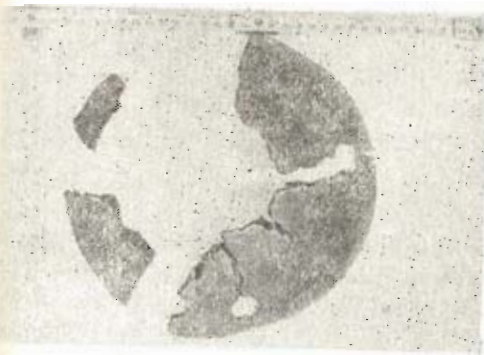
Studiindu-se fundațiile celor șase mașini, s-a constatat că degradarea cea mai puternică se evidenția la mașina nr. 4. Or, tocmai aici fusese găsit și buncărul întreg.

O dată restrînsă zona de cercetare, am început studiul minuțios al fiecărei palme de teren. Rînd pe rînd, ca la o reconstituire arheologică, ieșeau la iveală fragmente de fontă, bronz, alamă, fiecare cu personalitatea sa precis conturată și poziția distinctă în mozaicul tragediei petrecute. Patru bucăți de flanșă cu desenul direcției de explozie, o bucă

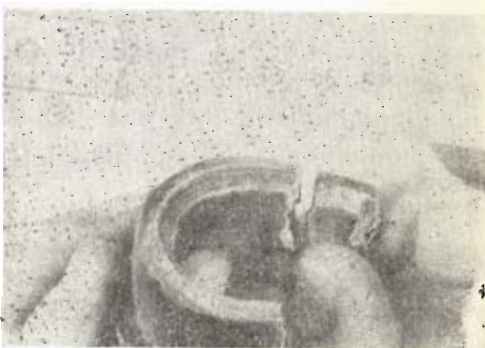
de bronz, care se înscrisa cu ruptura sa pe același ax cu flanșa, apoi un fragment de alamă din tubul de încartușat. Aici o nouă surpriză. O schijă din bucșa de bronz se afla înfiptă într-un rest de pantaloni (partea din spate) ai mecanicului Dombi Iuliu, după ce, în prealabil, i-a străbătut corpul, iar o schijă din tubul de alamă a fost extrasă la autopsie, din corpul mecanicului Mureșeanu.

Schija din bucșa de bronz găsită în restul de pantaloni ce au aparținut unuia dintre mecanici

Flanșa de bronz parțial reconstituită

Schija găsită în restul de pantaloni se înscrisse traseologic în ruptura bucșei de bronz, dovedind poziția mecanicului în imediata apropiere a mașinii de încartușat

Bucşa de bronz întregită cu
schija găsită. (Văzută de sus)

Schija de alamă din tubul de încartuşat,
extrasă la autopsie din corpul meca-
nului Mureşeanu

Deci ambii se aflau la maşină. Mai
rămânea de rezolvat o problemă : Ce
a produs explozia ? Dar şi aici răs-
punsul n-a întârziat. Din fundaţia

maşinii nr. 4 am scos la iveală pri-
ma paletă a şnecului de alimentare.
Avea pe ea două urme distincte :
prima, de rupere de pe ax ; partea
exterioară prezenta însă şi o urmă
de forţare, cu o parte incipientă a
cursei pe direcţia de învîrtire şi alta
adîncă şi bruscă, de sfîrşit de cursă,
care a determinat ruperea paletei
de pe butuc şi frecarea lui puter-
nică de peretele flanşei.

Paleta şnecului cu
cele două rupturi :
ruptura de la ax şi
ruptura prin blocare

Iată deci că şi forţa necesară
amorsării încărcăturii a fost desco-
perită. După formulă, pentru iniţie-
rea exploziei în mediul încărcăturii
A.G., erau necesare 2 kg f/cm^2 . Dar
aici o aveam multiplicată de zece
ori ! Restul de piese pe care le-am
mai scos, ca butucul de şnec, şnecul
propriu-zis şi tamponul de alumi-

niu n-au făcut altceva, prin aspectul lor traseologic și al oxidării suferite, prin arderea care a avut loc, decât să semneze, pentru conformitate, întregul tablou reconstituit.

Se rezolva deci încă o problemă și se putea trage concluzia a treia și anume: mașinile se aflau în funcțiune, mecanicii au intervenit pentru desfundarea mașinii nr. 4, care probabil prezenta o defecțiune. Unul dintre ei — făcând operația din mers, cu mâna băgată în buncăr — a introdus o sculă metalică pentru desfundat pe care șnecul a prins-o între paletă și peretele interior al flanșei, inițiind explozia. Aceasta a acționat în interiorul buncărului, care este deschis la ambele părți. Forța reactivă creată a menținut buncărul pe loc, dar suflul acestei prime explozii, când a acționat doar încărcătura mai mică de material din interiorul său, i-a lovit pe mecanici, aruncându-i prin geamuri, din atelier. În fracțiunea următoare de secundă s-au amorsat celelalte buncăre, precum și lăzile cu material și produs finit care, prin forța celor 400 kg de explozibil, au pulverizat tot ce mai rămăsese, inclusiv pe muncitoare, din trupurile cărora nu s-au mai găsit decât fragmente.

Mai rămânea un lucru de făcut, dar pe care nu spera nimeni să-l mai poată realiza. Găsirea sculei cu care a lucrat mecanicul. Totuși, trebuia să se facă și această încercare. Lopata începu să sape cu atenție în molozul din jurul corpului meca-

cului Mureșeanu. Se săpa încet, pentru că în pământ puteau fi cartușe cu dinamită, împrăștiate de suflu (lângă noi chiar, sub zidurile dărimate ale atelierului vecin, se afla o ladă cu 100 kg exploziv încă ne-scoasă), care putea transforma cercetarea într-o nouă catastrofă. Dar din pământ a ieșit, în sfârșit, la iveală o cheie fixă, de 14—17, din crom, care prezenta la vîrf o ruptură suspectă. Pusă în scobitura paletelor șnecului, se înscria traseologic.

Tabloul era acum complet, piesele mozaicului se completaseră. Mai aveam însă la îndemînă un argument, dibuit din primele momente, dar pe care l-am lăsat ca o rezervă finală pentru verificarea ipotezelor

Cheia fixă, cu ruptura caracteristică din vîrf

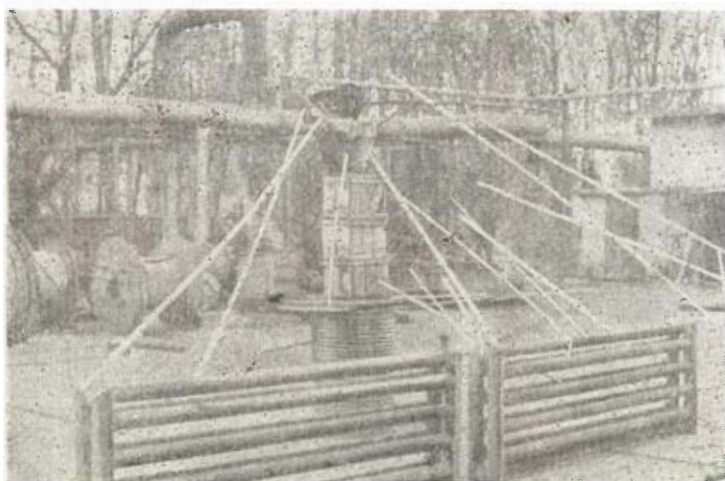
emise. Era cazul să fie introdus și acesta în scenă.

Arătam la început că dintre piesele ce nu au suferit degradări mai mari erau caloriferele din atelier.

Acestea, în număr de trei, formate din țevi groase, se aflau la nivelul pardoselei, prinse în peretele din fața mașinilor și au fost probabil dislocate la amorsarea buncărului nr. 4, după ce în prealabil primiseră o serie de schije pe direcții bine precizate. Pentru a le face și pe acestea să „vorbească“, am reconstituit, la scară, perimetrul atelierului A.G. pe o platformă de beton. Am așezat

podețul de lemn, trecind peste piriul Racoviță, care o desparte de restul uzinei, atunci când umbrele înserării coborite de pe culmile Făgărașului puneau stăpânire pentru a șaptea oară pe golul creat în pădure și în sufletul unor localnici.

Ne gîndeam la oamenii curajoși care lucrează aici, la munca lor precisă și grea, în care nu se poate greși decît o singură dată...

Poziția reconstituită a caloriferelor. Direcția șipcilor de lemn este dată de forma găurilor, provocate de schije, în element. După cum se vede, marea lor majoritate duc spre buncărul mașinii nr. 4

buncărul pe locul unde ar fi fost mașina nr. 4, la aceeași cotă, pe un eșafodaj improvizat, iar după aceea, am introdus șipci lungi din lemn în orificiile produse de schije în calorifere. Rezultat concludent : din 20 de spărturi produse de schije, 15 duceau la buncărul mașinii nr. 4. Orice comentariu era de prisos.

Știam exact ce se întîmplase la ora 1,07. „Martorii muți“ au vorbit !

Am părăsit teritoriul secției V pe

Mureșeanu Victor a greșit, dar greșeala lui au plătit-o și alții, creîndu-se un gol ireparabil în atîtea cămine, unde ceasul deșteptător nu va mai suna în miez de noapte sau în zori, atunci cînd începe schimbul la uzină.

...Misiunea încredințată nouă a fost executată. Dar undeva, într-o cută a sufletului, dăinuia o remușcare : tot ce se întîmplase la ora 1,07 nu trebuia să se întîmple, trebuia prevenit. Și aceasta era tot datoria noastră.

Datorită nivelului la care au ajuns în prezent știința și tehnica, o persoană poate fi identificată, nu numai pe baza fotografiei, a scrisului, impresiunilor digitale, a urmelor plantare și a celor lăsate de dinți, ci și pe baza vocii. Sub acest aspect identificarea criminalistică are drept scop dovedirea autenticității vocii omenești și depistarea situațiilor în care ea a fost falsificată.

Expertiza vocii se efectuează, ca și în cazul celorlalte expertize criminalistice, prin comparare. Vocea în litigiu, a cărei autenticitate tre-

buie dovedită, se compară cu modele de voci luate de la persoane bănuite.

Din studiile și experimentele pe care le-am făcut până în prezent, am reușit să stabilim câteva din principiile care trebuie să stea la baza identificării vocii omenești, mijloacele și metodele ce urmează să fie folosite pentru realizarea acestui gen de identificare. În cele ce urmează ne propunem să prezentăm unele aspecte din procesul identificării criminalistice a vocii omenești, stabilite pe parcursul experimentelor făcute.

PRINCIPII CARE TREBUIE RESPECTATE ÎN PROCESUL IDENTIFICĂRII VOCII

În vederea identificării criminalistice a vocii este necesar să existe cel puțin două voci, una de identificat și alta cu ajutorul căreia să se realizeze identificarea.

Pentru fixarea vocilor, se folosește banda de magnetofon. Prin urmare, obiectul-scop al identificării vocii este banda magnetică (fonograma în litigiu) care conține sau poartă urma faptei infracționale săvârșite sau care a fost folosită ori destinată să servească la săvârșirea unei infracțiuni. Obiectul-mijloc îl constituie banda magnetică (fonograma martor) cu ajutorul căreia se identifică obiectul-scop.

Identificarea este realizată atunci când se stabilește, în procesul identificării, că aspectul general și carac-

teristicile individuale descoperite la vocea din fonograma în litigiu coincid cu cele examinate la vocea din fonograma martor. Scopul oricărui proces de identificare îl constituie identificarea individuală. Vocea omenească, așa după cum va reieși din cele ce urmează, oferă suficiente elemente strict individuale, pe baza cărora identitatea să poată fi demonstrată neîndoiește.

MIJLOACE ȘI METODE FOLOSITE ÎN PROCESUL IDENTIFICĂRII VOCII

O metodă care poate da cele mai bune rezultate în compararea acustică a vocii este cea spectrografică, prin care se obține o „imagine vizibilă” a vocii, denumită vocogramă.

Realizarea vocogramei se face cu ajutorul unui aparat, care transcrie vibrația sonoră înregistrată pe banda

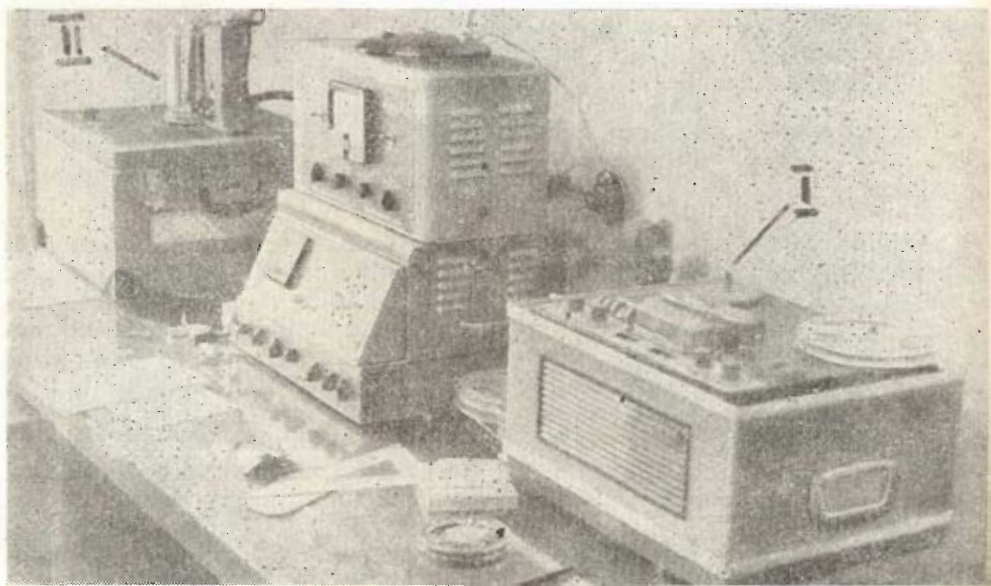

Fig. 1

magnetică sub formă de diagrame grafice.

În cursul experimentelor efectuate am folosit în acest scop, datorită sprijinului acordat de Centrul de cercetări fonetice și dialectale al Academiei Republicii Socialiste România, spectograful de tip „Sona-Graph“, aflat în dotarea acestui institut (fig. 1). Banda magnetică se așază pe magnetofonul „Sona-Graph“-ului în punctul notat I, iar vocograma se obține pe coala de hirtie așezată pe cilindrul notat II.

Vocograma obținută este rezultatul transformării pe plan optic a ceea ce se percepe prin simțul auzului. Sunetul apare pe vocogramă într-o reprezentare cu trei dimensiuni: frecvență, durată și intensitate. Transformarea în acest mod a

Procesul de identificare a vocii și de depistare a vocilor falsificate trebuie să parcurgă trei etape și anume:

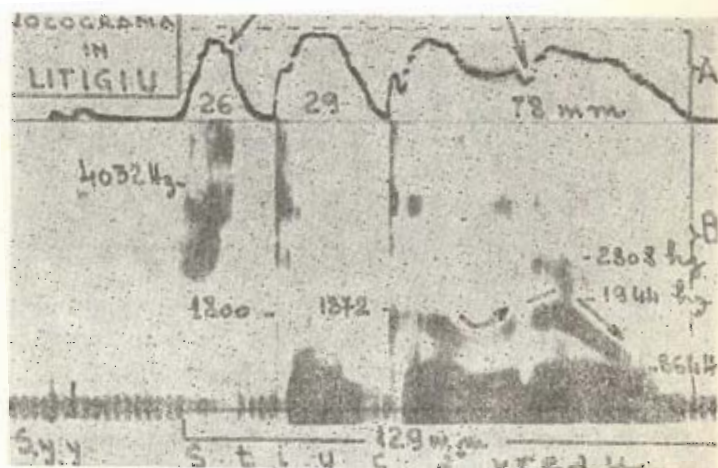
— examinarea separată a vocogramei în litigiu și a vocogramelor martor supuse identificării, pentru stabilirea caracteristicilor proprii fiecărei vocograme;

— examinarea comparativă a vocogramelor respective;

— aprecierea rezultatelor comparării și demonstrarea concluziilor la care s-a ajuns.

Din experimentările efectuate până în prezent, din care vom prezenta două exemple, rezultă modul în care au fost examinate și comparate vocogramele, cât și concluziile la care s-a ajuns privind autenticitatea vocii și depistarea falsurilor.

Fig. 2

undeii sonore ne oferă o modalitate științifică de a examina și compara configurația și traseele lăsate pe vocogramă, examinare ce ne poate conduce la stabilirea unor variante optice purtătoare de date semnificative din punct de vedere acustic.

În primul caz, s-a făcut transcrierea cu ajutorul „Sona-Graph“-ului a expresiei: „Știucă vreau“, pronunțată de subiectul I. I. (fig. 2), considerată vocogramă în litigiu.

În continuare, subiecților I. I. și V. S. li s-a luat o probă de voce pe

banda magnetică, prin pronunțarea aceluiași cuvinte (fig. 3 și 4), considerate vocograme martor.

gramei ce reprezintă frecvența, timpul și intensitatea (notată cu B) din conținutul vocogramei în litigiu și

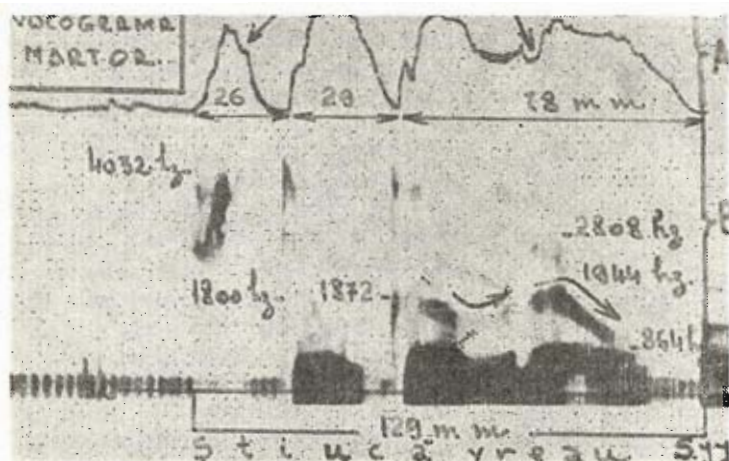
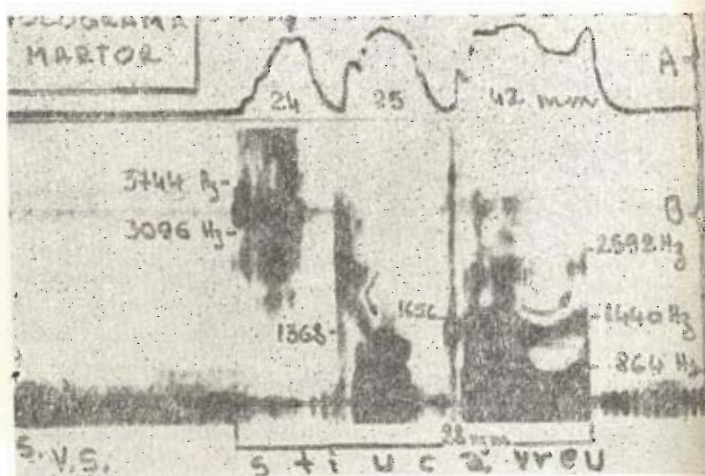

Fig. 3

Fig. 4

În faza examinării separate, s-au determinat aspectul general și caracteristicile individuale ale diagramei ce reprezintă înregistrarea permanentă a vibrațiilor medii de amplitudine a vocii (notată cu A) și ale dia-

ale celor două vocograme martor.

În cea de-a doua fază, a examinării comparative, s-a stabilit că aspectul general, cât și caracteristicile individuale ale diagramei A, din vocograma în litigiu, coincid cu cele din

vocograma martor, provenită de la subiectul I. I., și sînt complet diferite față de cele cuprinse în vocograma martor, obținută de la subiectul V. S. Lungimea fiecărei părți a diagramei A este identică, iar particularitățile marcate cu săgeți coincid (fig. 2, 3). Cele trei părți ale diagramei A, ce reprezintă vibrațiile medii de amplitudine ale vocii subiectului V. S., prezintă dimensiuni mult diferite față de celelalte două (fig. 3).

În faza comparării trebuie luate în discuție, de asemenea, lungimea diagramei B, numărul și intensitatea formanților pentru fiecare sunet în parte, desenul descris de formanți și frecvența pe axa verticală, la care se găsesc formanții vocalelor sau consoanelor ce fac obiectul comparației.

Făcîndu-se comparație între lungi-

mea diagramei B, a expresiei „Știucă vreau“ din vocograma în litigiu (fig. 2) și cea din vocograma martor provenită de la subiectul I. I. (fig. 3) se constată că ele coincid, fiind de 129 mm. Nu același lucru se poate spune și despre lungimea diagramei B (fig. 3), care este mai mică.

Pentru compararea numărului, a intensității, a desenului și frecvenței formanților, s-au luat ca bază sunetele : „a“, „ă“ și „u“. Datele proprii vocogramei în litigiu și vocogramelor martor, supuse identificării, sînt prezentate în tabloul de mai jos.

Datele comparative prezentate constituie elemente esențiale, în baza cărora se poate trage concluzia, în mod științific, că vocea transcrisă pe vocograma în litigiu (fig. 2) este identică cu vocea subiectului I. I. (fig. 3) și nu cu cea a subiectului V. S. (fig. 4).

Nr. crt.	Subiectul	Pronunțări	V. L.	V. M.	Sunetul comparat	Nr. formanților	Desenul descris de F. I și F. II	Formantul maxim	F. I Hz	F. II Hz	F. III Hz	Concluzii
1	I. I.	Știucă vreau	da	—	s	3	—	F. II	—	4032	—	
2	„	„	—	da	s	2	—	F. II	—	4032	—	identic
3	V. S.	„	—	da	s	4	—	F. II	—	3096	3744	neidentic
4	I. I.	„	da	—	u	4	—	F. I	—	1800	—	
5	„	„	—	da	u	4	—	F. I	—	1800	—	identic
6	V. S.	„	—	da	u	4	—	F. I F. II	—	1368	—	neidentic
7	I. I.	„	da	—	ă	4	ascendent	F. I	—	1872	—	
8	„	„	—	da	ă	4	„	F. I	—	1872	—	identic
9	V. S.	„	—	da	ă	4	—	F. I F. II	—	1565	—	neidentic
10	I. I.	„	da	—	u	4	descendent	F. I	864	1944	2808	
11	„	„	—	da	u	4	„	F. I	864	1944	2808	identic
12	V. S.	„	—	da	u	4	ascendent	F. I	864	1440	2592	neidentic

În procesul de identificare a vocii, în afară de metoda tehnică propriu-zisă, se mai au în vedere fenomenele fonetic, acustic și lingvistic, care pot furniza date suplimentare în demonstrație.

rau intenționate, ar falsifica conținutul fonogramelor magnetice, prin în-lăturarea unor sunete sau prin adăugarea altor cuvinte, aparținând aceleiași persoane ori realizate prin imitarea vocii.

Fig. 5

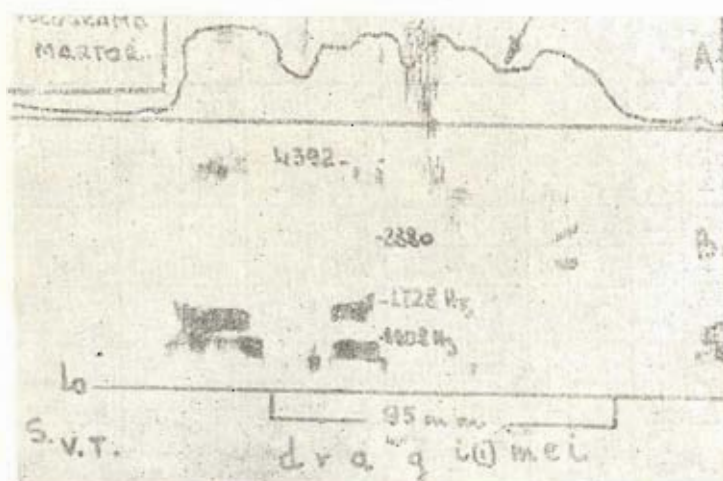
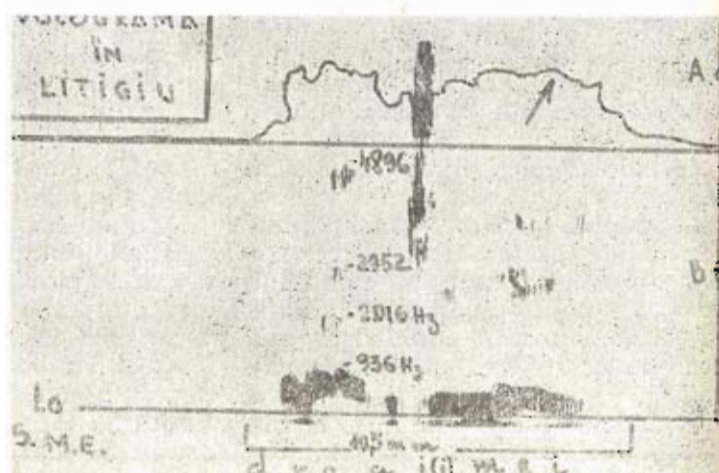

Fig. 6

Experimentările făcute au evidențiat aportul vocogramelor pentru depistarea situațiilor în care persoane

Concipient în acest sens este și experimentul următor :

Diagramele A și B. din vocograma

în litigiu (fig. 5) au fost obținute prin transcrierea expresiei : „Dragii mei“, pronunțată de subiectul M. E., care a imitat, în condiții foarte

rezultă în mod evident din tabloul de mai jos care conține elemente comparative ale diagramei B din cele două vocograme.

Nr. crt.	Subiectul	Pronunțări	V. L.	V. M.	Sunetul comparat	Nr. formațiilor	Desenul descris de F. I și F. II	Formanții maxim	F. I Hz	F. II Hz	F. III Hz	F. IV Hz	Concluzii
1	M. E.	Dragii mei	Țda	—	a	4	F. I descen. F. II oriz.	F. I	936	2016	2952	4896	
2	V. T.	„	—	da	a	4	F. I oriz. F. II ascend.	F. I și F. II	1008	1728	2880	4392	neidentică

apropiate de realitate, vocea lui V. T. Vocograma martor (fig. 6) a fost realizată prin transcrierea aceleiași expresii : „Dragii mei“, pronunțată de subiectul V. T. (ambele înregistrări au fost făcute din fonoteca Radiodifuziunii Române).

Deși din ascultarea repetată a celor două voci (cea imitată și cea autentică) înregistrate pe bandă magnetică nu rezulta aparent nici o diferență, din examinarea comparativă a celor două vocograme (fig. 5 și 6), s-a constatat că, atât sub aspectul general, cât și al caracteristicilor particulare prezentate de diagramele A și B, diferența este evidentă. Diagrama A din vocograma în litigiu (fig. 5) prezintă un contur complet diferit față de cea din vocograma martor (fig 6). Cele două săgeți arată că, în timp ce la vocograma în litigiu o secțiune a diagramei A se găsește în urcare, la vocograma martor aceeași secțiune se găsește în coborîre.

Comparindu-se lungimea diagramei B (fig. 5), care este de 105 mm, cu lungimea diagramei B (fig. 6), se constată, de asemenea, o diferență. Lipsa de identitate a celor două voci

Este bine ca fonogramele martore să fie înregistrate pe cât posibil în aceleași condiții în care a fost înregistrată și fonograma în litigiu. Trebuie avut însă în vedere că, în procesul înregistrării (fie a vocii în litigiu, fie a probelor de comparație), pot apărea unele sunete parazite, care vor fi transcrise de „Sona-Graph“ pe vocogramă. Experimentările efectuate au demonstrat însă că aceste sunete nu modifică elementele naturale care stau la baza identificării vocii.

Toate acestea ne conduc la posibilitatea stabilirii și demonstrării științifice a identității vocii omenești și a eventualelor falsuri evidențiate în fonogramele magnetice.

UTILITATEA IDENTIFICĂRII VOCII ÎN PROCESUL PENAL

Datorită plusului de exactitate și de fidelitate pe care-l aduce în activitatea organelor judiciare, banda de magnetofon își justifică eficiența din ce în ce mai mult în desfășurarea procesului penal, atât ca mijloc de fixare a actelor de procedură penală, cât și ca mijloc material de probă.

Banda de magnetofon poate fi folosită ca mijloc de fixare a actelor procedurale în cursul cercetării penale, cu precădere în acele împrejurări în care metodele clasice nu permit fixarea și consemnarea unor situații de fapt.

În vederea stabilirii adevărului, prin folosirea benzii magnetice se va putea reține cu mai multă ușurință și exactitate cadrul și situația exactă în care s-au săvârșit anumite fapte infracționale. De asemenea, banda magnetică poate fi folosită în procesul penal ca mijloc de probă, deoarece prin intermediul ei se identifică împrejurări esențiale legate de comiterea unei infracțiuni a cărei cunoaștere nu poate fi realizată prin alte mijloace. Aceste împrejurări pot fi cele prevăzute de art. 94 și 95 C. pr. pen., atunci când banda magnetică conține sau poartă o urmă a faptei infracționale. De asemenea, atunci când a fost destinată să servească la săvârșirea unei infracțiuni sau când a fost folosită la comiterea unei asemenea fapte.

În practica organelor judiciare se pot ivi cazuri în care persoanele interesate să se sustragă de la răspunderea penală vor încerca să conteste autenticitatea vocii înregistrată pe bandă magnetică. În aceste situații, organele de urmărire penală pot dispune, în conformitate cu prevederile art. 112 sau 116 C. pr. pen., în raport de stadiul urmăririi penale, efectuarea unei constatări tehnico-științifice sau a unei expertize, prin care să se dovedească dacă vocea înregistrată pe banda magnetică în litigiu aparține sau nu persoanei în cauză.

Cazurile în care ofițerii de securitate au dreptul să dispună efectuarea unei constatări tehnico-științifice

sau a unei expertize de identificare a vocii pot fi dintre cele mai diverse.

De exemplu, în cazul cercetării unei catastrofe aeriene suspectă de sabotaj, ascultându-se banda ridicată de la dispeceratul aeroportului care a condus zborul, bandă ce conține discuțiile purtate de dispecer și pilot în timpul zborului, se constată că primul a indicat un plafon și o direcție de zbor necorespunzătoare, fapt în urma căruia aeronava s-a lovit de un versant muntos și s-a prăbușit.

Fiind ascultat dispecerul cu privire la indicațiile de zbor, pe care le-a dat pilotului și prezentându-i-se cele înregistrate pe banda magnetică, acesta poate declara că vocea nu-i aparține, întrucât în acel moment nu era în birou. Cu ajutorul expertizării vocii, efectuată pe baza probelor de voce luate de la dispecerul în cauză, se poate demonstra cu certitudine dacă vocea înregistrată pe banda magnetică în litigiu îi aparține sau nu.

Ofițerii de securitate trebuie să dispună efectuarea expertizei vocii ori de câte ori banda magnetică a fost folosită sau a fost destinată să servească la comiterea unor infracțiuni contra securității statului, pentru a întări valoarea probatorie a acestora. În astfel de situații, ei trebuie să supună expertizării benzile de magnetofon descoperite și ridicate cu ocazia prinderii în flagrant delict, a perchezițiilor corporale sau domiciliare, care conțin o serie de date secrete sau nedestinate publicității, cu caracter politic, economic sau militar, ce au fost folosite sau au fost destinate să servească la comiterea unor infracțiuni contra securității statului.

Locotenent-colonel MARIAN MOLEA
Maior ION ANGHELESCU

PE TEME
DE ÎNVĂȚĂMÎNT :

AMESTECURI EXPLOZIVE IMPROVIZATE ȘI FOLOSIREA LOR

Pe linia pregătirii multilaterale a cadrelor Consiliului Securității Statului au fost întreprinse măsuri concrete pentru organizarea unor cursuri și convocări. Printre alte activități, a fost organizat și cursul de pregătire genistică de la Tr. Măgurele, care a fost frecventat și absolvit de 120 ofițeri de securitate. Aceștia, reînțorși în unități, execută pregătirea întregului personal în probleme de genistică.

Pregătirea genistică are menirea să ajute cadrele de securitate să cunoască în bune condiții unele aspecte pe care le implică lucrul cu explozivi, mijloacele de distrugere și principiile de minare și deminare

a obiectivelor economice, politice și militare, cercetarea și trecerea peste un curs de apă cu mijloace improvizate, executarea unor lucrări destinate protecției personalului și adăpostirii tehnicii de luptă, necesare diferitelor lucrări etc. În acest scop, fiecare ofițer, subofițer sau maestru militar trebuie să învețe să lucreze practic cu explozivul, să planteze și să deplanteze mine, să execute mijloace de trecere cu materiale din zonă, făcînd și trecerea cu aceste mijloace, să execute o lucrare de protecție sau adăpostire, să confecționeze explozivi din materialele găsite în zonă pentru distrugerea sau neutralizarea unor obiective importante.

În cadrul pregătirii genistice, minarea și distrugerea diferitelor obiective și lucrări ocupă un loc important, deoarece ele prezintă însemnătate în ducerea acțiunilor de diverssiune în spatele frontului.

Distrugerile se execută cu explozivi, iar pentru economisirea explozivilor sau în lipsa acestora se folosesc mijloace mecanice și incendiare.

După compoziția lor chimică, explozivii se împart în două grupe principale: compuși chimici explozivi (fulminatul de mercur, azotura de plumb, trinitrorezorcinatul de plumb, trotilul, melinita, tetrilul, xilitul, hexogenul etc.); amestecuri explozive, compuse din două sau mai multe substanțe, nelegate chimic între ele (o substanță trebuie să posede oxigen, iar cealaltă o substanță inflamabilă, care arde consumînd oxigenul primei substanțe). În această categorie intră: explozivii pe bază de azotat de amoniu, dinamitele, cloratitele etc.

Explozivii pe bază de azotat de amoniu sînt amestecuri a căror parte principală o formează nitratul (azotatul) de amoniu, folosit pe scară largă ca îngrășămint chimic; în afară de acesta, în astfel de amestecuri mai intră substanțe carburante (inflamabile) de orice fel.

Azotatul de amoniu este un corp solid, cristalizat, de culoare albă, foarte higroscopic și foarte solubil în apă. Azotatul de amoniu uscat se topește, descompunîndu-se la temperatura de 150° — 170°C ; urmele de umiditate micșorează mult această temperatură. Azotatul de amoniu se combină cu metalele, mai puțin în stare uscată și mai mult în stare umedă, formînd oxizi metalici. Singur, azotatul de amoniu este un exploziv foarte slab. Pentru provocarea exploziei sînt necesare anumite con-

diții și un impuls inițial foarte puternic.

Prin descompunere, azotatul de amoniu degajă oxigen și de aceea se poate întrebuița în amestec cu substanțe carburante (praf de cărbune, rumeguș de lemn, pilitură de aluminiu, sulf-pulbere, ulei auto ars, ulei comestibil, zahăr, etc.). Aceste substanțe intră în amestec cu azotatul de amoniu în proporție de 10—20%.

Pentru realizarea unui amestec cit mai omogen cu substanțele carburante, în vederea obținerii unei explozii complete și brizantă mai ridicată, se recomandă ca azotatul de amoniu să fie adus într-o stare pulverulentă fină prin măcinare sau pisare înainte de efectuarea amestecului cu substanța carburantă. Măcinarea sau pisarea se poate executa cu diferite mijloace (ustensile de bucătărie: piuliță, mașină de rîșnit cafea sau piper etc.).

S-au obținut rezultate mai bune în lucrări de distrugere cu următoarele amestecuri explozive improvizate:

Amestecul nr. 1:

azotat de amoniu	90%
cărbune pisat	10%

Amestecul nr. 2:

azotat de amoniu	85%
rumeguș de lemn	15%

Amestecul nr. 3:

azotat de amoniu	70%
zahăr	30%

Amestecul nr. 4:

azotat de amoniu	90%
ulei auto	10%

Amestecul nr. 5:

azotat de amoniu	80%
pilitură de aluminiu	10%
ulei auto ars	10%

Amestecul nr. 6:

azotat de amoniu	85%
pulbere de aluminiu	15%

Amestecul nr. 7:

azotat de amoniu	85%
pilitură de fier	5%
cărbune pisat	10%

Amestecul nr. 8 :	
azotat de amoniu	82%
sulf-pulbere	18%
Amestecul nr. 9 :	
azotat de amoniu	85%
tărâțe de grâu sau mălai de porumb	15%

Oricare din aceste amestecuri explozive întrec trotilul în acțiunea de fugasă, iar în ceea ce privește acțiunea brizantă (sfărîmarea) au efecte mai mici decît trotilul. Ele prezintă avantajul că pot fi procurate cu multă ușurință și în condiții de campanie.

Amestecurile explozive sînt, de regulă, amestecuri sub formă de praf. Culoarea lor depinde de adaosurile carburante componente.

Proprietățile caracteristice ale amestecurilor explozive pe bază de azotat de amoniu sînt : higroscopicitatea, prin care se înțelege capacitatea substanțelor de a absorbi umezeala din aerul înconjurător, și aglomerarea. Higroscopicitatea este marea neajuns al explozivilor pe bază de azotat de amoniu.

Explozivii cu umiditate peste 1,5% au o sensibilitate scăzută față de capsă pirotehnică (electrică) și o brizantă scăzută. Ca urmare a sensibilității scăzute față de impulsul inițial, amestecurile explozive pe bază de azotat de amoniu pot da explozii incomplete. Înainte de a întrebuința un astfel de exploziv la

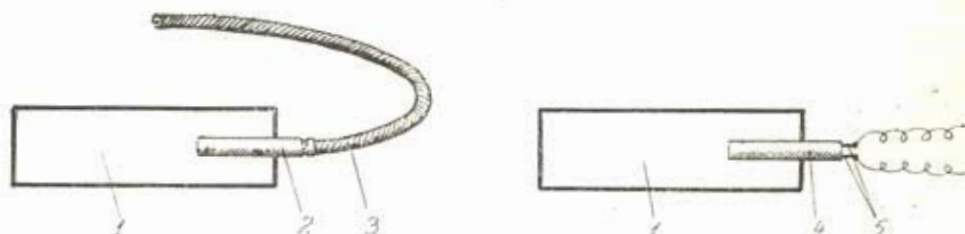
lucrările de distrugeri, acesta se va usca în aer liber, pe timp uscat și cald sau în încăperi uscate și călduroase (uscarea pe sobe este interzisă).

Amestecurile explozive trebuie neapărat protejate contra umezelii ; ambalarea acestora pentru aplicare pe piesele ce urmează a fi distruse se recomandă să se facă în pungi de material plastic.

Prin aglomerare se înțelege proprietatea substanțelor sub formă de praf de a pierde pe timpul conservării friabilitatea (starea de pulbere sfărîmicioasă) și de a forma o masă compactă, uneori putînd fi cu greu sfărîmată.

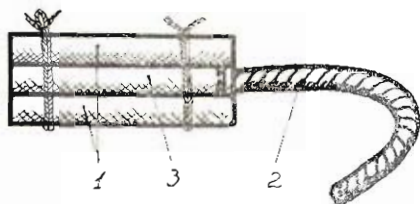
Azotatul de amoniu aglomerat are o sensibilitate scăzută la acțiunea capsei detonante (pirotehnică sau electrică) și dă explozii incomplete. Amestecul cu pulbere de aluminiu, pilitură de fier sau alte metale are o sensibilitate mărită la lovire și frecare.

Sensibilitatea scăzută a acestor explozivi, comparativ cu trotilul, impune ca impulsul inițial să fie suficient de puternic pentru a asigura inițierea acestor amestecuri explozive. Inițiatorul unei încărcături de amestec exploziv va fi realizat dintr-o amorsă obișnuită cu un cartuș de trotil de 100 gr sau dintr-un grup de 2—3 capse pirotehnice.

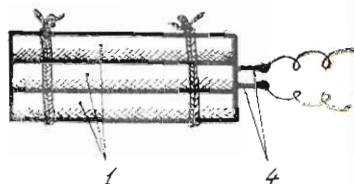

Inițiator cu un cartuș de trotil :

1. cartuş de trotil — 100 gr ;
2. capsă pirotehnică ;
3. fitil ordinar (cel puțin 50 cm lungime) ;
4. capsă electrică ;
5. reoforii capsei electrice.

mule de calcul ca și pentru trotil, ținând seama că acțiunea de fugasă a amestecurilor explozive pe bază de azotat de amoniu este egală sau

Inițiator din grup de capse :

1. capsă electrică ;
2. fitil ordinar (cel puțin 50 cm lungime) ;
3. capsă pirotehnică ;
4. reoforii capsei electrice.

Notă : capsele se leagă între ele cu sfoară.

Ținând seama de principalele caracteristici ale amestecurilor explozive arătate mai sus — brizantă mai mică decît trotilul și acțiunea de fugasă mai mare decît trotilul — în formulele de calcul pentru distrugeri vom folosi formulele pentru trotil amplificate cu un coeficient care evidențiază aceste caracteristici ale amestecurilor explozive.

Pentru calculul încărcăturilor pentru distrugerea pieselor din lemn, metal, beton sau beton armat se pot folosi formulele de distrugeri luînd ca bază trotilul ; cantitățile rezultate se vor amplifica cu un coeficient de corecție supraunitar. Pentru o piesă oarecare, cantitatea de amestec exploziv pe bază de azotat de amoniu va fi de 1,5—2 ori mai mare decît cantitatea necesară de trotil pentru distrugerea aceleiași piese.

Pentru executarea distrugerilor în pămînt, vom folosi aceleași for-

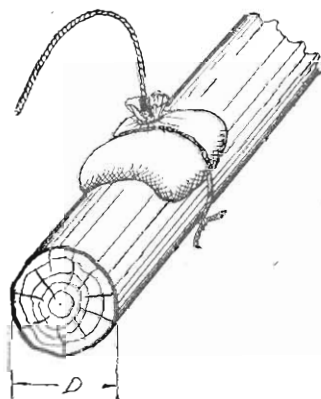
chiar mai mare decît acțiunea de fugasă a trotilului.

Redăm în continuare cîteva formule aproximative de calcul a încărcăturilor de amestec exploziv improvizat pe bază de azotat de amoniu și așezarea încărcăturilor :

A. Distrugeri în lemn :

a) lemn rotund (bîrnă) :

$$I \text{ gr} = 1,5 K \frac{D^3}{25}$$

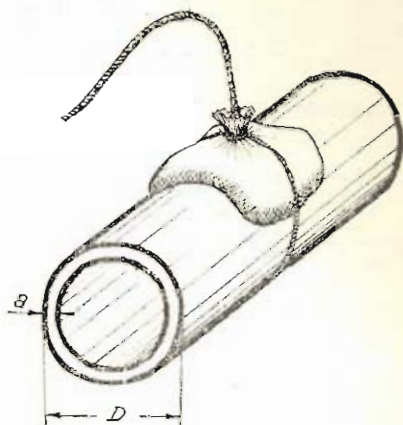
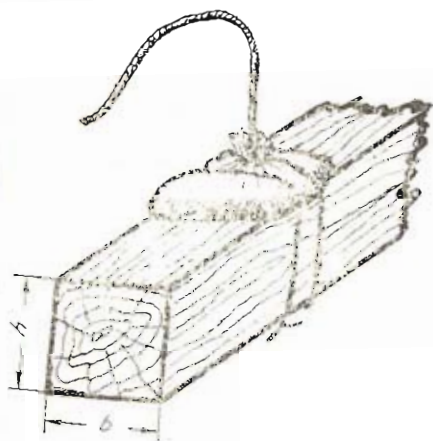
$I \text{ gr}$ = încărcătura de amestec exploziv în grame ;

K = coeficient în funcție de umiditate și esența lemnului ;

D = diametrul bîrnei în cm.

b) lemn ecarisat (grindă) :

$$I \text{ gr} = 1,5 \text{ KS} \frac{h}{25}$$

$I \text{ gr}$ = încărcătura de amestec exploziv, în grame ;

D = diametrul exterior, în cm ;

a = grosimea.

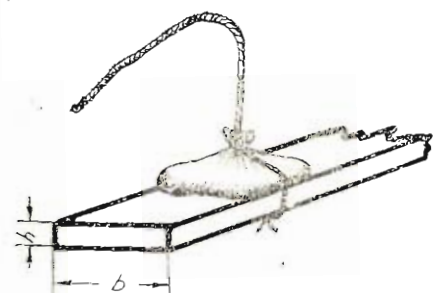
$I \text{ gr}$ = încărcătura de amestec exploziv, în grame ;

K = coeficient în funcție de umiditatea și esența lemnului ;

S = suprafața secțiunii de distrus în cm ($S = b \times h$).

B. Distrugeri în metal :

a) platbände :

$I \text{ gr} = 2 \times 20 S$ — pentru $h \leq 2 \text{ cm}$

$I \text{ gr} = 2 \times 10 h \cdot S$ — pentru $h > 2 \text{ cm}$

$I \text{ gr}$ = încărcătura de amestec exploziv, în grame ;

$S = b \times h$ (în cm^2).

b) țevă :

$I \text{ gr} = 2 \times 20 S$

$S = \pi D \cdot a$

C. Distrugeri în beton și beton armat (în cazul când se distruge numai betonul) :

$I \text{ kg} = 2 \cdot A \cdot B \cdot R^3$

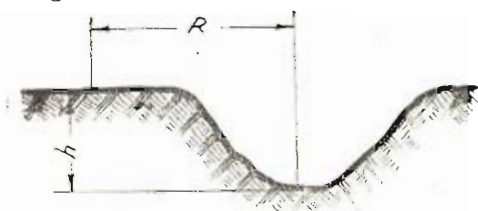

$I \text{ kg}$ = încărcătura de amestec exploziv, în kg ;

A = coeficient în funcție de caracteristicile materialului de distrus și ale explozivului ;
 B = valoarea coeficientului de buraj.

D. Distrugerii în pământ :

$$I \text{ kg} = A \cdot M \cdot h^3$$

I kg = încărcătura de amestec exploziv, în kg ;
 A = coeficient de tăric a solului ;
 M = coeficient în funcție de indicele acțiunii furnalului ;
 R = raza de acțiune a furnalului ;
 h = linia de cea mai mică rezistență, în metri.

Pentru desfășurarea unei ședințe practice de distrugere cu subiectul „Amestecuri explozive și folosirea acestora în executarea lucrărilor de distrugerii”, redăm și un plan de organizare a poligonului.

Vom lua situația că subunitatea (formațiunea) care se instruieste este organizată pe trei grupe ; timpul afectat pentru această ședință practică este de șase ore ; se consideră că militarii au executat temele care se referă la cunoașterea explozivilor din dotare și a mijloacelor de aprindere pe cale pirotehnică și electrică.

Plecând de la aceste elemente, comandantul de pluton (conducătorul ședinței), după ce se documentează asupra principalelor caracteristici ale amestecurilor explozive pe bază de azotat de amoniu și folosirea acestora în executarea distrugerilor, stabilește problemele de învățat în cadrul ședinței, care pot fi grupate astfel :

1. Caracteristicile principale ale

amestecurilor explozive improvizate pe bază de azotat de amoniu ; formulele de calcul pentru distrugerii în diferite medii ;

2. Folosirea practică a amestecurilor explozive improvizate pe bază de azotat de amoniu pentru distrugerea pieselor din lemn ; darea focului pe cale pirotehnică ;

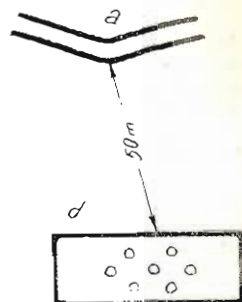
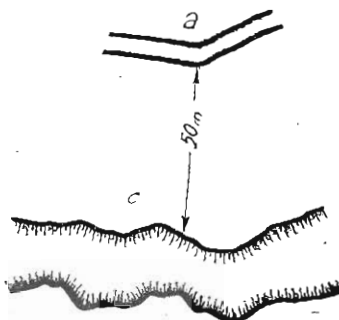
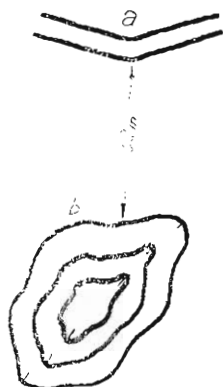
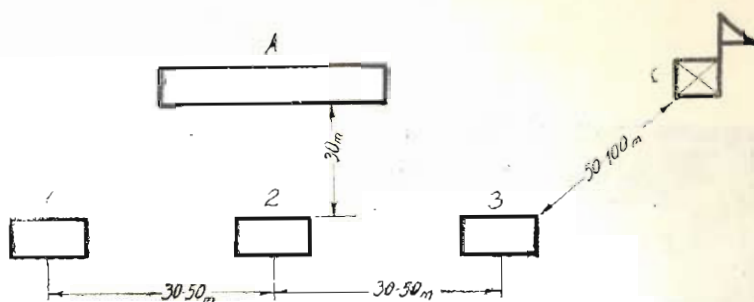
3. Folosirea practică a amestecurilor explozive improvizate pe bază de azotat de amoniu pentru distrugerea pieselor metalice ; darea focului pe cale electrică ;

4. Folosirea practică a amestecurilor explozive improvizate pe bază de azotat de amoniu pentru distrugerii în pământ ; darea focului pe cale pirotehnică.

Problema 1 de învățat se va executa pe pluton, sub conducerea directă a comandantului de pluton (conducătorul ședinței), iar problemele 2, 3 și 4 se vor desfășura pe ateliere, sub conducerea instructorilor (comandanții de grupe) stabiliți dinainte și pregătiți pentru a fi în măsură să conducă direct lucrul la ateliere.

Pe baza planului de organizare și desfășurare a ședinței, comandantul de pluton execută pregătirea șefilor de ateliere și întocmește nota de materiale ce trebuie asigurate în ziua desfășurării ședinței în teren. Terenul (poligonul) de instrucție trebuie să fie suficient de depărtat de construcții sau de alte lucrări, pentru a nu fi afectate pe timpul exploziilor (minimum 500 m pentru distrugerii în metal), luându-se toate măsurile necesare în scopul evitării oricărui accident.

Importanță deosebită prezintă și organizarea terenului pentru instrucție. Redăm în continuare o variantă a modului în care poate fi organizat un astfel de teren :

Legendă : A = platforma unde se execută problema de învățat nr. 1 ; 1, 2 și 3 = locul atelierelor 1, 2 și 3 unde se execută problema de învățat nr. 2, respectiv 3 și 4.

a = șanț (porțiune de tranșee) pentru adăpostirea militarilor pe timpul exploziilor ;
b = groapă în care se dispun piesele din lemn care urmează a fi distruse ;

c = șanț în care se dispun piesele metalice care urmează a fi distruse ;

d = locul pentru executarea furnalelor ;
x = depozitul de campanie cu mijloacele de dare a focului (capse, fitil ordinar).

Pe timpul desfășurării ședinței de distrugere trebuie luate toate măsurile de securitate, cum ar fi :

— să se instaleze paza poligonului respectând limitele de securitate pentru fiecare categorie de distrugere, conform regulamentului de distrugere ;

— paza capselor și a depozitului de exploziv improvizat ;

— depozitarea separată a capselor de explozivi ;

— executarea lucrărilor de sertizare și amorsare numai sub supravegherea instructorului de geniu ;

— dacă nu s-a produs explozia, după ce s-a dat foc, să nu se apropie de încărcătură decît după 15 minute, un singur om împreună cu instructorul de geniu.

Din cele expuse în materialul de față se desprinde ideea că exploziile improvizate prezintă multe avantaje. În plus, ei se pot procura cu ușurință.

Colonel DUMITRU AVRAMESCU

Mulțumim pe această cale tovarășilor: colonel **Marin Iorga** (Galați), **maior Theodor Popescu** și **maior Petre Aldea** (Dimbovița), **maior Ion Stancu** (Argeș), **locotenent-colonel Emanoil Misăilă** și **căpitan Ludovic Blaga** (Maramureș), **maior Pascu Birsan** (Bihor), **maior A. Dorneanu** (Caraș-Severin), **maior Ladislau Ioviță** (Timiș), **maior Nicolae Predoiș** și **locotenent-major Olimplan Unghesea** (Dolj), **locotenent-colonel Alexandru Nerișanu** (Cluj) și celorlalți tovarăși ofițeri care au răspuns operativ solicitărilor noastre și ne-au trimis diferite materiale referitoare la cea de-a 25-a aniversare a eliberării Patriei, precum și aceluia care ne-au trimis fotografii ce ilustrau modul în care își petrec timpul liber ofițerii noștri din diverse inspectorate. Ne pare rău că unele fotografii trimise, deși întruneau reale calități, n-au putut fi publicate deoarece ne-au parvenit cu întârziere, cînd publicația noastră era deja în faza de tipar.

Locotenent-colonel Emanoil Misăilă. Nu am putut publica articolul trimis de dumneavoastră, în primul rînd, datorită caracterului său teoretic. (Ne așteptam ca, pe această temă — „Mijloace de influențare obștească” — să ne trimiteți un bogat material cazuistic, în care accentul să cadă pe demascările publice).

Propunerea dumneavoastră, privind forma nouă, de „atenționare”, ni se pare nepotrivită, chiar ca termen; iar cealaltă propunere, de influențare obștească a elementelor lucrate de organele noastre — fără participarea noastră, nu am găsit-o suficient de argumentată.

Așteptăm un material din care, pe baza acțiunilor finalizate pînă în prezent de unitatea în care lucrați, să poată trage concluzii utile toți cititorii noștri.

Maior Ion Bodunescu (Dolj). Sîntem absolut de acord cu cele arătate de dumneavoastră privitoare la cursul de la Bran. Considerăm însă că nu este necesar să argumentăm justetea și importanța unei măsuri de ansamblu luată de către conducerea Consiliului Securității Statului.

Maior Teodor Ganea (Timiș). Articolul dumneavoastră de răspuns la raidul nostru, intitulat: „Este asigurat secretul documentelor?” ni s-a părut foarte clar și precis. Noi n-am reușit să-l inserăm în coloanele publicației, dar conținutul lui l-am adus la cunoștința forurilor în drept, spre a servi la viitoarele instruc-taje.

Maior Gheorghe Mantu (Vaslui). Materialul privind utilizarea cadrelor de rezervă ale C.S.S. ni se pare interesant. De problema aceasta ne vom ocupa într-un număr viitor.

Locotenent-major Ion Vlădoiu (Tulcea). Articolul dumneavoastră, intitulat: „Noțiunea de acte premergătoare în activitatea de cercetare a securității”, rămîne în continuare în atenția noastră.

INDEX

LEGISLATIV

Continuăm să publicăm pe scurt conținutul unor acte normative apărute în ultima vreme :

Decretul nr. 678/1969 privind regimul de pază a frontierei de stat a Republicii Socialiste România, publicat în Buletinul oficial nr. 106/1969.

Prin acest decret, activitățile privind regimul de frontieră a Republicii Socialiste România și atribuțiile trupelor de grăniceri au primit o nouă reglementare.

Decretul stabilește pentru trupele de grăniceri unele atribuții ne-reglementate în vechea legislație cum sînt : executarea controlului asupra persoanelor, mijloacelor de transport și a altor bunuri, în alte locuri decît punctele de control pentru trecerea frontierei de stat ; organizarea și realizarea cooperării cu organele de grăniceri ale statelor vecine ; asigurarea pazei pe Dunărea interioară în cooperare cu organele Ministerului Afacerilor Interne.

Prin noul decret se stabilește o reglementare unitară privind regimul de frontieră.

Decretul nr. 679/1969 pentru modificarea Decretului nr. 221/1960 cu privire la executarea silită împotriva persoanelor fizice a plății impozitelor, a taxelor neachitate în termen și a creanțelor bănești ale organizațiilor socialiste, precum și cu privire la executarea confiscării, publicat în Buletinul oficial nr. 106/1969.

Prin acest decret se urmărește a se da o mai bună reglementare sistemului de urmărire imobiliară și mobilă, înlesnirilor acordate cetățenilor care cumpără imobilele urmărite, sistemului de evidență a creanțelor și de constatare a insolvabilității posibilității de urmărire a debitorilor care au adus pagube avutului obștesc, modului de urmărire a veniturilor din muncă și îndeosebi ale membrilor cooperativelor de producție.

Decretul nr. 724/1969 privind protejarea și păstrarea bunurilor de interes național ce reprezintă valori artistice, istorice sau documentare, precum și a unor obiecte conținând metale prețioase și pietre prețioase de valoare deosebită, publicat în Buletinul oficial nr. 115/1969.

Prin acest decret, bunurile de interes național ce reprezintă valori artistice, istorice sau documentare și a obiectelor conținând metale și pietre prețioase de valoare deosebită, aparținând muzeelor și colecțiilor instituțiilor cultural-artistice sau altor instituții de stat, precum și a celor aparținând organizațiilor obștești sau cultelor religioase, primesc o protecție specială din partea statului.

Din conținutul Decretului rezultă că aceste bunuri nu pot fi înstrăinate sub nici o formă, indiferent de titularul lor.

Legea nr. 20/1969 privind conducerea ministerelor și a celorlalte organe centrale ale administrației de stat pe baza principiului conducerii colective, publicată în Buletinul oficial nr. 131/1969.

Acest act normativ s-a adoptat în scopul introducerii prin lege a principiului conducerii colective — la toate ministerele și la celelalte organe centrale ale administrației de stat.

Din conținutul legii se desprind următoarele prevederi principale: ministerul este condus de un colegiu, organ deliberativ, care hotărăște în problemele generale privind activitatea ministerului; componența colegiului, care se aprobă de Consiliul de Miniștri; modul în care își desfășoară activitatea colegiul și răspunderea personală a membrilor colegiului pentru sarcinile încredințate.

Legea mai prevede că dispozițiile sale privind principiul con-

ducerii colective urmează a se aplica și în activitatea celorlalte organe ale administrației de stat, altele decât ministerele.

Legea nr. 21/1969 privind organizarea și funcționarea miliției, publicată în Buletinul Oficial nr. 132/1969.

La elaborarea acestei legi s-au avut în vedere măsurile stabilite de Comitetul Central al P.C.R. și de Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România pentru perfecționarea activității **organelor miliției** într-un cadru juridic corespunzător stadiului de dezvoltare a statului nostru.

În lege sînt enunțate principalele sarcini ale organelor de miliție care prin activitatea lor contribuie la apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului, a muncii sale pașnice de construcție socialistă, a avutului obștesc și a celui personal, a vieții, libertății și demnității persoanelor, a ordinii de drept statornicite în România. Ea contribuie la educarea persoanelor în spiritul respectării legilor, precum și a regulilor de conviețuire socială.

Legea nr. 22/1969 privind angajarea gestionarilor, constituirea de garanții și răspunderea în legătură cu gestionarea bunurilor organizațiilor socialiste, publicată în Buletinul Oficial nr. 132/1969.

Prin această lege se instituie măsuri noi, cît mai eficiente în ceea ce privește organizarea gestionării bunurilor proprietate socialistă, angajarea de gestionari calificați, cinstiți și cu simț gospodăresc, măsuri menite să ducă la întărirea sistemului de răspundere materială și de garanții, pentru gestionarea bunurilor organizațiilor socialiste.

Legea nr. 23/1969 privind executarea pedepselor, publicată în Buletinul Oficial nr. 132/1969.

Potrivit prevederilor acestei legi repartizarea condamnaților la locurile de detenție se face ținîndu-se seama de natura infracțiunii, durata pedepsei, starca de recidivă, comportarea și receptivitatea acestora la acțiunea de reeducare, făcîndu-se totodată diferențiere în acordarea unor drepturi.

Din cuprinsul legii se desprind dispoziții noi privind acțiunea de reeducare a condamnaților; posibilitatea continuării pregătirii școlare și profesionale a minorilor condamnați; acordarea de ajutoare lunare pentru cei care au devenit incapabili total de muncă sau invalizi de gradul I sau II în condițiile stabilite de lege, drepturile și obligațiile condamnaților, precum și alte dispoziții cu profunde semnificații sub aspect social și umanitar.

Stimate cititor,

● Răsfoind paginile fiecărui număr al publicației noastre, gândiți-vă dacă și dumneavoastră n-ați fi putut să vă aduceți contribuția la elaborarea lui, prin trimiterea de materiale care să trateze aspecte din activitatea pe care o desfășurați sau dintr-un alt domeniu.

● Ce v-a plăcut mai mult? Redacția este dornică să cunoască părerea dumneavoastră în legătură cu tematica numerelor apărute, cu privire la calitatea materialelor și la eficiența acestora.

● De noul an, 1970, ne mai despart câteva zile. Ce-ați dori să citiți în viitoarele numere? Trimiteți redacției sugestii pentru sumarele numerelor următoare și nu omiteți să specificați ce articole vă propuneți să scrieți dumneavoastră sau tovarășii dumneavoastră de muncă.

● Așteptăm scrisorile dumneavoastră pe adresa: București, Consiliul Securității Statului — Cancelaria, Redacția „SECURITATEA”.

REDACTORI: locotenent-major VASILE MIHĂILĂ,
locotenent-major TUDOR NEGOIȚĂ; PAGINATOR: a. c.
DUMITRU STOIAN; TIPOGRAFIA C.S.S.